

duyên anh

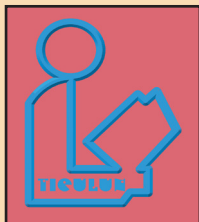

TRẦN
THỊ DIỄM
CHÂU

Đời Mới

TRẦN THỊ DIỄM CHÂU

DUYÊN ANH

Những đoạn viết về Sơ Joséphine - Mẹ Bề Trên
để riêng tặng vợ tôi,
và các em Nguyễn Ngọc Yến, Nguyễn Ngọc Minh.

D.A.

Một

Đau khổ cho một người đàn bà không có thời con gái. Hình như thi sĩ Xuân Diệu đã viết thế. Tôi chẳng biết trên đời này có bao nhiêu người đàn bà không có thời con gái. Nhưng tôi là người đàn bà đau khổ của thi sĩ Xuân Diệu.

Cha tôi mất năm tôi mười hai tuổi. Mẹ tôi tái giá chín tháng sau, bắt cần những lời chê bai của họ hàng bên nội, bên ngoại. «Từ nay tới ngày mãn tang chồng, ai dám hứa nuôi hai đứa con tôi ? » Mẹ tôi đã thách thức vậy. Và những người chê bai mẹ tôi nín thinh. Ai cũng có thể nói được chuyện tiết hạnh khả phong miễn là đừng bắt họ trả tiền câu chuyện lẽ nghĩa của họ.

Chị em tôi có cha dượng. Mẹ tôi theo chồng mới đi gây một hạnh phúc thứ hai ở nơi khác thật xa nơi cha tôi đã chết. Chị em tôi phải chọn một con đường duy nhất. Sống với mẹ. Vì họ hàng bên nội có ai níu kéo

chúng tôi đâu. Chúng tôi cùng mẹ, đành làm chuyến phiêu lưu tình cảm mới. Cha dưỡng tôi kém mẹ tôi tới gần mười tuổi. Ông yêu mẹ tôi kinh khủng. Tôi không hiểu mẹ tôi có cái gì quyến rũ mà lôi kéo nổi một thanh niên vào vòng tay mình ? Mẹ tôi chinh phục ông ta hay ông ta chinh phục mẹ tôi. Đó là một câu hỏi, một niềm bí mật cho đến nay tôi chưa khám phá ra. Điều này tôi thấy không cần thiết. Điều cần thiết là sự hoà hợp của sự sống chung không hẹn hò, không ngờ mà có. Cha dưỡng tôi tỏ ra dễ tính, hào hiệp. Những đứa con của chồng cũ không làm ông chướng mắt. Ông thương yêu chúng tôi như ông thương yêu mẹ chúng tôi. Tôi tự nhủ rằng chúng tôi có phước lắm.

Ngày tháng trôi đi. Cuộc sống chúng tôi phẳng lặng. Tôi nhớ cha tôi song hình như cha tôi chết sớm quá, tình thương yêu cha tôi cho tôi chắc nhiều vô kể, hiềm một nỗi, khi cha tôi còn sống, tôi chưa biết mở cửa tim để tình thương con của cha tôi tràn vào đầy ắp. Niềm nhớ nhung thành thử, đã trở nên mơ hồ. Và ví thử, có cuộc vui kéo dài một đời người, niềm nhớ nhung dễ bị quên lãng. Nhưng chưa có cuộc vui kéo dài đời một người. Mà chỉ có những ngày tháng êm đềm.

Chị em tôi lớn dần. Không thắc mắc gì cả. Mẹ tôi khỏi mất công giải thích. Chị em tôi lo học hành. Tôi

học trung học. Em Huy đang ngồi ở lớp nhất. Huy nhiều ưu tư hơn tôi. Nó có vẻ ky cha dượng của chúng tôi. Nó lảm li, ít nói. Con trai mà. Tôi không để ý những cảnh âu yếm giữa mẹ tôi và cha dượng. Huy thì khó chịu ra mặt. Hễ thấy cha dượng vuốt tóc mẹ tôi hay buông những lời bỡn cợt vợ chồng, Huy thường cau mặt. Đôi mắt nó long lanh một cách đáng ngại. Nó vui đầu học. Học đến phát ốm. Cha dượng tôi săn sóc nó thật chu đáo. Ông bắt nó đi chiếu phôi và tắm rửa cho nó. Huy biết thân biết phận, nó chống đối cha dượng âm thầm. Ông hiểu nó chống đối, chỉ chép miệng «thằng nhỏ khó tính». Đây là câu nói thân mật của ông. Ít khi ông gọi chúng tôi bằng «thằng nhỏ, con nhỏ». Ông dùng tên chị em tôi và xưng trổng không. «Huy, lại bảo cái này.», «A, Châu nhớ chứ ! « Ông mặc cảm «cha dượng ít tuổi». Nghĩ tội nghiệp ông ta. Càng tội nghiệp hơn, khi chị em chúng tôi lớn mau như thổi. Chúng tôi giống hệt hai cây đu đủ sau nhà. Người ta nhìn chúng nó vào cuối mùa đông. Rồi quên bẵng đi... Tới giữa mùa hạ nếu nhìn lại người ta phải ngạc nhiên : «Sao chúng nó mau lớn thế». Con gái dậy thì có nhiều biến chứng đáng ghét lắm. Thí dụ giọng nói của tôi vô duyên lạ lùng. nó ồm ồm khàn khàn. Lại hay nói to nữa. Người ta nói võ tiếng. Tôi cũng không nhớ đêm nào của mùa Thu, khi trở dậy bỗng thấy đôi má mình phơn phớt hồng. «Trai

trúng cá gái má hồng». Tôi đã mười sáu tuổi rồi. Thân hình tôi đã nảy nở đến nỗi những chiếc áo đang mặc bung cả đường chỉ. Đôi môi tôi mọng ướm. Đôi mắt rộng ra, sâu thăm thẳm. Tóc tôi xanh mượt. Tôi cao vượt và bộ ngực no đầy.

«Con lớn rồi phải coi chừng.» Mẹ tôi dặn tôi thế. Coi chừng cái gì thì mẹ tôi không nói. Sự nảy nở làm tôi khó chịu. Nhất là những ngày cuối tháng. Tôi hiểu thêm đàn bà, con gái có một cái tội. Phải chăng Thượng Đế trừng phạt đàn bà, con gái bằng cái tội ghê gớm, như nhóp này vì đại diện của đàn bà là bà E-Và đã xui ông A-Đam ăn quả cấm ở vườn địa đàng ? Tội xui dục đàn ông làm bậy đã bị trừng phạt thỏa đáng. Những ngày cuối tháng đúng là những ngày chịu tội của đàn bà, con gái. Mọi việc rồi quen đi hết. Chẳng lưu ý tới thì chẳng có gì quan hệ. Giai đoạn chuyển tiếp từ đứa trẻ thành đứa con gái sớm chấm dứt. Giọng nói của tôi tự nhiên trong trẻo lạ lùng. Nước da tôi thắm đậm. Không còn thiếu một sự thay đổi như trên thân thể tôi. Sự thay đổi làm tôi bận rộn. Tôi phải lo chăm chút mái tóc, làn môi. Bọn học trò con trai nhìn tôi như nhìn một sự lạ. Họ trầm trồ, nhỏ to. Khiến tôi nóng bừng lòng dạ nao nao. Tôi mất công ngắm mình trong gương để nhận rằng mình đã lớn, đã đẹp. Bây giờ ở tâm hồn bỗng có một khoảng trống rỗng. Tôi không còn nhớ cha tôi nữa mà

nhớ một cái gì rất xa xôi rất gần gũi. Tôi thiếu một cái gì rất mong manh, rất huyền ảo. Buổi sáng thức giấc nghe tiếng chim hót, nhớ vu vơ. Buổi trưa nằm ngủ giật mình mở mắt, nhớ vu vơ. Buổi tối đắp chăn lên ngực, cô đơn biết mấy, nhớ vu vơ. Nhớ hình ảnh mà mình chưa một lần nhìn thấy.

Đạo này, cha dượng tôi gọi tôi bằng «cô» và xưng «tôi». Ông không còn tự nhiên trong những câu chuyện thân mật nữa. Thỉnh thoảng ông nhìn trộm tôi. Nếu tôi bắt gặp, ông vờ vĩnh đủ cách để cho tôi hiểu rằng ông nhìn tôi vô tình. Thăng Huy bén nhảy về việc này lắm. Nó bảo tôi «chị phải coi chừng». Giống hệt mẹ tôi, nó không nói rõ tôi phải coi chừng cái gì. Huy đã đỗ trung học. Nó học nhảy. Đáng lẽ học dưới tôi hai lớp, nó lại ngồi cùng lớp tôi. Hai chị em cùng học lớp đệ nhị. Tới tuổi này, trí nhớ của tôi sa sút. Tôi cố thức khuya để học mà học không nhập tâm. Mắt tôi nhìn sách mà linh hồn tôi thoát khỏi cửa sổ, đi chơi miền nhiều hoa bướm. Tuổi dậy thì, ôi cái tuổi dễ ghét lạ. Cái tuổi nó bắt người ta tưởng tượng nhiều chuyện trên trời, cái tuổi hay nghĩ bậy bạ và muốn biết những chuyện của đàn bà. Cố xua đuổi những ý nghĩ nhảm nhí thì nó cố bám ở đầu óc mình. Huy miệt mài học. Nó mắng tôi «Chị định sống đời đời với cha dượng trẻ tuổi tài hoa của chúng ta à ? » Huy đã làm tôi xấu hổ. Nó cho tôi coi cuốn sổ nhỏ ghi

từng đồng bạc từ ngày mẹ tôi tái giá. «Em sẽ trả món nợ này» Tôi chớp mắt. Nhưng vẫn không sao học nổi. «Đỗ tú tài, em sẽ đi lính tàu bay. Cuộc đời em, em lo liệu được. Còn đời chị, chị lo liệu dần đi. Em sẽ giúp chị. Chị cứ mãi mơ mộng». Tôi hơi hồi hận, tự hứa sẽ trở về dần dần nếp sống học trò những ngày chưa dậy thì. Rồi tôi cũng bớt mơ mộng, bớt thương nhớ vu vơ, cắm cúi vào đèn sách. Cuối năm đó, Huy đậu tú tài. Tôi rớt. Tôi biết vì sao tôi rớt nên chỉ buồn in ít thôi. Mùa hè, tôi đi học thêm Anh văn ở một tư thục chuyên dạy Anh văn. Tôi quen một cô gái nhảy. Các cô tâm sự với tôi rằng các cô đi học Anh ngữ để cho... hợp thời trang.

Tuy thế chưa có một chuyện gì lạ xảy đến với chị em tôi. Huy nóng, «đốt giai đoạn», nó tìm cách tăng tuổi lớn tự bao giờ. Tôi ngạc nhiên thấy nó đã có thể can cước, dù Huy mới 16 tuổi. Nó mong sớm thoát ly đây. Huy to con, cao lớn nên không ai ngờ nó 18 tuổi. Bây giờ nó học đệ nhất. Còn tôi ngồi lại đệ nhị. Mùa hè qua mau, mùa thu tới. Và chẳng mấy chốc, mùa thi cũng tới. Huy đậu tú tài hai. Tôi vẫn trượt. Kể từ mùa hè này là mùa thảm khóc trong đời tôi. Huy đăng lính Không quân. Trước khi xách cái túi hành lý nhỏ bước xuống cuộc đời, Huy trao cho cha dựng tôi cuốn sổ tay nó ghi các khoản tiền ông đã xuất ra nuôi nấng cho nó ăn học, nó bảo vài năm nữa nó sẽ về trang trải cả vốn lẫn

lãi. Điều này khiến cha dượng tôi hơi buồn. Nhưng ông không hề nhắc nhở. Buổi chiều, Huy rủ tôi đi chơi. Tôi nó vào trại nhập ngũ. Chị em tôi tâm sự rất nhiều. Tôi chỉ biết khóc. Huy đi, nhà trống trải vô cùng. Trống trải với riêng tôi. Nó là niềm thương mến còn nguyên vẹn. Mẹ tôi đã lấy chồng, đã có con riêng, với chồng mới, tất nhiên tình mẹ con chúng tôi không thấm thiết nữa. Tôi cảm thấy cô đơn lạc lõng.

Huy đi được năm tháng, tôi bắt đầu yêu một người. Người đó là giáo sư dạy tôi học Việt văn. Cũng vào dịp này, tình bạn của tôi và một cô vũ nữ trở nên thấm thiết. Chúng tôi cùng học Anh văn từ hơn một năm nay và không đứa nào bỏ một buổi học. Chuyện tình của tôi và giáo sư Việt văn nọ kín đáo. Tên anh là Dũng. Rất tình cờ một hôm trả bài luận văn, tôi đọc những giòng chữ «tán tỉnh» của Dũng viết trong khung dành riêng cho «lời phê của giáo sư». Tôi đã choáng váng mặt mày. Tim tôi đập mạnh, tâm hồn xao xuyến lạ lùng. Trong đời nếu có phút giây nào rung động tuyệt độ, thì chính là phút giây cửa tim mình bị một người lạ mặt hé mở. Hãy tưởng tượng một đêm nằm ngủ trong căn nhà có ma, bất chợt nghe tiếng gió đẩy cửa làm cho tiếng bản lề kêu kèn kẹt. Mình sẽ hồi hộp nín thở, chờ đợi con ma nó hiện lên bóp cổ mình. Tôi đã đợi chờ Dũng bóp cổ tôi.

Một thi sĩ tôi đã quên mất tên đã viết bốn câu thơ tả cái sự bất chợt đến của tình yêu như sau : «Có một sớm con chim xanh tình ái. Vào hồn tôi trong giây phút đắm chiều. Tôi cảm thấy hồn tôi đau tê tái, Vì từ nay tôi đã biết yêu.»

Tôi yêu Dũng. Chỉ hiểu vậy. Làm sao cắt nghĩa được câu hỏi tại sao yêu dễ dàng thế, tại sao tim mình mềm nhũn bởi những lời tán trên bài luận văn, tại sao những lời tán tỉnh đã không viết bằng giấy màu xanh như muôn ngàn lá thư tình trong cuộc đời này. Thi sĩ Xuân Diệu bảo «Yêu là chết trong lòng một ít». Rồi lại bảo «Làm sao cắt nghĩa được tình yêu. Có nghĩa gì đâu một buổi chiều. Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt. Bằng mây nhè nhẹ, gió hiu hiu... .» Thi sĩ Hàn Mặc Tử bảo chỉ có Trời mới giải nghĩa được tình yêu «Ai bảo làm thinh chớ nói nhiều. Để nghe dưới nước đáy hồ reo. Để nghe tơ liễu rung trong gió. Và để nghe Trời giải nghĩa Yêu»

Vậy thì hãy làm thinh giùm tôi, đừng hỏi tại sao tôi yêu Dũng.

Hai

Những ngày yêu nhau là những ngày tuyệt thú. Tình yêu làm ta quên mọi ưu phiền, làm ta hứng khởi nghĩ chuyện tương lai. Nhưng tình yêu làm cô học trò lười biếng hư hỏng. Tôi có thể thức trắng cả đêm viết thư cho Dũng hay viết lăng nhăng kín những trang giấy nháp đầy tên Dũng và tên tôi. Song cố thức để làm xong một bài toán dễ thì không tài nào thức nổi. Tôi cúp cua đi chơi liên miên với Dũng chẳng áy náy gì cả.

Ông thầy của tôi không dạy đức dục cho cô học trò đang ngồi cạnh ông ta, đầu ngả vào vai ông ta, đôi mắt khép chặt, linh hồn chơi với trong linh hồn ông ta. Dũng, cái tên đẹp quá. Tôi đã học hai năm liền cuốn «Đoạn Tuyệt» của Nhất Linh, đã say mê Dũng của Loan. Hình ảnh một chiến sĩ cách mạng thuộc giai cấp tư sản, tóc lộng bời gió bốn phương, mắt vương khói mơ mộng, chiếc cravate trễ khỏi cổ áo một chút, đi trong gió heo may ở một miền xa xôi, sao mà đẹp thế ! Sao mà cảm xúc thế ! Tôi đã ước mong làm Loan để một chiều gió mưa nào đó, ngồi chờ Dũng trở về với một vết thương rướm máu để xé manh áo lụa mỡ gà băng bó vết thương cho Dũng. Tôi thường xưng Loan với Dũng. Chàng vượt tóc tôi, mỉm cười âu yếm. Con trai bây giờ, nghe nói, họ phũ phàng lắm. Hề nom thấy trái vừa chín là hái

liền, nhai ngấu nghiến. Yêu là đòi hỏi xác thịt ngay. Họ bảo con gái thời đại muốn vậy. Yêu kiểu «Hồn Bướm Mơ Tiên», con gái sẽ «đá» ngay, sẽ chê là một thứ «cả quỳnh». Quan niệm gì tai ác thế ? Tôi nghĩ rằng không lúc nào hơn lúc này, con người thêm mơ mộng, thêm cái không khí thanh cao của chùa Long Giác chênh vênh trên một ngọn đồi. Trong «Quê Người», nhà văn Tô Hoài tả một «xen» hẹn hò giữa đôi tình nhân tôi thích lắm, thêm lắm. Chàng Hời sang nhà nàng Ngây. Nàng đang dệt vải giữa ngọn đèn dầu, tiếng thoi kêu lách cách. Chàng không cần gọi không cần huýt sáo. Chàng ném qua khung cửa sổ một bông hoa ngọc lan. lát sau, mùi hoa lan thơm nức cả gian nhà. Nàng ngừng dệt vải, nhẹ nhàng bước khỏi nhà, ra cầu ao. Đã có chàng ngồi chờ đợi. Còn gì lãng mạn, thanh cao hơn nữa ? Ái tình như vậy mới là ái tình ngát hương hoa của người Việt Nam. Nhưng những «chất» ái tình thuần túy Việt Nam ấy đã bị lửa đạn chiến tranh đốt cháy rồi, đã bị «chất» ái tình siêu thực, hiện sinh từ phương trời Tây ủa vào làm ngập lụt rồi. Thành thử người ta mới có quan niệm khốn kiếp về tình yêu.

Mười năm trở lại đây, tiểu thuyết Việt Nam không còn những mối tình thơ mộng nữa. Chỉ đầy rẫy những hiếp dâm, và luân phiên nhau làm ái tình thoải thuận hay cưỡng bức. Cầm tay nhau không mấy may rung

động. Cần phải cho tay phiêu lưu khắp thân thể người yêu mới gọi là biết yêu. Nhìn nhau chẳng nhìn vào mắt nhau. Cần phải nhìn da thịt qua làn áo mỏng. Không khí của tiểu thuyết Việt Nam hôm nay là thế đó. Như một cái «mốt» người viết ăn khách, hàng trăm người bắt chước viết theo. Tình tôi và Dũng là mối tình của tiểu thuyết tiền chiến. Một người ngồi chờ một người. Sốt ruột, lo lắng. Gặp nhau trách nhẹ vài lời, cầm tay nhau hứa hẹn buổi hẹn hò sắp tới. Và không đòi hỏi gì nhau hơn là câu nói cũ rích «Anh yêu em, Em yêu anh». Tôi đã quên Huy, quên cả những lời Huy dặn vì Dũng. Tôi chệnh mảng bỏ việc học hành, chìm đắm trong hạnh phúc tưởng tượng. Dũng sẽ cưới tôi làm vợ. Chàng nói vậy, con gái không mong gì hơn là được yêu và được làm vợ người mình yêu. Giới hạn của mối tình giữa tôi và Dũng là những tia nhìn đắm đuối trong lớp học và những nơi hò hẹn. Tôi chưa dám lại nhà chàng dù biết chàng sống trên căn gác trọ. Tôi cũng chưa dám mời chàng đến nhà tôi. Nhưng một hôm, Dũng đến nhà tôi. Khi chàng về, trận gió nhỏ đã hứa hẹn một cơn bão lớn. Cha dượng tôi tỏ vẻ khó chịu. Chưa bao giờ ông khó chịu với tôi cả. Ông gay gắt hỏi tôi : «Ai đó ? « Tôi thản nhiên đáp : «Giáo sư của tôi». Cha dượng tôi hằn học công kích những ông giáo sư lưu manh dùng học đường làm chỗ tán gái đẹp. Tôi tức phát khóc được. Mẹ tôi vào

hòa với cha dựng tôi, cấm chỉ không cho tôi mời Dũng lại nhà. Từ bữa đó, cha dựng tôi có «bồn phận» canh chừng tôi kỹ lưỡng. Ông hỏi han từng ly từng tí những lần tôi rời khỏi nhà.

Tôi có cảm tưởng mình giống một cây ăn trái sắp chín muồi. Còn cha dựng tôi là lão giữ vườn tận tâm. Hơi bần tiện một chút. Dù vậy, trái cây tôi vẫn rớt vào tay người yêu. Tại sao cha dựng tôi «tận tâm» canh gác tôi thế nhỉ ? Ông ấy ghen với Dũng. Thi sĩ Nguyễn Bính đã tả tâm lý của một người đàn ông muốn độc quyền một người đàn bà. «Thế là ghen quá đấy mà thôi. Thế là yêu quá mất rồi. Và nghĩa là cô là tất cả. Cô là tất cả của riêng tôi.» Cha dựng tôi đã yêu tôi, yêu tôi từ lâu và bộc lộ tình yêu đó vào mùa hè. Đúng là mùa hè thảm khốc. Tôi thừa thông minh để nhận biết tình yêu thầm kín của người cha dựng «đẹp trai, trẻ tuổi» của tôi. Tôi hơi buồn cười và náo nức khi nghĩ rằng ông ta đã «râm» tôi từ ngày lấy mẹ tôi. Hay lão giữ vườn tiếc rẻ bông hoa quý nhất trong mảnh vườn bé nhỏ của ông ta ? Một nhà văn viết nổi một tác phẩm, quý mến tác phẩm của mình bao nhiêu thì cha dựng tôi quý mến tôi dường ấy. Tôi là tác phẩm của cha dựng tôi. Nói cho đúng, ông đã «nhuận sắc» tác phẩm của cha tôi. Thì ông có bồn phận bảo vệ «bản quyền» chứ !

Một hôm ông bảo tôi :

- Này Châu, tôi muốn sau này cô hoàn toàn hạnh phúc..

Tôi cúi đầu đáp... xã giao :

- Cảm ơn... «dượng».

Ông nhìn tôi. Đôi mắt ông đẹp lạ lùng. Đôi mắt ấy, tự nhiên, tôi thấy nó long lanh một tình thương chân thật.

- Cô lớn rồi cần trang điểm, cần tiêu tiền. Một người có một thời rất thèm tiêu tiền. Nhiều người thèm tiêu tiền mà không có tiền tiêu, dễ dẫn thân vào con đường sa đoạ, hư hỏng cuộc đời. Tôi không thể để cô hư hỏng được. Tôi đã hứa với mẹ cô là sẽ lo cho chị em cô đến nơi đến chốn.

Giọng ông buồn buồn :

- Cậu Huy cư xử với tôi tàn tệ quá... .

Tôi vội chặn trước :

- Em nó còn dại.

Cha dượng tôi gật đầu :

- Cậu ấy nông nổi lắm. Tự cậu ấy chuốc lấy món nợ

chứ có ai nhắc nợ nần của câu ấy. Tôi chả để ý đâu. Nói để cô hiểu là tôi quý mến cô và cậu Huy nhiều.

Ông đưa câu chuyện sang ngả khác :

- Cô là con gái nên cẩn thận hơn cậu Huy. Con trai hư hỏng có thể làm lại cuộc đời.. Chứ, con gái đã vấy bùn nhơ thì chỉ còn có cách theo bùn nhơ mà tàn kiếp. Tôi nói cô đừng buồn nhé !

- Dạ, đâu dám buồn «dượng» !

- Tôi không ưa cái thằng «giáo sư» của cô đâu. Tướng nó là tướng phản bội. Nó không chung tình với ai cả. Nếu cô bị nó quyến rũ, cô sẽ khổ đấy.

Ông nói tới đây, bỏ dở chuyện tình của tôi.

- Cô cần mua sắm gì, cứ bảo mẹ đưa liền cho. Tôi dặn mẹ cô rồi.

Đó là mẫu chuyện «tình cảm» sau những ngày ông giận tôi vì Dũng lại thăm tôi. Người cha dượng «trẻ tuổi đẹp trai» của tôi giảng luận lý như một ông giáo già lụ khụ, làm tôi phải xét lại cái sự thông minh của tôi. Tuy thế, tình tôi và Dũng không suy giảm chút nào. Cha dượng tôi càng công kích Dũng tôi càng yêu chàng. Dũng đã lợi dụng chút nào đâu.

Ái tình của chúng tôi là thứ ái tình hiểm hoi trong thời đại này. Thứ ái tình cổ lỗ xỉ, hãy còn hẹn hò nhau ở công viên bờ sông, ngồi gần nhau ngửi hương tóc của nhau và ngắm trăng lên hay nghe sóng vỗ vào bờ. Và khi chia tay, hãy còn nhìn quyến luyến, không dám hôn nhau từ biệt. Để đêm về nằm một mình, cả hai đều tiếc đã quên hôn nhau. Không phải là tôi không thèm được hôn. Tôi sẵn sàng hiến dâng đôi môi tôi cho Dũng uống hương tình. Tôi sẵn sàng nằm gọn trong bàn tay của Dũng. Nhưng Dũng đã từ chối mọi sẵn sàng cam nín ấy. Chàng cũng thèm hôn tôi, thèm ôm chặt lấy thân hình nẩy nở của tôi. Chàng không dám, sợ tôi khinh bỉ. Tôi không dám dục chàng hôn tôi, ôm tôi, sợ chàng khinh bỉ. Cái sự sợ bị khinh bỉ của cả hai đã làm cho mỗi tình trở nên thanh cao, lãng mạn, thơ mộng. Nhiều nhà văn cho thể là giả dối, giả đạo đức, muốn mà cứ vờ, sống không thực với lòng mình. Đạo đức là gì ? Chính là sự thèm muốn nhưng giữ nổi lòng mình. Nếu trơ trơ trước thèm muốn dục tình thì đâu còn là con người. Và hai tiếng đạo đức đặt ra làm chi cho rườm rà ngôn ngữ.

Tình yêu của chúng tôi xa xôi hơn bằng những buổi đi chơi xa hay ngồi trong rạp chiếu bóng. Vẫn chỉ cầm tay, đặt tay lên vai, hôn nhẹ trên làn tóc. Dũng của tôi đáng là típ người yêu... «cù lằn». Nhưng có một buổi chiều chàng không «cù lằn» nữa. Chàng đã dám hôn

lên má tôi. Rồi những buổi chiều tiếp theo chàng hôn lên môi tôi. Đã một nhà văn nào diễn tả nỗi cảm giác của người con gái lần đầu tiên được người yêu ôm ghì thể xác, hôn mình say đắm chưa nhỉ ? Nụ hôn đầu, biết nói bao giờ mới hết tâm sự. Và, có lẽ, khó diễn tả nên những cuốn sách tôi đã đọc, tôi chỉ thấy các nhà văn viết có vài giòng. Và thế nào cũng có tỉnh từ mê mê, ngất ngây, rạo rực...

Thế thôi nhé, nổi mê mê, ngất ngây, rạo rực ! Xa nữa, mày sẽ ngập xuống bùn như. Tôi nhủ tôi vậy và đã từ chối nhiều lần, không về nhà Dũng. Tôi phải xét lại thứ tình yêu «Hồn Bướm Mơ Tiên». Tôi vẫn yêu Dũng tha thiết nhưng không còn coi Dũng như hình ảnh Dũng của Loan, tóc lộng bởi gió bốn phương, chiếc cravate trễ khỏi cổ áo một chút, đi trong mùa thu cách mạng. Đừng nên coi người tình của mình là thần tượng. Đừng nên coi ái tình của mình là vật đẹp muôn màu. Như vậy sẽ đỡ sầu một lần tuyệt vọng.

Viết đến đây tôi mới biết tôi chẳng hiểu gì về tôi cả. Vừa ca ngợi người tình của mình xong, vừa nhận xét thật đúng vì cha dượng của mình, đã phủ nhận tất cả. Trước khi yêu nhủ mình rằng hãy để dành chiếc hôn đầu cho đêm tân hôn. Rồi cứ thèm được hôn và phung phí hương tình trên đôi môi mình. Giá Dũng tấn công

mạnh, Dũng không sợ mất tôi hay Dũng dọa bỏ nếu tôi không chịu dâng hiến trinh tiết của tôi cho Dũng, chắc chắn là tôi ngã lòng. Nổi đê mê sẽ đê mê tuyệt đỉnh. Rồi sau đó mình ra sao, nào ai đoán nổi.

Dũng khôn lắm. Chàng biết cách huấn luyện một con thỏ thành một con gấu. Tính nhút nhát, sự thẹn thùng của đứa con gái mới lớn lên dần dần mất đi khi nó ngồi cạnh tình nhân hay ngã trong lòng tình nhân. Biết Dũng khôn mà tôi cứ yêu chàng. Tình yêu khó giải nghĩa thật.

Cha dưỡng tôi vẫn theo dõi tôi và Dũng. Tôi không hiểu ông đã gặp Dũng nói gì mà Dũng giận dữ tôi. Chàng đã tỏ vẻ lãnh đạm tôi một tuần lễ liền. Rồi chúng tôi lại gặp nhau. Dũng bảo chắc chắn chúng tôi phải xa nhau vì cha dưỡng tôi dọa cho tiều ma sự nghiệp của chàng nếu chàng còn bám sát «con gái của vợ ông». Vào đúng dịp này mẹ tôi đi sinh em bé. Mẹ tôi nằm ở bảo sanh viện. Tôi bị giới hạn thì giờ hẹn hò Dũng. Cả ngày sau buổi học tôi phải lo cơm nước đi thăm mẹ tôi và săn sóc hai đứa em nhỏ.

Buổi tối, tôi đang ngồi viết thư cho Huy, cha dưỡng tôi tới bàn học, Ông hỏi tôi :

- Cô viết thư cho thằng Dũng hả ?

Tôi ngạc nhiên. Và không giữ nổi bình tĩnh, tôi đáp bừa :

- Vâng !

Rồi buông bút, xé bức thơ, tôi nói mà muốn khóc :

- Có gì làm phiền «dượng» không ?

Ông gật đầu :

- Phiền lắm chứ, Tôi sẵn sóc cô đâu phải để thẳng chó má đó quấy rầy cô. Tôi đã cảnh cáo nó rồi. Nếu nó khăng khăng không nghe lời tôi, tôi sẽ cho nó biết tay.

- «Dượng» định bỏ tù người ta à ?

- Thê thảm hơn cả ngồi tù.

- «Dượng» không có quyền cấm tôi yêu thương.

- Tôi không cấm cô yêu thương nhưng cấm cô không được yêu thẳng giáo sư Dũng. Tôi đây rầy tài liệu về nó. Nó đã làm hàng chục nữ sinh chữa hoang. Cô muốn nghe một nhà báo nói về nó, tôi sẽ dẫn nhà báo đến đây «mở mắt» dùm cô.

Tôi oà lên khóc. Cha dượng của tôi tàn nhẫn quá. Tôi không thể cãi lại ông được. Và đành gục xuống bàn,

khóc tức tưởi,

Cha dựng tôi để mặc tôi khóc, ông lượm những mảnh giấy tôi vừa xé nát vắt tung dưới nền nhà, chấp lại coi xem tôi viết những gì cho Dũng. Khi tôi ngược đôi mắt đăm lẹ nhìn ông, khuôn mặt ông không đáng ghét như ban nãy nữa. Ông vỗ nhẹ vào vào vai tôi :

-Cô buồn lắm. Sao cô không nói cô viết thơ cho cậu Huy ?

Tôi không thềm đáp. Ông lại vỗ nhẹ vai tôi, lần này bàn tay ông đặt hơi lâu trên vai tôi. Tôi rùng mình. Nghĩ đến cảnh nhà vắng người tôi muốn hất tay ông ra, vùng chạy. Bàn tay người cha dựng của tôi như một thỏi nam châm. Và tôi là một khối sắt. « Cô buồn lắm ». Tôi buồn, tôi ngang giống một con cua là cùng. Nhưng con cua đứng trước con ếch, đôi càng của nó cấp lại một cách sợ sệt. Và nó đứng im chờ phút giây nấp mình cho con ếch.

- Châu !

- ...

- Cô Châu !

- ...

- Cô khinh tôi hả ?

Thỏi nam châm bóp khẽ khối sắt của vai tôi, rồi thôi. Sức hút của nó đã biến đi. Tôi nhẹ nhõm cả người.

- Cô có biết tôi thương cô dường nào không ?

Tôi vẫn không thềm đáp. Phải chi tôi tự chủ được tôi như Huy. Trách gì cha dượng tôi đã «ky» Huy mà chẳng nói thẳng với nó.

- Tôi không muốn cô yêu thằng Dũng. Tôi sẽ đánh vỡ mặt nó ra nếu tôi còn bắt gặp nó đi với cô.

Tôi đưa vạt áo thấm nước mắt :

- « Dượng» ác quá !

Ông cười gằn :

- Tôi ác, đúng đấy, tôi cần ác với một đứa khôn nạn như thằng giáo sư Dũng.

Ông dần mạnh hai tiếng «giáo sư». Tôi yếu đuối không tài nào đương đầu nổi cha dượng của tôi. Tôi cũng không tài nào hiểu nổi ông yêu tôi ghen với Dũng hay ông thương tôi thật tình.

- «Dượng» chẳng có quyền gì cả.

- Thật chứ ?

Tôi ước hết chịu đựng thấu, nói bừa :

- Thật

Ông khoanh tay trước ngực :

- Cô nhất định gắn bó với thằng Dũng ?

Tôi mím môi. Rồi không biết sao, tôi phản ứng bằng cách đứng dậy. Cha dượng của tôi ôm chầm lấy tôi. Tôi đẩy dụa. Đôi tay cha dượng tôi ghì chặt hơn.

- Hễ Châu la lớn, tôi sẽ giết Châu rồi giết mẹ Châu.

Ông mỉm cười, Nụ cười của kẻ đặc chí. Hai con mắt ông ngầu đỏ. Ông thở nhanh và người ông nóng ran. Tôi không đủ thì giờ để ghê tởm ông. Mắt tôi mở căng. Tôi nghĩ đến cha tôi, đến mẹ tôi, đến em Huy, đến Dũng, nước mắt ứa ra.

- Tôi lạy «dượng», con lạy «dượng»... .

Ông dìu tôi đến giường ngủ của tôi, đẩy tôi ngã ngửa trên đệm.

- Được rồi, cô sẽ lấy thằng Dũng. Tôi đâu phải là đập đập be bờ.

Tôi vùng dậy. «Chị coi chừng». Lời dặn dò của Huy tự nhiên văng vẳng bên tai tôi. Không thể nào thoát khỏi sự nhục nhã đêm nay. Tôi đành dùng lời lẽ ngoan ngoãn, để làm lương tâm của cha dưỡng tôi thức giấc.

- Con nghe lời «dưỡng» rồi, con sẽ bỏ Dũng.

Ông thản nhiên :

- Muộn rồi.

- Con lạy «dưỡng».

- Tôi đã làm gì Châu đâu !

- «Dưỡng» định làm gì con ?

- Châu chưa hiểu à ?

Cha dưỡng tôi đẩy nhẹ tôi nằm ngửa như cũ.

- Tôi yêu Châu !

Tôi không sững sốt. Vì đã có lần tôi ngờ vực lòng tốt của cha dưỡng tôi : ông «uơ» tôi thật. Hay là, khi thấy bông hoa đẹp quá, người giữ vườn nổi máu ham, muốn thưởng thức trước khi có kẻ khác hái mất.

- Tôi yêu Châu !

- Con là phận con cái mà..

- Châu là con tôi bao giờ ? Anh yêu em, anh yêu em..

Ba tiếng «anh yêu em» thoát ra từ cửa miệng người cha dượng của tôi làm tôi lợm giọng. Càng lợm giọng hơn khi tôi tưởng tượng trước ngày lấy mẹ tôi ông đã nói thật nhiều ba bốn tiếng đó. Tôi giống một con chuột nhắt nằm gọn trong móng vuốt của con hổ trong truyện ngụ ngôn ở sách «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» lớp Sơ Đẳng. Con Chuột nhắt đã «xin ông tha tôi làm phúc». Và nó được tha. Con hổ không thèm ăn thịt nó. Nó nhỏ xíu, ăn không đã đói mà còn bản miệng. Còn tôi đưa con gái dậy thì, quyến rũ dễ gì thoát khỏi lòng thèm muốn của cha dượng tôi. Huy biết chuyện xảy ra như vậy, chắc nó sẽ giết cha dượng tôi. Sự khinh bỉ và lợm giọng chẳng giúp tôi giải quyết nỗi thảm kịch sắp khởi diễn.

Tôi nhắm mắt, cầu cứu linh hồn cha tôi vô ích. Người đã chết không giúp người còn sống một điều nhỏ mọn. Tôi nghiêng răng ken két.

- « Dượng» định hại đời tôi ?

Cha dượng tôi không mấy may xúc động. Ông đã tụt dép, leo hẫng lên giường của tôi và không quên tắt ngọn

đèn viết trên bàn viết. Bây giờ căn phòng của tôi ngập bóng tối. Thử bóng tối khôn nạn phủ kín cuộc đời tôi.

... ... (bỏ 600 chữ)

Tôi nằm suy tư một chập rồi ngủ thiếp đi. Mãi mười giờ sáng hôm sau tôi mới thức giấc. Thở xác tôi mệt mỏi lạ lùng. Đôi mắt mở ra lại muốn khép lại. Tâm hồn cơ hồ một kẻ đi phiêu lưu, về đến cửa nhà cũ, chán ngán chẳng muốn bước vào. Ánh nắng buổi sớm hắt qua khung cửa sổ hẹp như tổ cáo một sự nhơ nhớp trong căn phòng. Tôi rùng mình, vụt ngồi dậy. Dấu vết đau thương là một chấm đỏ loang rộng trên tấm drap trắng muốt. Tấm drap trắng ví như bộ lông trắng của con chim bồ câu. Và chấm đỏ chính là vết bunn nhơ vấy lên bộ lông trắng của nó. Tôi thấy nhức nhối khắp thân thể. Một chiếc nút áo bật tung. Tôi ôm mặt khóc, khóc suốt một ngày một đêm. Cha dượng tôi đã cho tôi uống thuốc ngủ để sự việc xảy ra êm ái như ý ông muốn. Cả ngày hôm đó, ông không gặp tôi. Còn tôi thì nằm đắp chăn trùm kín mít ngủ. Tôi muốn kéo dài dấu bunn nhơ, chưa chịu gột rửa.

Ba

Nỗi đau đón càng thâm kín thì càng xót xa, tê tái.. Giá kể cho ai nghe nỗi đau đón của mình, chắc nó sẽ đỡ tê tái, xót xa. Không lẽ đi tâm sự với bạn bè rằng mình đã bị cưỡng hiếp. Đến cái độ tuyệt đỉnh của đau thương, người con gái thường kể lể với mẹ mình đẻ, hoặc được an ủi, hoặc bị mắng mỏ. An ủi hay mắng mỏ vẫn là những liều thuốc rắc quanh cái mụn vừa vỡ mủ. Tôi không thể tâm sự với ai được. Nên nỗi đau đón đã như lớp màng xang bọc kín trái tim tôi. Còn Dũng đó. Biết Dũng có dang đôi tay đỡ trái sầu đau của chàng không ?

Tôi soi gương. Thấy mình già đi. Thấy mình đã hết mùa dậy thì, hết thời con gái. Yêu nhau, dâng hết trinh tiết cho người yêu mà khi mộng tan, người con gái còn than tiếc «Chữ trinh đáng giá ngàn vàng. Mà em lỡ để qua làn sóng yêu ». Huống chi tôi, kẻ đã bị ăn cắp tiết trinh. Người lấy tôi làm vợ sau này là người bị ăn cắp. Song chuyện sau này sẽ ra sao tôi đâu dám nghĩ, vì hiện thời tôi đâu thiết sống. Nước da hồng hào của tôi bỗng tái xanh một cách lạ lùng. Cha dượng tôi khuyên tôi nên uống trứng gà tươi. Ông lại gặp tôi, không cần biết tôi khinh bỉ ông dường nào. Một tuần sau tai nạn khủng khiếp của thời con gái của tôi, tôi gặp Dũng. Chàng rủ

tôi về nhà. Tôi bằng lòng ngay, không so đo nữa.

Dũng tỏ tình với tôi quyết liệt hơn. Những gì tôi ao ước ở Dũng không còn nữa. Thì ra, đàn ông bao giờ cũng là đàn ông, bao giờ cũng giống nhau nghĩa là «vô» được con mồi rồi, phải tìm cách hưởng thụ. Dũng không cần xé tôi ngay. Chàng giống con mèo. Và tôi là con chuột chưa thò đầu khỏi miệng tổ. Con mèo dụ dỗ ngọt ngào làm con chuột tưởng tình thân thiện sẽ bền chặt. Nhưng khi con chuột ló đầu ra, con mèo chớp ngay. Dũng đã đóng kịch thật khéo. Giá như chàng quyết liệt từ đầu, chắc tôi không yêu chàng. Tình đầu như nắng lửa mong manh như những bước chân êm trên lớp cỏ non. Đừng gây lên những tiếng sỏi lạo sạo. Đừng để nắng lửa thiêu đốt tình đầu. Con thỏ còn sợ hãi. (bỏ 240 chữ)

Tôi nhắm mắt chịu cực hình. Vậy là tôi, con Châu bé nhỏ đã «tiếp» hai người đàn ông giữa thời con gái, đầy mộng mơ của nó. Có ai dám ngờ vậy không ? Có ai chịu nổi một khối sầu hận như tôi không ? Sầu hận mà chẳng dám than thở ! Trời đã tặng tôi một hình phạt khe khát. Cha tôi một đời cần cù, làm ăn lương thiện, có gây ra nghiệp chướng nào đâu. Tại sao tôi khổ cực ?

Tôi muốn viết thư cho Huy, kể hết cho nó nghe. Tôi đã viết. Nhưng nước mắt tôi nhỏ xuống khiến giấy thư mềm nhũn. Tôi lại xé đi. Mua cuốn «Trước khi về nhà

chồng người con gái nên biết», đọc xong, tôi lạnh cả linh hồn. Rồi đánh liều tôi ngủ với Dũng nhiều lần, dục chàng cưới tôi. Dũng cưới tôi, số phận tôi chắc được định cư dưới bóng mát của đời chàng. Dũng ậm ừ. Lời hứa ngày nào chàng đã quên rồi. Đàn ông, con trai chúng nó khôn nạn như nhau. Đã khai thác hết mình, chúng nó sẵn sàng cho mình rơi.

Lại gọi ở Dũng một tình thương hại. Tôi không dám nói chuyện cha dượng phá trinh tôi. Mà bịa rằng ông cưỡng bức tôi vì biết tôi đã ngủ với Dũng. Chàng không mấy may xúc động. Tôi đi giữa chiếc cầu chênh vênh, không có tay vịn.. Một tháng sau, trong người tôi có sự biến chứng.

Những ngày chịu tội cuối tháng tự nhiên biến mất. Theo sách «Trước khi về nhà chồng người con gái nên biết», đó là triệu chứng của người sắp có thai. Tôi sắp có thai ! Chờ vài ngày nữa. Tôi muốn điên lên. Tuần lễ sau ngày cuối tháng thường lệ, tôi chỉ thấy một vài giọt máu. Sách bảo đúng là có thai rồi. Tôi cho Dũng biết tôi đã có thai với chàng và dục chàng cưới tôi. Dũng trở mặt rất nhanh. Bộ mặt thật của chàng đã lộ sau khuôn mặt nhà mô phạm. Chàng trắng trợn từ chối «tác phẩm» của chàng. Dũng bảo «biết đâu không phải là của con dượng em». Tôi khóc lóc van lạy Dũng, Chàng chai đá

trước nỗi nhục nhằn của tôi. Tôi không thèm gặp Dũng nữa. Vì tự ái. Tôi nói với cha dưỡng tôi. Ông cũng nói cái luận điệu của Dũng. Làm tôi hoang mang. Cái thai trong bụng tôi là của người tình sở khanh hay của tên dâm phu ? Như vậy chỉ còn cách tự tử. Tôi mua sẵn thuốc ngủ. Trước giờ quyết định thoát ly cuộc đời, tôi soi mình tôi trong gương. Tôi ngắm tôi rất lâu. Có tiếng nói mơ hồ tự nơi nào vọng lại «Châu, mày còn trẻ, mày còn đẹp lắm. Mày cần sống để trả thù những đứa gây khốn khổ cho mày ». Tôi thấy tôi bình tĩnh lạ thường. Tôi thấy tôi đẹp lạ lùng. Tôi quăng hai ống thuốc ngủ ra ngoài cửa sổ. Rồi lấy giấy viết thư cho Huy.

Trong giấc ngủ của tôi đêm hôm đó, tôi chiêm bao thật nhiều. Tôi gặp cả người bạn làm nghề vũ nữ thân thiết của tôi. Sáng dậy, tôi tìm tới chị ngay. Chị tên là Hồng. Đi nhảy có biệt hiệu Thu Hồng. Chị lớn hơn tôi sáu, bảy tuổi nên tôi quen gọi chị bằng chị, xưng em. Chị Hồng quý tôi. Chị thường tâm sự với tôi nhiều cảnh vinh nhục của nghề vũ nữ. Tôi đến nhà chị Hồng, trong lúc chị đang ngủ ngon. Cả đêm hành nghề mà. Nhưng chị đã thức vui vẻ tiếp tôi. Tôi khóc lóc kể hết nỗi đau lòng cho chị nghe. Chị vỗ vai tôi an ủi tôi.

- Đừng lo, đâu sẽ vào đấy. Chị sẽ lo cho em.

- Còn cái thai trong bụng em ?

- Đẩy nó ra.

- Được sao.

- Phá thai dễ ợt. Nhưng em phải thoát ly cái gia đình khốn nạn ấy ngay. Em đến đây sống với chị.

Ngay buổi chiều, chờ lúc cha dưỡng tôi vắng nhà, tôi đã thu dọn chút ít hành lý, vĩnh biệt căn nhà nơi tôi đã lớn lên, đã chịu đựng nhục nhã ở tuổi con gái. Chị Hồng lo cho tôi đủ thứ. Chị dẫn cho tôi tới một bảo sanh viện nhờ một bà mụ «thủ thả» cho tôi. Bà mụ quả quyết cái thai nằm trong bụng tôi đã được một tháng. Chị Hồng đưa tôi về. Chị đi mua thuốc và nhờ y tá chích cho tôi. Y tá cam đoan thể nào cũng «băng». Nhưng đợi cả tuần «nó» vẫn không băng chích thêm vài mũi nữa. Vô ích. Chị Hồng bảo :

- Phải dẫn em đến con mụ ở Hòa Hưng vậy.

- Mụ nào đó, hở chị.

- Con mụ chuyên phá thai cho gái nhảy và gái điếm.

- Có sao không ?

- Không sao cả. Dễ dàng hơn một lần sinh đẻ.

- Rồi còn sinh đẻ được không hở chị ?

Chị Hồng nhìn tôi. Đôi mắt chị mọng như hai trái hồng chín nhân ái, sáng như hai ngọn đèn yêu thương. Những tia sáng từ đôi mắt chị rơi vào niềm u ất của tôi làm cõi lòng băng giá của tôi ấm lên. Tôi chẳng khác gì một đứa con ghẻ, nằm riêng trên một giường đêm đông. Nửa đêm có người đắp lên thân thể mình một tấm chăn. Mình ngủ ngon giấc. Chị Hồng đắp chăn cho tôi. Tôi thấy nắng bên ngoài vẫn còn đẹp lắm tuy sự lo sợ chưa giảm được một phần.

- Còn nghĩ chuyện ấy nữa cơ à ! Tương lai mờ mịt, ai biết sau này sẽ ra sao. Qua một khúc sông đã, rồi hãy lo qua khúc sông khác em a !

- Em sợ !

- Ai cũng sợ như em. Chị biết, mọi chuyện sẽ êm thấm. Chị đã một lần phá thai. Hay em giữ chút kỷ niệm nhé ? Chị hứa bao bọc em. Có con vui đấy nhưng lớn lên nó sẽ tủi hổ.

- Chị tính giùm em đi !

- Trước sau em phải tự lo lấy đời em. Lo một cuộc đời đã vất vả, lo hai cuộc đời còn vất vả gấp bội. Tùy em đấy.

Tôi suy nghĩ mấy ngày liền. Cuối cùng nhờ chị Hồng dẫn đi phá thai. Thượng đế ơi con không gây tội ác. Thượng đế hãy thương con tha thứ con. Trên mảnh vườn địa đàng, bà E Và xui ông A Đam ăn trái cấm. Dưới trần gian đầy ải của Ngài, bọn đàn ông đã dòn con đi trên nẻo đường cấm của Ngài. Ngài hãy cứu rồi con.

Bốn

Mụ đàn bà hành nghề phá thai ở trong con ngõ ngoai ô Hòa Hưng. Nhà mụ quay mặt ra ngoài bờ tường nghĩa địa của người Chà. Mụ năm nay chừng bốn chục tuổi. Mụ có vẻ giống một mụ Tú Bà hơn là mụ phá thai. Tóc mụ uốn quăn, chảy xuống vai, Mặt mụ trát đầy phấn. Mụ kẻ mắt như một nữ tài tử lên sân khấu, cổ mụ đeo đầy những bùa, ngải đựng trong những cái túi vải nhỏ. Không khí nhà mụ ghê rợn hơn không khí nhà xác. Trên chiếc bàn nhỏ, bộ bài tây vất bừa bãi. Ở bốn bức tường, dán đầy phù phép. Hương, nến cháy không ngừng ở cái bàn thờ, thờ cái sọ người nặn bằng đất.

Mụ hát hàm hỏi tôi. Giọng mụ lè nhè y hệt giọng mụ phù thủy trong phim hoạt họa của Walt Disney :

- Bị rồi hả ?

Chị Hồng trả lời giúp tôi :

- Vâng, bị một tháng.

Mụ mắng chị Hồng xa xả :

- Ai hỏi cô ? Tới đây thì cầm mồm lại cho tôi làm việc.

Chị Hồng nín thính. Mụ bữu môi, rửa rói tôi :

- Không bị, dễ gì cô ả mò đến xó xỉnh này !

Mụ lấy thuốc lá mỗi lửa. Những ngón tay mụ dài và nhuộm đầy thuốc bôi móng tay màu đỏ. Mụ hút thuốc lá, sành sỏi như một dân nghiện hào hoa,

- Mới vào nghề hả ?

- Nghề gì ạ !

Mụ chửi tôi :

- Chó đẻ, các cô có hai nghề, nghề nhảy và nghề nằm cho đàn ông nó nhảy lên bụng, chứ còn nghề gì. Ái ô mỹ miều lắm đấy. Đừng nói ngây thơ cụ. Thôi cút đi, tôi không thèm cái thứ cô đâu.

Nước mắt tôi ứa ra. Tôi ghen ngào. Muốn dang tay tát con mụ khốn kiếp mà không sao nhấc nổi tay lên. Chị Hồng van xin mụ :

-Thưa chị, em nó mới vào nghề, nó còn dại, chưa biết tính chị.

Mụ gật gù :

- Nói êm lỗ tai đây.

Mụ chỉ cỗ bài tây bắt tôi lấy mang đưa cho mụ. Mụ ngồi xếp bằng tròn trên chiếc divan. Mụ trang bài lia lịa, rồi bảo tôi :

- Kênh đi !

Chị Hồng giúp tôi :

- Lấy tay trái ngắt đôi cỗ bài ra.

Tôi làm theo lời chị. Mụ lại trang bài thành bốn hàng, mỗi hàng tám quân bài. Mụ trở ngón tay vào quân «đâm cơ» ngắm tôi không chớp mắt :

- Cô đây này...

- Dạ.

Mụ nhắc ngón tay, chỗ quân «tây bích» trên đầu quân «đâm cơ».

- Thằng này già mà dê xồm. Nó đứng cạnh «đâm bích» ý chừng quen biết với mẹ cô.

Mụ chỗ quân «bôi bích» dưới quân «đâm cơ» :

- Thằng này còn trẻ, nước da ngăm ngăm đen.

Mụ gạt tàn thuốc, hít một hơi đầy đà, thu cỗ bài lại, trang lia lịa, Mụ đưa tôi, bảo đem đặt trên bàn. Mụ

nghiền răng ken kết :

- Những hai thằng chèn ép đời cô, phải không ?

Tôi phục mụ quá, buột miệng khen :

- Dạ đúng, bà đoán trúng hết.

Mụ mỉm cười, nụ cười khiến tôi lạnh cả người :

- Đời em khôn nạn hơn nữa, em ơi ! Em phải mua ngải mà dùng. Chị có ngải tốt lắm. Em dùng ngải của chị sẽ hoàn toàn hạnh phúc.

Mụ say sưa quảng cáo bùa ngải của mụ quên hẳn chuyện tôi đến đây nhờ mụ phá thai chứ không phải nhờ mụ tìm hạnh phúc. Chị Hồng nháy mắt. Tôi yên lặng nghe.

- Mỗi lần gặp thằng con trai nào em muốn «chài» nó, em ngâm ngải trong miệng nói chuyện với nó. Rồi em hôn nó. Nó sẽ bị ngải làm mù con tim và trở thành đầy tớ của em. Em bảo nó giết bố nó, nó cũng cầm dao giết bố.

Quảng cáo ngải xong mụ quảng cáo bùa, hồ phù Ai cập, nước hoa ái tình bí tích Ấn độ... và hỏi tôi :

- Em mua thứ nào ?

Chị Hồng nuốt nước miếng :

- Thừa chị...

Mụ mắng át :

- Ai hỏi cô ?

Tôi đành lễ phép.

- Thừa chị, em sẽ nhờ chị bán ngải cho em.

Mụ hớn hở. Chị Hồng nhân thể đưa đẩy :

- Em nó còn kẹt tiền. Chị giúp xong vụ này, em nó sẽ mang ơn chị và chị dạy điều gì nó nghe chị điều ấy.

Mụ hơi nheo mắt, dập điếu thuốc đi. Mụ xoa tay :

-Mười ngàn !

Chị Hồng vỗ vai tôi :

- Em nó mới vô nghề, chị thương tình.

Mụ đứng dậy :

- Tám ngàn, đưa trước bốn ngàn không mặc cả nữa. Chiều nay con nhỏ này lại một mình. Thôi giờ xéo đi !

Chị Hồng lôi tôi dậy, chào mụ và bước khỏi nhà mụ.

Mất tôi mò đi. Con ngõ nhỏ dẫn ra đường Lê văn Duyệt bỗng dài hun hút. Nó hun hút như con đường tôi đang đi xuống cuộc đời. Bên phải tôi là cái nghĩa địa Chà. Bên trái tôi là những căn nhà lụp xụp cư ngụ toàn những con người lạ lùng.

Sự chết không hiểu ra sao nhưng sự sống khôn nạn, cùng cực. Chị Hồng bảo con ngõ này rất ma-cô, du đãng dĩ điểm và đôi ba kẻ ngoại khổ như mù phá thai. Chị Hồng khuyên tôi đừng buồn phiền về thái độ của mù phá thai. «Ai nó cũng đối xử thế. Dưới mắt nó, đã đến nhờ nó phá thai đều là vũ nữ, dĩ điểm hết».

Thấy tôi bước lảo đảo, chị dìu tôi đi. Sống ở đời là chịu đựng cay đắng em ạ ! Phải nhờ vả ai một chuyện gì, lòng dạ mình xót xa không tả nổi. Chiều nay em cứ đến mù. Nó sẽ tổng nổi nhục khỏi bụng em. Rồi em tìm lại ý nghĩa của cuộc sống mới.

Hai chị em về căn phòng nhỏ ở bin-đỉnh. Buổi chiều, chị Hồng lại đưa tôi xuống Hòa Hưng. Lần này chị ngồi trong quán nước ngoài lộ chờ tôi. Một mình tôi mang tiền vào nhà mù. Mù nằm trên divan hút thuốc. Mặc kệ tôi và ba người con gái khác trông đợi.

Phải tới căn nhà con mù phá thai ở con ngõ nhỏ ngoại ô Hòa Hưng, phải nhìn rõ cách đối xử của mù với những

người con gái khốn nạn mới biết căm thù những thằng sở Khanh đưa mình vào hoàn cảnh thê thảm.

Bốn «khách hàng» của mẹ, kể cả tôi người nào người ấy ử rử. Không có chút đáng dấp nào chứng tỏ ba người kia là vũ nữ hay đi điếm. Họ ăn mặc giản dị nhưng đứng đắn. «Tới những con mẹ phá thai, diện sang, nó sẽ tìm đủ mọi cách bóc lột tiền của mình». Chị Hồng nói thế. Ba người kia chắc đã được người giới thiệu mách nước. Ở Saigon có vài ông bác sĩ chuyên phá thai. Các ông này lấy nhiều tiền lắm. Đi điếm, vũ nữ nghèo không dám nhờ các ông. Các cô con nhà khá giả, sợ mang tiếng cũng chẳng dám nhờ. Thành thử, tội ác cứ diễn ra ở những nơi tăm tối. Nếu phá thai không phải là một tội ác hay nếu phá thai được xét xử tùy trường hợp, chắc chắn những cái chết tủi nhục, tấm tức, oan uổng do bọn mẹ đỡ vườn gây nên sẽ giảm đi rất nhiều. Tôi ngó ba người con gái xa lạ, bắt thương họ lạ lùng. Thương cơ hồ tôi thương tôi. Thương để đâu có đày đoạ riêng mình. Tôi víu cái cơ đó là niềm an ủi và kiên nhẫn đợi mẹ phá thai.

Hút xong ba điều thuốc, mẹ nhồm dậy, nhổ một bãi nước miếng, lè nhè.

- Máy giờ rồi hả ?

Tôi đáp :

- Thừa chị bốn giờ rưỡi rồi ạ !

Mụ nhìn tôi, toét miệng cười. Mấy chiếc răng vàng của mụ sao mà khả ố thế ! Mụ hất đầu :

- Mang đủ tiền chưa ?

- Dạ đủ.

- Đưa đây.

Tôi móc bóp trao mụ số tiền chị Hồng ứng cho tôi «chữa bệnh». Mụ đếm từng tờ. Rồi tụt khỏi chiếc divan. Mụ xỏ chân vào đôi dép Nhật, đứng lên :

Vô trông trước đi !

Tôi bước vô nhà trong. Tim đập mạnh. Tay chân run rẩy. Chưa hiểu sự gì sắp xảy ra. Tôi lo lắng vô cùng. Trong nhà mụ tôi om chỉ có một ngọn đèn đỏ bé xíu bật sáng trên cái bàn thờ. Lại bàn thờ nữa ! Tôi ngồi xuống chiếc ghế nhỏ. Bên ngoài, mụ phá thai đang chờ bới những cô gái đến nhờ vả mụ. Rồi mụ dờ trò quảng cáo bùa ngải, nước hoa ái tình, hồ phù Ai Cập lung lạc những cô gái lòng dạ đang rối bời. Nửa tiếng sau, mụ lép kẹp bước vào. Mụ bật đèn sáng trưng, kéo cái ri-đô vải, làm hiệu cho tôi theo mụ. Đây là «phòng mạch» của

mụ. Đủ kim, kẹp, bông, băng, an-côn, thuốc đỏ trông phát rưng rờ. Mụ bắt tôi cởi quần áo, móc những ngón tay nhọn hoắt của mụ vào... Tôi ớn xương sống run cả thân thể. Mụ nạt nộ :

- Biết sưng, thì phải biết khô. Dẩy dựa tao đuôi ra à.

Tôi nín lặng. Mụ loay hoay một lát rồi lấy cái ống cao su... Mụ lấy bông, băng cẩn thận để cái ống cao su khỏi tuột. Rồi mụ đồ an-côn xoa tay và liếm mép ;

- Xong tám phần. Mặc quần áo về đi, chiều mai tới trả nốt tiền tôi lấy cái ống ra là hoàn toàn.

Chờ tôi mặc quần áo, mụ thân mật vỗ vai tôi :

- Em có phước lắm đó.

- Cám ơn chị.

- Chưa chừng đêm nay nó ra đây. À, chị có thuốc chữa bệnh mất trinh. Rẻ mạt. Chị thương em lấy mười ngàn thôi. Rồi em cũng phải lấy chồng chứ. Mà không lấy chồng, đứa nào muốn phá trinh mình móc túi nó có dư trăm ngàn em ạ !

Giọng lười mụ khiến tôi phát tởm. Còn đang lụy mụ, đành ậm ừ cho xuôi chuyện. Ra khỏi nhà mụ, tôi bước thật nhanh, tôi muốn xô đuôi hình ảnh quái gở của con

mụ phá thai. Nó sống như vậy được ư ? Nó vấy vùng trong nỗi đau khổ của bao nhiêu người đàn bà, con gái như vậy mãi ư ? Xã hội thật chó má, như nhóp.

Tới lộ, chị Hồng đã neo xe tắc xi đợi tôi, chị mở cửa xe. Tôi leo lên, đóng cửa đánh rầm. Mặt mày tôi choáng váng. Tôi dựa đầu vào thành đệm xe, nhắm chặt mắt, Chị Hồng nâng đầu tôi, đưa cánh tay chị cho tôi gối.

- Khó chịu lắm hả em ?

- Kinh hoàng quá chị ơi !

Chị vỗ về tôi :

- Mai là dứt nợ.

Tôi gục đầu vào vai chị, khóc nức nở. Chị vuốt ve những sợi tóc lòa xòa ở trán tôi :

- Số kiếp mà, em khóc làm gì. Hãy tỉnh táo để lo chống chọi với đời.

Về đến bin-đỉnh, chị Hồng dìu tôi lên phòng. Tôi để nguyên quần áo, nằm vật xuống giường, thở dồn dập. Tôi mệt nhọc, sợ sệt chẳng thiết sống nữa. Tôi muốn ngủ một giấc dài để khi thức giấc thấy một phép lạ. Nhưng mắt tôi không sao khép nổi. Nỗi hoang vắng cơ hồ những bụi vương trong đôi mắt tôi làm đôi mắt tôi

ưa lệ hoài. Ban đêm, chị Hồng đi làm. Một mình tôi nằm suy nghĩ vẩn vơ. Thỉnh thoảng bị nghe tiếng gõ cửa của một khách làng chơi nhâm phòng. Tiếng gõ cửa nghe chua xót như tiếng nói phụ bạc của người tình. Một đôi lần, nghe rưng rờ như tiếng gõ của quỷ sứ báo hiệu đã tới giờ mình xuống châu diêm vương. Hai viên thuốc an thần vô hiệu nghiệm. Tôi lấy thêm viên nữa, mở tủ lạnh uống nốt ly sữa còn thừa. Nằm lơ mơ lúc lâu, quá một giờ khuya tôi ngủ thiếp. Chị Hồng về hỏi nào tôi chẳng hay.

Một đêm kinh hoàng trôi qua. Tôi thức dậy, đồng hồ đã chỉ mười giờ. Chị Hồng vẫn say sưa ngủ. Việc đầu tiên của tôi là «xem nó đã ra chưa». Chẳng có một biến chứng gì cả. Tôi ôm mặt khóc rưng rức. Ý định tự tử lại đến với tôi. Lần này mãnh liệt hơn. Tôi khổ quá, tôi đau đớn quá, tôi ê chề nhục nhã quá, tôi yếu đuối quá, tôi sống cũng không thể trả thù những kẻ đã xô tôi xuống vực thẳm.

- Lại khóc rồi...

Chị Hồng đã thức. Tiếng nói của chị êm ái cơ hồ khúc đàn tim. Tôi chợt nhớ một đêm xa xôi lắm, tôi ngồi ôm hàm răng khóc thút thít. Chiếc răng sâu hành hạ tôi. Cha tôi cho tôi uống một viên Aspirine rồi bảo tôi «Con đừng thèm nghĩ tới nó, con nhắm mắt, ngủ là hết đau».

Khi cha tôi tỉnh giấc, thấy tôi ngồi khóc, người trách yêu «Lại khóc rồi...»

Lại khóc rồi. Cha tôi không còn sống, chẳng bao giờ người trách yêu tôi nữa. Từ đó tới nay, tôi mới được chị Hồng nói ba tiếng triu mến, thiết tha ấy,

- Em muốn chết chị ơi !

- Chỉ đại đột thôi nào... Lại đây với chị.

Tôi xích sang giường chị. Chị vươn tay ôm ngang bụng tôi, nín tôi nằm cạnh chị. Chị thủ thủ :

- Nó băng chưa ?

- Chưa.

- Thế nào nó cũng băng. Con mụ này tài không thua độc tở. Nó xác xược song được việc ra phết. Hồi chị phá, chị còn sốt ruột lo lắng gấp mười em. Mãi ba bốn hôm sau mới thở phào.

Tôi chưa hề hỏi han dĩ vãng của chị Hồng. Cái nguyên do nào đưa đẩy chị làm gái nhảy, tôi chẳng cần biết. Nhiều nhà văn đã viết về gái nhảy. Người yêu gái nhảy thì cho rằng, trước ngày đặt chân trên «pit» của vũ trường, ôm ấp những thằng đàn ông nham nhở, những thằng con trai mặt búng ra sữa, để kiếm tiền sinh sống,

những cô gái nhảy đều mang nhiều tâm sự u ầu. Tâm sự u ầu đó có thể là bị tình phụ, có thể là sự hy sinh lớn lao cho đàn em ăn học, cho mẹ già chữa bệnh. Người ghét gái nhảy thì cho rằng các cô gái lười biếng, thèm ăn diện, lại có tí nhan sắc, không biết làm gì hơn là làm gái nhảy. Đôi ba người viết phóng sự đặt những vấn đề lớn cho gái nhảy, họ đổ vạ tại chiến tranh, tại hoàn cảnh xã hội và phủ nhận vũ nữ là một cái nghề. Chị Hồng có nỗi cô đơn của chị. Không nghe chị nói tới gia đình chị. Cũng hiếm hoi những tay chơi lai vãng ở căn phòng riêng trên gác hai của cái bin-đinh Núi Trắng này, mặc dù chị Hồng khá đẹp, khá duyên dáng tuy chị ngót 30 tuổi. Chị Hồng rời khỏi vũ trường khó ai đoán chị là gái nhảy. Chị trang điểm đơn sơ. Tôi thích nhất nụ cười của chị. Nó dễ gây cảm tình mà lại hơi kiêu ngạo. Nụ cười của chị giống hệt, nụ cười của Christine Carène trong phim «A Certain smile». Tôi đã yêu nụ cười của Christine Carène, giờ thì thích nụ cười của chị Hồng. Chị Hồng tốt, chị săn sóc tôi như săn sóc em gái. Thế là đủ, cần gì biết tại sao chị Hồng làm gái nhảy.

Tôi rúc vào nách chị. Chị nghiêng mình quàng nốt một cánh tay, ôm chặt lấy tôi.

- Tội nghiệp em. Biết vậy...

Chị ngừng lại. Tôi hỏi :

- Biết vậy sao, hả chị ?

Chị thở dài :

- Giờ thì muộn rồi.

Tôi sốt ruột :

- Chị muốn nói gì ?

Chị mơn man những ngón tay mềm trên lưng tôi :

- Biết vậy cứ để em sinh một đứa bé. Rồi chị em mình nuôi nấng nó nên người. Chị không biết em sẽ làm gì nhưng nếu em làm nghề vũ nữ mà có đứa con gửi một chỗ, mỗi chiều chủ nhật tới thăm nó, lòng bớt cô đơn dường nào...

Tôi ngóc đầu, chống tay vào mang tai, nhìn chị, Đôi mắt chị long lanh. Và hai giòng nước mắt ứa ra..

- Trước chị có một đứa con với một gã sở Khanh. Nó chết hai năm nay, em ạ !

Chị nói tiếp :

- Em trót chích thuốc và «làm» rồi, giờ giữ lại sợ sinh ra quái thai. Bề nào cũng phải phá ra. Nhỡ nó lớn lên

nó chết, mình thêm một nỗi buồn. Em đừng lo lắng, yên chí, nó phải băng. Thôi, nằm ngủ đi, lát nữa chị em mình đi ăn tiệm.

Buổi chiều tôi xuống Hòa Hưng, chị Hồng vẫn đợi ở ngoài lộ. Mụ phá thai nhận nốt tiền. Mụ gỡ cái ống cao su ra, lắc đầu. Rồi lại đẩy cái ống cao su cũ vào, không thay, không rửa. Mụ băng bó như chiều qua, bảo tôi mai lại mụ gỡ dùm. Tôi bớt sợ so với ngày đầu. Mụ phá thai chưa quên lời hứa giúp tôi cái ngải và «làm lại trình tiết».

Nửa đêm, tôi thấy mệt mỏi, khó chịu. Vào buồng tắm xem xét. Tôi mừng khôn tả «Nó băng rồi». Cái ống cao su bị đẩy ra. Tôi gọi chị Hồng. May mà đêm nay chị về sớm. Chị nói đề phòng tôi có «làm sao». Chị cuống quýt gỡ cái ống cao su và lấy hết bông gòn mà mụ phá thai quấn ở cái đầu ống cho chạm sát cái thai. Rồi chị tìm «Serviette hygiénique», giúp tôi băng bó.. Sáng sớm, tôi bị băng huyết nhiều hơn chị Hồng tưởng. Chị đi kêu y tá đến chích thuốc cầm máu. Tôi mệt nhoài, mặt mày xanh mét. Nhìn nét mặt chị Hồng, tôi phỏng chừng sự nguy hiểm đang đe dọa tôi. Cô y tá của các chị em vũ nữ lo ngại con mụ phá thai làm ẩu, có thể bị «infection» và còn phát sinh nhiều biến chứng khác. Hôm qua tôi có đọc một tờ tuần báo số đặc biệt nói về phá thai. Tôi

đã rụng rời không dám đọc hết. Rồi tự trấn tĩnh rằng các nhà y học dọa vậy. Nhưng nghe cô y tá nói cách làm ẩu tả, mất vệ sinh của con mụ phá thai ở con ngõ ngoài ô Hòa Hưng, tôi sợ phát sốt. Tôi sốt ngất đi chị Hồng đã tưởng tôi chết. Không thể nào diễn tả nỗi cơn sốt khủng khiếp của một người phá thai khi cái thai bị băng rã. Đó là cơn ác mộng. Cơn ác mộng đánh đai bằng những tên quỷ sứ. Cơn ác mộng qua, tôi bị «hémorragie» dầm dề, liên tiếp sáu, bảy hôm liền. Những mũi thuốc cầm máu vô hiệu nghiệm. Cô y tá nghi ngờ tôi tính sai ngày và có thể bị sốt nhau. Cô khuyên tôi nên tới một Bác sĩ chuyên môn trị bệnh đàn bà. Bác sĩ xác nhận tôi bị sốt nhau. Ông giới thiệu tôi đến một bảo sanh viện nổi tiếng. Tôi nói dối bị sảy thai, ông không nghi ngờ gì cả.

Năm

Nổi thống khổ chưa chịu rời tôi. Một lần sảy bằng bảy lần sinh. Còn một lần phá thai bằng bao nhiêu lần sinh, bao nhiêu lần sảy đây ? Nếu những ông quan tòa biết rõ sự ê chề, sự nguy hiểm gần đất xa trời của những cô gái bị bọn Sở Khanh lừa gạt rồi trốn tránh trách nhiệm và những cô con gái đáng thương này vì danh dự gia đình phải lén lút đi phá thai, các ông quan tòa sẽ trừng trị bọn Sở Khanh bản án nào cho xứng đáng ? Và các nhà luật học sẽ nghĩ được đạo luật gì mới mẻ ? Và các nhà đạo đức, các nhà xã hội học còn thóa mạ, lên án những người đi phá thai không ?

Tôi đến bảo sanh viện đường Duy Tân «nạo» nhau. Hãy hình dung người ta nạo một chất dơ khỏi một thứ đồ đạc. Thì tưởng tượng được nỗi đau đón của người đàn bà để sót nhau phải đi nạo ! Dù đã được chụp thuốc mê, tôi vẫn ngất đi. Ngất vì đau. Tôi la hét, dẫy dụa, chửi bới. Tôi có quen chửi bới đâu. Tôi có nghe nói nhiều người đàn bà bản tính rất hiền hòa, thế mà khi nằm trên giường sinh, vì đau quá, đã chửi bới văng mạng. Có người réo cả tên chồng mình nguyên rủa. Sau cơn điên đau lịm đó nếu ai kể lại chuyện chửi bới, những người đàn bà đều xấu hổ như nhau. Nhưng đó là sự xấu hổ xen lẫn sự sung sướng. Còn tôi thì đau khổ và xấu xa hoàn

toàn.

Tôi bị mất khá nhiều máu. Trải qua bao lần «nạo nhau», tôi như người mất hồn. Bác sĩ bắt tôi nằm dưỡng bệnh hai tuần và ngày nào cũng tiếp huyết thanh cho tôi. Chị Hồng đã lo tiền phòng, tiền thuốc. Chị không nhắc chi tới chuyện đó. Khiến tôi càng băn khoăn. Không biết tôi sẽ phải làm gì để đền đáp lòng tốt của chị Hồng.

Hôm tôi sắp rời bảo sanh viện Duy Tân chị Hồng hỏi tôi.

- Em muốn tiếp tục học nữa không ?

Tôi chưa kịp trả lời. Thì chị đã nói :

- Chị không còn người thân thích nữa. Chị coi em như em gái chị và có bốn phận phải lo lắng cho em. Chị không lợi dụng em đâu.

Tôi ngắt lời chị :

- Em xin chị đừng nói thế. Em có gì để chị lợi dụng.

Chị cười, nụ cười của chị hôm nay u ẩn lắm. Chị nhìn tôi :

- Có chứ, tình thương của em. Người ta có thể sống bất cần ngày mai, nhưng vẫn cần tình thương trong sự

bất cần đó em ạ !

Tôi cúi đầu :

- Em sợ làm chị thất vọng.

Chị cầm tay tôi :

- Chị sợ làm em thất vọng thì đúng hơn. Hiện nay chị có tiền nhưng không giàu đâu. Chị muốn gây dựng cho em một cái gì. Tưởng tượng ngày mai tươi sáng của em, chị sung sướng muốn chết. Lúc ấy, chị tàn tạ rồi. Em sẽ thương chị, săn sóc chị để cho khỏi chết bệnh trong nhà thương thí.

Đôi mắt chị chớp mau :

- Không có viện dưỡng già cho vũ nữ và gái điếm.

Chị thở dài :

- Chị cũng chẳng dám mong làm lại cuộc đời. Chị kể như bỏ đi rồi.

Tôi đặt tay lên vai chị :

- Buồn quá, chị đừng bi quan nữa...

Thật khôi hài. Một người muốn tự tử khuyên một người hãy lạc quan. Chị Hồng siết chặt tay tôi :

- Chị yêu đời chứ. Vì có em...

Chị buông tay tôi ra rồi vuốt ve mái tóc rối của tôi :

- Ông Thái Can làm một bài thơ mà bất cứ một gái nhảy nào có chút học đều thuộc hai câu. Em muốn nghe hai câu đó không ?

- Chị đọc đi.

- Chị tặng em nhé !

- Vâng !

«Em nên điểm phấn tô son lại. Ngạo với nhân gian một nụ cười». Hai câu thơ của thi sĩ Thái Can mà chị Hồng bảo tặng tôi khiến mạch máu trong cơ thể tôi bùng bùng lưu thông. Máu dồn hết về tim. Và trái tim ấm áp. Và tâm hồn xao xuyên vô cùng.

- Em đồng ý không, phải nhìn nhân gian bằng nụ cười ngạo mạn. Và thế là đủ trả thù cuộc đời rồi. Em bằng lòng nhé, em hãy làm vui lòng chị đi ! Em vào nội trú, học đỗ tú tài rồi đi dạy học ở một tỉnh lỵ..Chị sẽ theo em đi..

Mùa đông của đời tôi đã qua. Trên những cành cây khẳng khiu, trơ trụi lá, lộc non đã đâm chồi. Tôi vào nội trú của bà Sơ ở đường Lê văn Duyệt. Những buổi tối đứng trên lầu hai của nội trú, nhìn xuống đường, tôi hay nghĩ đến Huy. Tôi vẫn viết thư cho nó và coi như tôi còn ở nhà. Tôi cẩn thận ghi cho nó địa chỉ nội trú, bảo rằng tôi học ở đây, nó gửi thư về đấy cho đỡ phiền phức.

Huy cho tôi biết nó sắp được qua Mỹ học lái máy bay phản lực. Nó là mẫu người muốn tự làm lấy đời mình nên có vẻ khô khan. Nhưng tôi hiểu nó. Hoàn cảnh gia đình tôi đã khiến một thằng con trai như nó mất dần sự mềm yếu tình cảm. Từ ngày tôi bỏ nhà tôi không được tin tức gì cả. Tôi muốn quên trận bão hai tháng trước. Quên đi chứ. Sau cơn bão còn lại gì, còn lại sự hoang tàn. Nếu chẳng hy vọng thì sẽ chết buồn trên đồng gạch nát của hoang tàn cô liêu đó.

Hôm qua mua tờ báo Văn đọc truyện»Chim hót trong lồng» của Nhật Tiến. Buồn kinh khủng. Quảng tập báo xuống đường và nói khề.»Buồn ơi từ giã» Nhưng khó mà giã từ được nỗi buồn có tên tuổi có dấu vết.

Mỗi chiều thứ bảy, từ hai giờ rưỡi, chỉ Hồng đến nội trú lãnh tôi ra. Hai chị em đã đi chơi trắng cả chiều. Rồi chị Hồng đưa tôi trở lại nội trú, chị đi tới vũ trường. Lần

nào cũng vậy, khi cánh cửa nội trú khép kín chị Hồng đứng tần ngần một lúc lâu. Chị bấm chuông kêu tôi ra, dặn thêm một lời «chăm học em nhé». Bấy giờ chị mới gọi Taxi. Tôi nhìn theo thấy chị Hồng rút khăn mùi xoa, thấm mắt.

Chị Hồng có một tâm sự u ầu. Tôi đoán thế. Chị đã chả muốn kể thì tôi cũng chả nên đòi hỏi. Những ngày sống ở nội trú thật lặng lẽ và buồn chán. Đi trồng cây hy vọng trên mảnh đất buồn chán kể như đi kiếm thuốc trường sinh ở khu rừng Ban Mê Thuật.

Các bà Sơ ở nội trú này còn trẻ cả. Mẹ Bề Trên cũng chưa già lắm. Mẹ Bề Trên không khe khắt. Các Sơ trẻ thật hồn nhiên. Tối nào các Sơ cũng hòa đàn khiến gái nội trú bớt buồn tẻ, bớt dằng dấp của nội trú. Bà Sơ giám thị quý mến tôi. Tên bà là Joséphine. Sơ Joséphine hay rủ tôi xuống phòng nghe hòa nhạc. Đôi lần, Sơ khuyến khích tôi hát. Các Sơ nội trú phần đông đều đã xuất ngoại du học. Vài người tốt nghiệp ở các đại học Pháp, vài người ở Mỹ. Tôi không hiểu tại sao những Sơ trẻ đẹp, nhiều bằng cấp như thế lại có thể tình nguyện hiến cuộc đời mình cho Thiên Chúa. Các Sơ đã là nguồn cảm hứng của tôi. Mình nên đi tu ? Câu hát vọng cổ thường khi nghe muốn nguyện rửa, lúc này mới thấy hay «Ôi, tu là cõi phúc, tình là giây oan». Không được đâu, đi tu

chẳng phải là trò giải trí cho những người phiền muộn. Hơn nữa, tôi trót mang ơn chị Hồng, tôi cố gắng thực hiện ý muốn của chị. Đàn bà không gia đình ai cũng sợ cảnh đơn độc trong hoàng hôn cuộc đời. Chị Hồng biết lo xa. Tôi sẽ là ngọn lửa, là ánh nắng đầu xuân hong nổi buồn của chị nếu một mai chị bị hất ra khỏi vũ trường.»Em nên điếm phần tô son lại. Ngạo với nhân gian một nụ cười». Tôi không quên hai câu thơ của thi sĩ Thái Can. Và cố xua đuổi sự chán nản. Sự chán nản, Tôn nữ Thu Hồng gọi là cái mầm khi nhà nữ thi sĩ của chúng ta mắng yêu nó

«Mầm chán nản chớ chen vào niên thiếu.

Chớ chen vào sớm quá tội em mà.

Em nghe như thời ấy hãy còn xa.

Em chậm chậm để còn xa mãi mãi.

Hãy là hoa, xin hãy khoan là trái.

Hoa nồng hương mà trái lắm khi chua».

Cái «thời ấy» của tôi đã qua rồi. Đã qua sau một trận bão thê thảm. Không còn là hoa nữa. tôi là trái - trái sầu đau. Trái sầu đau Trần thị Diễm Châu. Nhưng chẳng còn thì giờ để oán trách số phận. Số phận tôi ràng buộc số phận chị Hồng. Tôi không có quyền ích kỷ. Nghĩ thế, sự chán nản nguôi dần. Và tôi vùi đầu vào sách vở. Tôi học đến phờ phạc, hốc hác.

Sơ Joséphine một hôm, dắt tay tôi ra chiếc ghế đá ở vườn chơi, hỏi tôi :

- Em có có chuyện gì buồn hả ?

Tôi chối dài,

- Thưa sơ, em vui vẻ mà.

Sơ Joséphine nhìn tôi bằng đôi mắt ấm áp thương hại.

- Em dấu sao nỗi Sơ. Nói dối Chúa phạt đấy.

Sơ Joséphine đặt tay lên vai tôi :

- Sơ thương em lắm, có chuyện gì buồn em cứ kể cho Sơ nghe. Không chịu kể, nỗi buồn nó to dần rồi nó nổ tung vỡ trái tim đó.

Sơ Joséphine mỉm cười. Câu nói đùa của Sơ làm tôi không nhận được tiếng khúc khích. Bất chợt Sơ tỏ ra quan trọng :

- Cô Hồng không phải chị ruột em.

Tôi giật mình. Chẳng hiểu điều này có vi phạm luật lệ của nội trú không. Sơ Joséphine trấn tĩnh tôi ngay.

- Sơ đọc hồ sơ biết liền, hai người hai họ. Và nơi sinh khác nhau. À, chả sao đâu em ạ ! Chắc cô Hồng là chị

họ em ?

Tôi lắc đầu :

- Em không có họ hàng với chị Hồng. Chị ấy thương em, không muốn em bơ vơ nên gởi em vào đây học hành.

Sơ Joséphine chép miệng :

- Tội nghiệp em. Đó, Sơ nói có sai đâu, em có chuyện buồn.

Rồi Sơ xoa cả bàn tay dịu hiền lên vai tôi :

- Cô Hồng làm nghề gì ?

Tôi hãnh diện đáp :

- Thừa Sơ, chị ấy chỉ là một gái nhảy.

- Người như cô Hồng, Chúa sẽ thương xót. Cô ấy theo đạo Thiên Chúa chắc sẽ được lên nước Chúa sau khi rời cõi đời này. Cô ấy là đặc phái viên của Chúa, đem tình thương của Ngài ban phát cho em.

Đôi mắt người nữ tu trở nên huyền ảo lạ lùng. Sơ Joséphine ca ngợi Chúa, ca ngợi các vị Thánh và lâm cầu nguyện. Một lát, Sơ lại nhìn tôi mỉm cười :

- Thế là Sơ biết nỗi buồn của em rồi. Lúc nào buồn em hãy cầu nguyện Chúa. Sơ sẽ cho em nhiều sách kinh em đọc. Hễ buồn nản, đọc Kinh Thánh là nỗi buồn tiêu tan ngay.

Từ bữa đó, Sơ Joséphine chú ý tới tôi nhiều hơn. Tôi được Sơ coi như «đặc khách» và được hưởng nhiều đặc ân. Chẳng hạn, bữa cơm chiều nào toàn cá biển, tôi ăn không được Sơ Joséphine sai người đi mua bánh mì, chả lụa dấm dúi bắt tôi ăn hay mở cổng nội trú, dục tôi qua hàng phở bên đường. Sơ đợi sẵn ở cổng để mở cổng cho tôi và đề phòng nếu Mẹ Bề Trên bắt gặp thì chống chế giúp tôi. Tôi có thêm một tấm mền nữa. Nhưng nhiều đêm «trở nghiêng gối mộng» vẫn thấy gió lạnh lùa vào tận tim. Tôi lại ra đứng ở cửa sổ nhìn xuống đường khuya. Lòng rộn lên một nỗi niềm đau xót hòa lẫn uất nghẹn.

Mùa thi năm nay đến thật sớm. Chị Hồng nghỉ làm mấy đêm liền. Sáng chiều chị đưa tôi tới trường thi. Tối chị xin phép Sơ Joséphine cho tôi ăn cơm ngoài rồi mới trả tôi về nội trú. Đến lượt Sơ Joséphine thăm hỏi cho tôi bằng cam tươi.

Tôi đã không phụ chị Hồng và Sơ Joséphine. Chúa của Sơ Joséphine đã giúp tôi. Tôi đậu đợt thi viết. Tôi mừng lắm. Chị Hồng còn mừng hơn. Chị đã rót nước

mắt khi nghe người ta xưng danh Trần thị Diễm Châu trong đám đông, buồn vui dâng ngập. Chị xoắn chặt bàn tay tôi nước mắt chảy thành hai hàng trên đôi má.

- Em đậu rồi, em đậu rồi...

Hạnh phúc của một người là làm cho người khác sung sướng. Hình như đó là triết lý bàng bạc trong các tiểu thuyết của văn hào Léon Tolstoy. Tôi đã làm cho chị Hồng sung sướng tức là tôi đã tìm được hạnh phúc. Cũng như chị Hồng đã tìm được hạnh phúc khi chị gây cho tôi một niềm tin yêu, sung sướng mà chấp nhận cuộc sống nhiều oan nghiệt.

Sơ Joséphine khen tôi nức nở. Sơ dắt tôi lên văn phòng hiệu trưởng tức là Mẹ Bề Trên để Mẹ Bề Trên ban lời khen, ban phước lành cho tôi. Chị Hồng luôn miệng «Em đậu rồi, em đậu rồi». Lúc tôi tỏ ý lo ngại ở đợt thi vẫn đáp, chị xua tay :

- Coi như em đỗ, tụi giáo sư hỏi em, toàn là người chị quen.

Chị không muốn nói «toàn những thằng đã từng ôm chị du dương trên sàn nhảy»

- Chị đã gửi hết rồi.

Quả như lời chị Hồng, tuần lễ sau tôi vào vấn đáp. Và tôi đã đậu hoàn toàn cái bằng tú tài phần một. Tôi đậu bình. Sơ Joséphine lấy làm hãnh diện vì tôi đã đem sự vẻ vang cho nội trú. Chị Hồng dẫn tôi đi chợ Saigon, sắm cho tôi đủ thứ. Chị muốn gửi tôi lên Đà Lạt dưỡng sức. Tôi đã từ chối sợ xa chị, xa Sơ Joséphine, xa cái chuồng bồ câu nội trú. Lần này con bồ câu mới thật sự tàn kiếp. Sơ Joséphine ngạc nhiên về tôi nhiều lắm.

Mùa hè năm ấy tôi «tu» ở nội trú, cái nội trú vắng vẻ vì mọi người về nhà nghỉ hè cả rồi. Còn có mình tôi. Tôi yêu sự cô đơn lạ lùng. Phải chi tôi là một nhà văn. Một nhà văn sống trong nỗi cô đơn chắc sẽ sáng tác được những tác phẩm kỳ diệu. Tiếc quá. Tôi chỉ là tôi, một con bé vừa đậu xong mảnh bằng tú tài một.

Các Sơ ở đây đi nghỉ hè gần hết. Mẹ Bề Trên qua Phi Luật Tân, Sơ Joséphine năm ngoái đã sang Nhật, năm nay «tình nguyện» nằm nhà. Tôi trở thành người bạn nhỏ tri kỷ của Sơ. Chúng tôi thường đàn ca vào buổi tối. Sơ Joséphine kéo vĩ cầm thật hay. Sơ không có những ngón xuất thần của nghệ sĩ, nhưng tiếng đàn của Sơ cũng trang trải lắm. Người nữ tu này trông bề ngoài chẳng vương một chút bụi ưu tư. Thế mà nghe tiếng đàn, tôi tưởng tượng Sơ Joséphine của tôi có tâm sự uẩn trước khi vào nhà tu. Sơ chơi «Lettres à Élise», một

trong số những bài của Beethoven làm tôi ray rứt tâm hồn. Và tôi nào tôi cũng bắt Sơ chơi bài đó,

Lúc ngón tay Sơ nắn trên phím đàn, khuôn mặt của Sơ không còn là khuôn mặt một bà phước nữa. m nhạc đã đưa Sơ vào thế giới khác.

Không hiểu chơi nhạc cổ điển có phải là cái tội không, mà dứt bản nhạc, Sơ thần thờ một lúc lâu rồi nhìn lên hình Chúa đóng đinh treo trên tường. Sơ Joséphine của tôi, làm dấu và lâm râm lời kinh sám hối.

Rồi Sơ nói tôi đang tròn mắt nói Sơ, mỉm cười :

- Sơ dạy em một bản thánh ca nhé ?

Tôi gật đầu. Sơ Joséphine kéo nhạc ngay. Và Sơ vừa đàn vừa dăm dăm chiêm ngưỡng hình Chúa. Bản nhạc dứt. Sơ Joséphine, có lẽ, đã tạ tội xong, bảo tôi :

- Nào, bắt đầu tập hát.

Tôi chiều Sơ, học thuộc một bài thánh ca tiếng La tinh. Học thuộc như con vẹt, dù chẳng hiểu ý nghĩa của bài ca.

- Hễ lúc nào buồn khổ, em hát một bài thánh ca, nỗi buồn sẽ tiêu tan. Linh hồn Chúa bàng bạc ở mỗi câu kinh, mỗi lời ca ngợi Chúa, em ạ !

Sơ Josephine lại nói về Chúa, nói về nhân loại trước và sau khi Chúa giáng sinh. Sơ cất cây vĩ cầm vào hộp, kết luận :

- Còn ai trên trái đất khổ hơn Chúa ? Ngài bị phản bội, bị hắt hủi xua đuổi tàn nhẫn. Ngài bị đóng đinh vào thập tự giá cho đến chết. Mà Ngài vẫn tha thứ, tha thứ cả những đứa đánh đập hành hạ Ngài.

Ý chừng Sơ Joséphine biết trong lòng tôi đang nuôi một mối thù hờn. Nên Sơ mới đem nỗi khổ đau của Chúa kể lể ngầm khuyên tôi nên tha thứ cho những kẻ gây ra bao nỗi oan nghiệt cho tôi. Tôi là con bé hèn mọn, là người. Tôi không phải là Chúa.»Mày cần sống để trả thù cuộc đời». Câu nói mơ hồ vẳng đến tai tôi hôm tôi định uống hai ống thuốc ngủ quyên sinh. Tôi vẫn còn ghi nhớ hai câu thơ «Em nên điếm phần tô son lại. Ngạo với nhân gian một nụ cười». Không được, tôi cần «ngạo với nhân gian».

Buổi tối hôm khác, Sơ Joséphine hỏi tôi :

- Sao em không về nhà.
- Em không có nhà ?
- Ba em đâu ?

- Chết rồi, Sơ ạ !

- Má em đâu ?

- Đi lấy chồng khác.

Sơ Joséphine nín lặng, Sơ vỗ nhẹ vai tôi :

- Sơ xin lỗi em nhé !

Từ bữa đó, Sơ Joséphine không hề nhắc nhở tới gia đình tôi. Sơ khen chị Hồng, khen tôi. Và điều làm tôi phải gục đầu vào lòng Sơ khóc nức nở là khi Sơ hứa hẹn sẽ săn sóc tôi đến bao giờ tôi tìm thấy hạnh phúc hoàn toàn bên chồng con, dưới mái nhà ấm cúng, nếu chị Hồng có vì cố gì xa lánh tôi.

Nội trú Hòa Hưng, nơi tôi đang sống, đang hong vết thương, đang trồng cây hy vọng không phải là mảnh đất khô cằn, chán nản. Tôi tự nhủ, hãy gắng sống vui, đời còn dành cho ta nhiều kỳ thú. Và vết thương của ta sẽ có thuốc hạnh phúc làm lành.

Sầu

Mùa hè trôi qua. Nhưng loài ve sầu còn tiếc thương điệu nhạc sầu muộn. Và trên những cây phượng hoa vẫn đỏ thắm. Chưa có gì chứng tỏ mùa thu đã sang. Mưa thì nhiều trận như thác đổ. Tôi nhìn cây phượng trong sân nội trú. Hoa rụng xuống. Những bước chân dẫm lên nhàu nát màu máu. Tình cũ lại thấp lửa ở lòng tôi. «Cái thuở ban đầu lưu luyến ấy, ngàn năm hò dẽ đã ai quên». Ái tình dưới cây bút của thi sĩ bao giờ cũng đẹp, (bỏ 75 chữ)

«Thuở ban đầu lưu luyến» của tôi tuy chả ra gì tuy bị phụ bạc nhưng mỗi lần nhớ lại, lòng tôi vẫn nao nao... Tôi ngắm những cánh hoa phượng nhàu nát, thấy những câu thơ của Nguyễn Bính thật thấm thía.

«Anh đã từng đi khắp bốn phương.
Tháng hai anh đã thấy trên đường.
Những hoa gạo đỏ tươi màu máu
Nhàu nát như người lính tử thương.
Anh ạ, tôi buồn không thiết nói.
Cái tình lỡ rụng tự hôm qua,
Một khi tình rụng như hoa rụng.
Màu đỏ lìa tim dạ xót xa... »

Gánh tình tôi đã rụng, đã rụng như những cánh phượng nhàu nát dưới những bước chân vô tình. «Hễ lúc nào buồn khổ, em hát một bản thánh ca, nỗi buồn sẽ tiêu tan» - Sơ Joséphine dặn tôi thế.

Tôi se se hát bài thánh ca. Tuy chẳng hiểu ý nghĩa của bài ca nhưng điệu nhạc đã xoa êm nỗi buồn của tôi như một điệu ru, ru đưa trẻ thơ ngủ lịm đi trong cơn khóc của nó.

Tôi lên đệ nhất. Qua cái cầu tú tài một người học sinh dám nhìn tương lai của mình rồi. Chị Hồng vẫn đến những chiều thứ bảy. Tôi năn nỉ với chị bớt rủ tôi đi chơi vì năm nay học thêm nhiều môn nhức đầu. Triết lý chẳng hạn, chị Hồng chiều ý tôi. Vậy là những chiều thứ bảy, hai chị em ngồi trên chiếc ghế đá trong sân nội trú, tâm sự...

- Đâu tú tài hai em định theo phân khoa gì trên đại học.

- Chị muốn em học gì ?

- Tùy em chứ ?

- Em muốn tặng chị sự định đoạt này.

- Chị không nhận đâu.

- Em bảo em học sư phạm, chị nghĩ sao ?

- Đúng ý chị quá !

Chị Hồng reo to. Sung sướng. Tôi hỏi chị :

- Tại sao chị thích em làm cô giáo ?

Chị xoa tay :

- Con cái em sẽ đỡ khổ nếu có chuyện gì xảy ra cho em.

Tôi bủi môi :

- Em không thèm lấy chồng đâu.

Chị Hồng tát khế vào má tôi

- Thôi, tôi xin cô...

Có cái gì vừa sung sướng, vừa chua cay dâng ngập tâm hồn tôi. Tôi chớp mắt thật mau khi chị Hồng nhìn lên trời xanh bao la.

Ba tháng trong niên học đệ nhất là ba tháng ngụp lặn trong mộng ước của tôi và chị Hồng. Rồi một buổi chiều cuối tháng, Sơ Joséphine tay cầm tờ nhật báo, dáng điệu thiếu nữ tới phòng học tìm tôi. Sơ Joséphine vẫy tay làm hiệu bảo tôi ra khỏi phòng học. Sơ nắm tay

tôi, dắt leo lên lầu hai. Căn phòng ngủ của tôi yên lặng, Chỉ có tôi, Sơ Joséphine. Mười cái giường sắt, mùng mền, drap trải, gấp gọn gàng. Hai chúng tôi ngồi trên giường. Tiếng lò-xo kêu kút kít dễ sợ.

- Em phải hứa với Sơ một điều.

Tôi chột dạ.

- Sơ muốn bắt em hứa điều gì ?

Sơ Joséphine phân vân giây lát, rồi nói :

- Nếu có chuyện gì không hay xảy tới cho em, em hứa với Sơ là ở đây học hết niên học này nhé ! Học đậu tú tài hai rồi đi đâu hãy đi nhé !

Tôi thở phào :

- Em tưởng em có lỗi nặng, em sợ quá.

Sơ Joséphine không mỉm cười như mọi lần. Trên khuôn mặt nhà nữ tu hành ẩn hiện một niềm bí mật. Sơ cuộn tròn tờ nhật báo thật nhỏ. Sơ móc túi áo chùng trắng lấy ra một viên thuốc nhỏ.

- Em há miệng ra !

- Chi vậy Sơ ?

- Uống một viên thuốc bổ óc.

Tôi hả miệng, Sơ Joséphine ném khế viên thuốc. Viên thuốc vào tận cuối lưỡi, Sơ dục.

- Nuốt đi !

Viên thuốc đắng vô cùng. Tôi muốn uống một hớp nước. Không có sẵn. Sơ Joséphine đưa tôi viên kẹo. Thuốc bổ óc sao mà đắng thế ! Sơ vắt tờ báo cho tôi.

- Em nằm xuống, coi báo nhé. Lát nữa Sơ lên nói chuyện nhiều.

Tôi nằm gồi đầu trên gối nhìn lên mừng. Khó hiểu quá. Nghe lời Sơ Joséphine, tôi dờ tờ nhật báo Hy Vọng ra. Hàng tí sáu cột ở trang nhất đã đập vào mắt tôi :

GHEN THỜI ĐẠI NGUYÊN TỬ,

MỘT VŨ NỮ BỊ TẠT ÁT-XÍT CHÁY XẠM MẮT MÀY

Đọc xong tin này, tay chân tôi rụng rời. Cái tin làm giờ chót rất vắn tắt. Nhưng tên người vũ nữ và vũ trường nơi người vũ nữ hành nghề đúng là chị Hồng của tôi. Lạ trời còn một người gái nhảy tên trùng với tên chị Hồng. Phái viên của nhật báo Hy vọng hứa hẹn với độc giả ở số báo ngày hôm sau đầy đủ chi tiết và hình ảnh

của thủ phạm. Những đứa nào đã «bắt nạt» người vũ nữ yếu đuối, cô thế ? Nếu quả thật nạn nhân của vụ ghen tuông bỉ ổi và tàn nhẫn này là chị Hồng của tôi, tôi sẽ phải làm gì ? Tôi sẽ ra sao ? Tôi nhắm chặt mắt không dám nghĩ thêm. Tờ báo Hy vọng vẫn trải trên ngực tôi. Tôi thiếp đi. Khi tôi tỉnh dậy căn phòng tối om. Nhưng hơi thở đều đặn của những người bạn nội trú cho tôi biết họ đang ngủ vô tư lắm. Sơ Joséphine thương tôi quá. Sơ đã bắt tôi uống viên thuốc an thần để tôi khỏi chiêm bao thấy quỷ sứ. Tiếng đồng hồ phòng dưới lạnh ngắt 12 tiếng. Nửa đêm rồi. Từ giờ tới sáng, chắc tôi sẽ mở căng mắt nhìn bóng tối. Tôi cố khép mắt, hy vọng gặp chị Hồng đến thăm tôi trong giấc ngủ chập chờn. Chị Hồng đã đến.

- Em chưa ngủ à ?

- Chưa chị ạ ! Em sợ ghê, chị có làm sao không ?

- Làm sao, chị có làm sao đâu !

Bàn tay mềm mại của chị đặt lên vàng trán nóng hổi đầm mồ hôi của tôi. Tôi nắm lấy bàn tay chị.

- Em sợ ghê, em sợ ghê ghê là.. Em sợ bóng tối.

- Đừng sợ, em ! Ngày mai trời lại sáng.

Tôi mở mắt. Chỉ thấy là Sơ Joséphine. Sơ ngồi hẳn trên giường của tôi,

- Em cố ngủ đi.
- Làm sao ngủ được hở Sơ ?
- Uống viên thuốc an thần nữa em nhé !
- Em muốn uống hàng trăm viên.
- Dại đột nào.

Tôi chưa buông tay Sơ Joséphine ra.

- Này...

Nước mắt tôi đã chảy xuống hai bên tai.

- Sơ ơi.

Tiếng nói của Sơ Joséphine êm ái lạ thường.

- Gì thế em ?
- Nếu chị Hồng của em gặp tai nạn khủng khiếp như thế, em phải làm gì ?
- Em hãy cầu nguyện Chúa.
- Chúa sẽ giúp em phép lạ, hở Sơ ?

- Chúa giúp em yên ổn tâm hồn, bình tĩnh và biết tha thứ.

- Tha thứ kẻ giết người thân yêu của mình ư ?

- Đúng thế em ạ !

- Không được, em phải trả thù cho chị Hồng của em.

- Em trả thù rồi người thân yêu của kẻ thù của em lại tìm cách trả thù thì bao giờ hết oán thù. Chúa dạy rằng...

Tôi hát tay Sơ Joséphine khỏi trán tôi :

- Em không thích nói chuyện nữa. Sơ để em một mình đi.

Sơ Joséphine chẳng hề giận tôi. Sơ dịu dàng hơn và vuốt ve tôi trìu mến hơn :

- Đã chắc đâu chị Hồng em gặp nạn.

Câu này làm tôi tỉnh táo. Tôi hy vọng không có gì xảy ra cho chị Hồng.

- Sao Sơ lại cho em coi tin khủng khiếp đó ?

- Để em bớt khủng khiếp nếu...

Sơ Joséphine ngừng lại.

- Em khát nước không ?

- Dạ khát khô cả cổ.

- Sơ pha cho em ly nước cam đây, em ngồi dậy uống đi !

Sơ Joséphine đỡ tôi ngồi dậy. Sơ chui khỏi mùng, cúi xuống gầm giường lấy ly nước cam pha sẵn và đẩy nắp nhựa.

- Uống đi em...

Tôi cầm ly nước cam, mở nắp, uống ừng ực.

- Ngày mai trời không mưa đâu.

Sơ Joséphine nói một câu vu vơ. Chúng tôi nói chuyện một hồi lâu. Rồi tôi ngủ đi lúc nào chẳng biết. Sáng sau, tôi dậy rất muộn, trễ buổi học. Tôi mới hay, trong ly nước cam lại có thuốc an thần. Sao đòi tôi «ly kỳ» thế nhỉ ? Thuốc an thần trong ly sữa của cha dưỡng tôi. Rồi thuốc an thần trong ly nước cam của Sơ Joséphine. Một đằng làm tôi khốn khổ, một đằng làm tôi quên nỗi khốn khổ. Ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ. Căn phòng vắng hoe. Mẹ Bề Trên đang bước tới giường tôi. Theo sau là Sơ Joséphine. Tôi nằm im mắt mở thao láo, Mẹ Bề Trên vén mùng và vắt lên. Mẹ sờ tay vào trán tôi.

- Con bớt sốt chưa !

Tôi toan ngồi dậy. Thì Mẹ Bê Trên mỉm cười. Nụ cười nhân ái dường bao !

- Con cứ nằm. Nghỉ một buổi học có hề sao. Con ốm mà.. Các Sơ sẽ dạy lại một mình con.

Mẹ Bê Trên kéo chăn đắp qua ngực tôi :

- Con đừng nghĩ ngợi gì cả. Mẹ đã cho người tìm chị con rồi. Nếu chị con có bề chi, nội trú này sẽ là nhà của con. Mẹ sẽ săn sóc con tới nơi tới chốn.

Tôi chỉ biết ứa nước mắt ra. Mẹ Bê Trên lấy bàn tay gạt nước mắt cho tôi.

- Con khóc nhiều sẽ bị đau mắt đấy.

Mẹ Bê Trên bảo Sơ Joséphine :

- Sơ mang sữa cho em uống đi !

Sơ Joséphine vâng dạ lễ phép. Mẹ Bê Trên dặn dò tôi:

- Con đừng ưu tư nữa, có hại cho sức khỏe đấy.

Rồi Mẹ Bê Trên và Sơ Joséphine rời phòng ngủ của chúng tôi. lát sau Sơ Joséphine bung sữa và bánh mì kẹp chả quế lên. Sơ cẩn thận mang cả chiếc khăn mặt

ướt và ly nước trà đầy.

- Em súc miệng qua loa, lau mặt thôi. Trưa hãy xuống.

Tôi làm những việc mà Sơ Joséphine bảo. Nhưng chỉ uống nổi nửa ly sữa và nhấm nhá chút xíu bánh mì.

- Chiều nay Sơ tới nhà thương.

- Sơ cho em theo với.

- Mẹ Bê Trên cấm em đi. Mẹ cho phép một mình Sơ thôi.

- Thế Sơ nhớ mua tờ báo Hy Vọng.

- Sơ sẽ nhớ. Mà em phải uống cạn ly sữa đi.

Trong lúc tôi bung ly sữa, nhãn nhó uống Sơ Joséphine lắm bầm :

- Chúa đâu nỡ để người có lòng chịu cực hình đó.

Và Sơ Joséphine nhìn tôi, cố tạo ra một nụ cười tin tưởng. Tôi không hiểu sao tôi được ưu ái trong nội trú này thế. Có lẽ, tại tôi bị ngược đãi ở bên ngoài. Thượng đế tạo ra những con người ác đồng thời tạo ra những người lành. Và khổ đau song song với sung sướng. Nếu không có người ác đâu có người lành, không có khổ

đau, mình đâu biết sung sướng. Thượng đế ơi, con yêu đuối, mong manh lắm, con chỉ muốn gặp toàn người lành, con chỉ muốn biết toàn nỗi sung sướng. Ngài hãy cho con một lần sung sướng chót. Là gặp chị Hồng của con còn nguyên vẹn khuôn mặt chị Hồng. Rồi sau đó, Ngài đẩy đọa con thế nào, con cũng nghiêng răng chịu đựng.

Thượng đế không nghe rõ lời van xin của tôi. Buổi chiều, tôi gặp Sơ Joséphine, Sơ không nói nhiều, chỉ buông gọn năm tiếng :

- Tội nghiệp cô Hồng quá !

Năm tiếng đó như năm tiếng sét quật đứt các giây thần kinh trong đầu óc tôi. Tôi hét một tiếng hãi hùng rồi ngất đi. Sơ Joséphine mắt công sẵn sóc tôi. Khi tôi tỉnh dậy, cơn điên kinh hoàng tan biến. Tôi bình tĩnh lạ lùng. Sơ Joséphine lo lắng :

- Em có làm sao không ?

- Không sao cả, Sơ ạ ! Sơ cho em mượn tờ báo.

Nhật báo Hy Vọng hôm nay tường thuật đầy đủ chi tiết. Một ông công chức cao cấp yêu chị Hồng. Vợ ông ta ghen, thuê người đón ở cửa bin-đinh Núi Trắng, tạt át-xít vào mặt chị Hồng. Bọn giết người mướn gồm năm

đưa. Nhà chức trách đã thộp cổ gần hết. Một đứa trong bọn khai ngay. Kẻ chủ mưu là vợ ông công chức cao cấp đã bị biện lý cuộc tổng giam. Phái viên của báo Hy Vọng sau khi nói về sức tàn phá của át-xít trên khuôn mặt nạn nhân đã lên án khất khe hành động ghen tuông này. Và bình luận thêm rằng nạn nhân là nạn nhân của sự lừa gạt ái tình. Báo Hy Vọng hứa hẹn sẽ đăng ảnh hai khuôn mặt trước và sau ngày bị tạt át-xít của nạn nhân và sẽ phỏng vấn nạn nhân để làm sáng tỏ vụ án tình thâm.

Tôi đọc xong bài báo, thương chị Hồng khôn tả. Lòng tôi sôi lên một nỗi căm hờn. Kẻ tàn phá hiện tại của chị Hồng là kẻ tàn phá tương lai của tôi.

Đêm hôm đó, tôi không ngủ. Một đêm không ngủ, người già đi. Một đêm không ngủ suy nghĩ và căm hờn, người lớn lên, cần cỗi. Một đêm dài một đời người, dài hơn cả đêm bị cha dựng tôi cưỡng hiếp êm ái.

Sáng sau tôi xin phép Mẹ Bề Trên, tới bệnh viện thăm chị Hồng. Mẹ Bề Trên nhìn tôi ái ngại. Cái nhìn đó, giá lúc khác, tôi đã có thể ứa nước mắt. Nhưng hôm nay, tâm hồn tôi đành lại. Tường tượng chất át-xít cháy xèo xèo trên sắt thép và đã cháy chín da thịt chị Hồng, sự mềm yếu bỗng nhiên mất đi. Mẹ Bề Trên an ủi tôi :

- Sự đã rồi, con ạ !

Sự đã rồi. Vâng, sự đã rồi. Mẹ Bề Trên hay Sơ Joséphine hay bất cứ nhà tu hành nào cũng chỉ biết nói vậy. Không lẽ, Mẹ Bề Trên xúi giục tôi đi trả thù ! Nhưng, mặc dù nói vậy, Mẹ Bề Trên vẫn không ngăn tôi đi thăm chị Hồng. Mẹ bảo Sơ Joséphine dẫn tôi đi. Mẹ sợ tôi đau đớn quá, dám liều lĩnh hủy hoại đời mình. Sơ Joséphine thở dài :

- Bác sĩ chưa cho phép ai vào phòng chị em cả. Các nhà báo năn nỉ cách mấy, Bác sĩ cũng từ chối.

- Em chắc bác sĩ cho vào.

- Sơ đã xin rồi. Bác sĩ nói chị em đang trong cơn hôn mê.

- Liệu chị em sống nổi không ?

- Bác sĩ nói có hy vọng.

- Sơ có hỏi thăm về khuôn mặt chị em không ?

- Bác sĩ không chịu nói.

Tôi cứ nằng nặc đòi đi thăm chị Hồng. Sơ Joséphine chiều tôi. Hai chúng tôi cùng đến bệnh viện. Ở cửa phòng giải phẫu, nhiều y tá túc trực. Vừa đề phòng

người vô, vừa chờ đợi sự tiếp tay với bác sĩ hay chờ đợi sự sai bảo của bác sĩ. Rất đông phóng viên, nhiếp ảnh viên, sẵn đón tin tức ngoài hành lang. Tôi hỏi thăm một cô y tá :

- Chị em tỉnh chưa hở cô ?

Cô y tá lắc đầu. Một phóng viên nghe thấy câu hỏi của tôi, đến cạnh tôi, lịch sự :

- Thưa cô, tôi là phái viên của báo Hy Vọng,

Ông ta nói thật nhỏ như không muốn cho các nhà báo khác nghe rõ.

- Báo Hy Vọng sẽ đứng về phía cô Thu Hồng để bênh vực cô và đòi pháp luật trừng trị kẻ tàn ác.

Tôi chớp mắt :

- Cảm ơn ông.

Ông ta nhìn Sơ Joséphine :

- Cô đi cùng bà phước này ?

Tôi gật đầu. Ông ta lễ phép :

- Chào Sơ. Thưa Sơ, tôi ở báo Hy Vọng, xin phép Sơ cho tôi được phỏng vấn cô đây (ông ta chỉ tôi) vài câu.

Tôi muốn báo Hy Vọng có một bài đặc biệt mà các báo khác không có. Tôi xin lỗi Sơ. Nếu Sơ cho phép, tôi được mời Sơ và cô đây tới cuối hành lang.

Sơ Joséphine hỏi ý tôi. Tôi bằng lòng. Ba người lặng lẽ đi về cuối hành lang. Rồi cẩn thận nghề nghiệp hơn, phái viên báo Hy Vọng mời chúng tôi rẽ sang một hành lang khác. Ông ta bắt đầu.

- Cô là em của cô Thu Hồng.

- Vâng.

Sơ Joséphine ngắt lời tôi :

- Ở trong nội trú. Thế là đủ rồi.

Ông phái viên tiếp tục :

- Gia đình cô ?

- Chúng tôi chỉ còn hai chị em.

Ông ta chép miệng :

- Hèn chi từ lúc đầu tới hôm nay, tôi sẵn tin ở đây chưa hề gặp một thân nhân nào của nạn nhân. Thưa cô, sao mãi hôm nay cô mới tới à.

Sơ Joséphine ứng đáp giùm tôi :

- Mẹ hiệu trưởng sợ em quá xúc động nên không cho em đi vội. Vả lại, như ông nhà báo biết đây, bác sĩ có cho ai vô đâu.

Phái viên báo Hy vọng lại hỏi tôi :

- Thưa cô, nhà báo hơi tò mò, nhưng đó là nghề nghiệp, xin cô cho biết quý danh ?

Tôi đáp liền,

- Diễm Châu.

Sơ Joséphine nói thêm :

- Nguyễn thị Diễm Châu.

Sơ Joséphine kỹ lưỡng quá. Một chút xiu tôi quên mất chị Hồng họ Nguyễn.

- Cô cho biết cảm tưởng của cô khi hay tin chị cô bị tạt át-xít.

- Như chính tôi bị tạt át-xít.

- Cô có biết rõ mối tình giữa chị cô và ông Trần Thức Thời không ?

- Không hề biết.

- Cô nghĩ gì nếu quả tình chị cô phá hạnh phúc của một người đàn bà và mấy đứa con ?

- Nghĩ rằng chị tôi đã nuôi tôi ăn học đàng hoàng. Và chỉ nghĩ vậy.

- Nếu Ông Trần Thức Thời nói dối chưa vợ con để gieo tai họa cho chị cô, cô nghĩ sao ?

- Tôi tởm bọn đàn ông.

- Cô ghê tởm đàn ông ?

- Xin lỗi ông, tôi ghê tởm hết bọn đàn ông. Nếu tôi là con trai tôi sẽ...

Tôi nín ngay khi Sơ Joséphine nháy mắt. Ông phái viên của báo Hy Vọng đâu có hiểu rõ cái lý do khiến tôi ghê tởm đàn ông mà cha dượng tôi, Dũng là đối tượng của sự ghê tởm. Ông phái viên nín câu trả lời không đắn đo của tôi, hỏi tôi :

- Cô sẽ làm gì ?

Tôi nhìn ông ta :

- Trường hợp ông, ông sẽ làm gì ?

Ông phái viên nhật báo Hy Vọng ngó tôi chăm chăm :

- Cô đẹp hơn chị cô...

Đôi má tôi tự nhiên nóng nóng. Chắc là đang ửng hồng. Bây giờ tôi mới để ý khuôn mặt của người phái viên, ông ta còn trẻ. Độ chừng ba mươi tuổi.

Ông ta tự giới thiệu :

-Tôi là Thái Anh, viết văn viết báo. Viết văn bằng tay phải, viết báo tay trái. Khi văn nuôi nổi tôi, tôi bỏ báo. Hiện giờ báo nuôi tôi để tôi viết văn. Tôi theo dõi vụ này, hy vọng sẽ dựng được một cuốn tiểu thuyết xã hội. Có lẽ, cô giúp tôi nhiều. Vì thế, cần quen thân cô hơn.

Sơ Joséphine đã lặng lẽ đi về cửa phòng giải phẫu. Ở hành lang này chỉ còn tôi và nhà văn Thái Anh.

- Ông là tác giả cuốn « CÂY LEO HẠNH PHÚC » ?

- Vâng.

- Và cuốn «TRÁI CHÍN RẮM» ?

- Vâng, cô đã đọc hết sách của tôi rồi đấy.

- Truyện ông viết buồn lắm. Đọc xong tôi vừa giận

ông vừa thích ông. Sao ông tàn nhẫn thế. Ông cứ bắt các nhân vật chết hoài.

Tôi hơi bối rối khi Sơ Joséphine không còn đứng bên tôi.

- À, chưa phải lúc nói chuyện này. Thưa ông, ông đã chứng kiến từ lúc đầu, ông có thể cho tôi biết át-xít có tàn phá khuôn mặt chị tôi không ?

Nhà văn Thái Anh đưa tay xoa mặt như che dấu một sự xúc cảm.

Rồi ông ta nói :

- Cô phải hứa với tôi một điều.

Lại thêm một người nữa bắt tôi hứa. Tôi gật đầu :

- Vâng, tôi hứa. Điều gì đó, thưa ông ?

- Cô không được hốt hoảng.

- Tôi hiểu rồi, cảm ơn ông.

Nhà văn Thái Anh ngậm ngùi :

- Khi một người con gái bị tàn phá nhan sắc, người đó sống khổ sở hơn chết.

Tôi cố mím môi, mà nước mắt vẫn ứa ra. Nhà văn Thái Anh rút mùi-xoa đưa cho tôi :

- Cô thấm nước mắt đi. Nước mắt không phải là phép nhiệm màu làm khuôn mặt của chị cô đẹp lại như cũ.

- Tôi phải làm gì ?.

- Nếu cô tin tôi, tôi sẽ giúp cô bắt bọn tàn nhẫn này đền tội trước pháp luật, đền tội xứng đáng. Báo chí sẽ đứng về chị cô, nhân danh lòng nhân đạo, chống đối mọi hình phạt bất nhân như vụ tạt át-xít. Chúng tôi bắt ông Trần Thúc Thời phải lên tiếng. Hiện thời, ông ta có tình làm ngơ.

- Tôi tin ông.

Tôi bỗng có sự mong ước quái đản là chị Hồng chết đi. Thượng đế ơi, Ngài hãy giải thoát cho chị Hồng, Ngài đừng bắt chị Hồng sống mặt mũi sần sùi như một mặt quái thai.. Con lạy Ngài.

Nhà văn Thái Anh nhún vai :

- Tôi xin lỗi cô Châu nhé. Tôi quá sốt sắng nên hơi đa ngôn. Nhưng bằng khả năng, ngòi bút của tôi, tôi sẽ cố gắng phanh phui vụ này đến nơi đến chốn.

Tôi trả ông ta cái khăn mùi-xoa :

- Để làm gì ?

Nhà văn Thái Anh, phái viên chuyên điều tra tường thuật những vụ án tình sôi nổi, con người linh hoạt, soi mói ở lúc đầu, bây giờ thần thờ, chán nản. Tay trái ông ta mỗi rời ròi chẳng ? Chỉ còn tay phải, chỉ còn lòng thương của nhà văn thôi chẳng ? Hay là cả lý trí và tình cảm của nhà báo, nhà văn Thái Anh đều trở nên bất lực trước thảm cảnh này. Ông ta đưa tôi một tấm danh thiếp có ghi cả địa chỉ tòa báo và nhà riêng của ông.

Tôi lắc đầu, xua tay :

- Không cần lắm, ông ạ !

Nhà văn Thái Anh bảo tôi :

- Có cứ giữ lấy, thế nào cũng có dịp cô cần đến.

Ông ta nói thêm :

- Thoạt đầu gặp cô, tôi tưởng có một bài báo rất đặc sắc. Nếu tôi viết bài phỏng vấn cô, ông chủ báo Hy Vọng sẽ khen không tiếc lời và các đồng nghiệp của tôi sẽ tức chết mất. Nhưng tôi không viết nữa, tôi không muốn cô đọc nỗi buồn của cô.

Y như pha cuối của phim «Tình du La mã». Khi anh phái viên Gregory Peck trao tặng Công Chúa Audrey Hepburn những bức ảnh «xương máu» của nghề nghiệp. Nhưng anh phái viên kia vì yêu công chúa, vì được hưởng một đêm tuyệt thú của mối tình vương giả giữa công chúa và anh phái viên nghèo nên đã hy sinh quyền lợi và danh vọng của anh. Còn phái viên Thái Anh đối với tôi nào có chút kỷ niệm gì ? Tôi nói :

- Cảm ơn ông, tôi sẽ nhớ chuyện này.

Hai chúng tôi bước song song trở về chỗ cũ. Từ lúc đó không ai nói với ai lời nào. Sơ Joséphine hỏi bác sĩ. Bác sĩ cho biết vài hôm nữa chị Hồng mới có thể tiếp thân nhân được.

Hai chúng tôi về nội trú. Bữa tối, tôi bỏ ăn. Tôi đứng ở cửa sổ phòng ngủ, nhìn xuống đường. Chợt nhớ tới anh nhà báo viết văn bằng tay phải, tâm hồn tôi nao nao. Nhưng tôi chép miệng, hai tay bóp chặt hai cái song sắt. Đàn ông họ giống nhau hết. Ngọt ngào vừa quen nhau. Rồi sau đó, sau khi đã lột trần truồng mình ra, họ coi mình không hơn gì một con vật. Ai có thể rót mật ong tình yêu vào tim tôi như Dũng. Và ai có thể nói những lời phũ phàng với tôi như Dũng. Hãy đập mạnh một nhát búa cho nát cả vỏ lẫn ruột và bảo trái bồ hòn đắng lắm, ta không thêm ngậm nó.

Tôi cứ đứng, nhìn xe qua lại. Bạn cùng phòng biết tôi có nỗi buồn, họ để mặc tôi. Họ im lặng. Bởi vì vụ tát át-xít vào mặt chị Hồng là vụ khủng khiếp đang làm dư luận xôn xao. Các nhật báo ở Saigon khai thác vụ này trên trang nhất. Một vài tờ thu thập ý kiến của độc giả, đăng tải lên mặt báo với cả nghề nghiệp, địa vị xã hội và địa chỉ. Đa số lên án đòn ghen tuông bằng át-xít. Những báo khác, nhân vụ ghen này, so sánh các vụ ghen nổi tiếng cổ kim trên thế giới. Một tuần báo phụ nữ còn chụp cả hình căn phòng của chị Hồng ở bin-đinh Núi Trắng. Và chính thức lên tiếng bênh vực chị Hồng.

Niềm đau tủi của kẻ cô thế luôn luôn làm xúc động mọi người. Nào có ích gì nữa ? Chị Hồng sống còn khổ hơn chết. Nhà văn Thái Anh đã nói vậy. Tôi đang mong chị Hồng chết. Cả buổi chiều, tôi nằm đọc hết chồng báo. Tôi muốn đọc một bài báo của ông Thái Anh vào chiều mai. Xem ông ta có ý kiến gì.

Chiếc xe bò chở đầy rác lọc cọc về ngoại ô. Gần nửa đêm rồi. Tôi phải sống như thế này vài hôm nữa. Vài hôm nữa mới được gặp chị Hồng. Tiếng lọc cọc của đôi bánh sắt lướt trên mặt đường nghe cơ hồ tiếng nứt rạn của tâm tư. Tôi khép cửa sổ, về giường mình.

Bảy

Sơ Joséphine giới thiệu tôi với Bác sĩ. Bữa nay, tôi đã thấy nụ cười nở trên môi người Y sĩ tận tâm và lo lắng cho người thân yêu của tôi. Thì tôi phỏng chừng, những con chim cú đã bay khỏi ngọn cây me gần phòng chị Hồng. Chị Hồng đã được rời phòng giải phẫu. Chỉ khi nào, làm thuốc, người ta mới đặt chị lên xe đẩy chị đến phòng băng bó.

Tôi và Sơ Joséphine đẩy cửa bước vào. Một hai nhà báo nhanh chân, gạt cô y tá, theo chân chúng tôi vô. Họ chụp ảnh lia lịa. Rồi rút ra vội vàng. Chị Hồng nằm trên giường sắt, bất động như một khúc gỗ. Tấm mền trùm kín chị từ chân tới cổ. Mặt chị được băng bó chưa có hai lỗ mũi và một con mắt. Con mắt không bị băng, nhắm kín. Sơ Joséphine nhắc khẽ tấm mền, luồn tay vào, cầm tay chị Hồng. Chị hơi nhúc nhích. Sơ Joséphine ra hiệu cho tôi bằng mắt. Tôi khe khẽ gọi :

- Chị ơi ?

Con mắt không bị băng mở dần một cách vắt vả. Và khi con mắt ấy gặp ánh mắt của tôi, một giọt lệ ứa ra. Nước mắt tôi cũng ứa ra. Nước mắt Sơ Joséphine cũng ứa ra, Sơ Joséphine ngẹn ngào :

- Cô đau đớn lắm, chúng tôi đau đớn như cô.

Bây giờ, con mắt chị Hồng y hết một mạch suối. Cô y tá phải lấy bông gòn đắp ở đuôi con mắt chị để nước mắt khỏi chảy xuống vết thương làm xót vết thương. Cô y tá nói nhỏ :

- Cô ấy chưa nói được đâu.

Câu nói của cô y tá ngấm bảo chúng tôi nên về. Vì ở lâu với chị Hồng không có lợi gì mà còn hại cho những vết thương của chị. Chị Hồng xúc động mạnh, có thể, những vết thương sẽ nứt ra. Sơ Joséphine hiểu ý cô y tá, Sơ vỗ vai tôi, kéo tôi ra khỏi phòng. Cửa phòng khép chặt lại. Cô y tá ngồi trên chiếc ghế ngay cửa ra vào để canh chừng các nhà báo và những người tò mò. Tôi hỏi cô :

- Thừa cô, vết thương của chị tôi ra sao ?

Cô y tá lắc đầu. Rồi nghĩ sao, cô đáp :

- Tôi chưa biết vì đã gỡ băng ra đâu.

Tôi biết là cô y tá giấu tôi. Chắc chắn vết thương sẽ khủng khiếp lắm.

Chúng tôi về nội trú. Từ ngày chị Hồng gặp nạn, tôi bỏ học. Mẹ Bề Trên không rầy. Chỉ có Sơ Joséphine khuyên giải và bảo tôi nên đi học. Tôi đọc báo Hy Vọng, thấy ông Thái Anh nói một luật sư đã tình nguyện lo giúp chị Hồng vụ này dù ông chưa được thân nhân của nạn nhân nhờ vả. Vị luật sư này còn nói, khi chị Hồng có thể nói được, ông sẽ tiếp xúc với chị và bắt tay vào việc. Chị Hồng làm gì có thân nhân ? Ông Thái Anh muốn bán tin cho tôi. Tôi không thể dẫu ông ta được nữa. Tôi đi tìm ông Thái Anh ở tòa soạn nhật báo Hy Vọng. Tôi gặp ông ta ngay, khỏi mất công chờ đợi. Ông Thái Anh tiếp tôi rất niềm nở. Ông đã giữ lời hứa với tôi, là không đưa lên báo cuộc phỏng vấn tôi mà ông ta cho rằng sẽ giúp ông ta có bài báo đặc sắc. Tôi thấy ông ta đáng để tôi tin cẩn nên tôi đã nói sự liên hệ giữa tôi và chị Hồng.

Ông Thái Anh tròn đôi mắt :

- Vậy thì nạn nhân càng đáng kính trọng.

Tôi lập lại :

- Vâng, đáng kính trọng vô cùng.

Ông Thái Anh phân vân một lúc, rồi hỏi tôi :

- Cô quen thân cô Thu Hồng trong trường hợp nào ?

Tôi thở khẽ :

- Có cần cho bài báo của ông đâu, thưa ông.

Ông Thái Anh nhả khói thuốc :

- Cần cho cuốn tiểu thuyết của tôi.

- Thưa ông, mỗi người có một tâm sự u ầu không thể kể cho người khác nghe được. Người con gái chỉ có thể kể tâm sự u ầu của mình cho mẹ mình nghe. Hay một người chị mà mình biết thương yêu mình nhất. Tôi không có chị nên đã kể cho chị Hồng nghe.

- Thưa cô, còn cụ nhà ?

- Mẹ tôi đi lấy chồng khác năm tôi còn nhỏ. Ông cứ coi tôi như một đứa bé mồ côi đi lang thang. Và chị Hồng là người đã để phần cơm cho đứa trẻ mồ côi đó.

Ông Thái Anh nhìn tôi không chớp mắt. Tôi lại thấy đôi má tôi nóng ran. Rồi lạnh ngắt khi tôi hình dung con mắt đăm lẹ của chị Hồng. Đàn ông là trái bò hòn của đàn bà, con gái. Mặt ông ở môi ở lưỡi họ nhưng chất đặng ở đáy trái tim họ.

- Tôi đến đây cốt ý cho ông rõ, tôi không phải là em ruột chị Hồng. Kẻo mai này, vị luật sư kéo tôi vào cuộc, sẽ hỏng cho sự bênh vực chị Hồng của ông ta,

- Nếu cô vào cuộc có lợi cho cô Thu Hồng thì cô tính sao ?

- Tôi sẽ vào. Đứa bé mồ côi nào mà không mang ơn người đã để phần cơm cho nó.

Tôi cáo lỗi ông Thái Anh, trở về nội trú. Tôi đi bộ. Con đường từ tòa báo Hy Vọng rẽ ra đường Lê văn Duyệt vắng vẻ lạ thường. Hai bên là hai hàng me. Mỗi trận gió, lá me rụng xuống đường cơ hồ một cơn mưa lá me. Tôi nhớ con đường cũ ở trường học ngày xưa. Mỗi buổi chiều cuối thu, tôi đã đi dưới những trận mưa lá me. Lá vương mắc trên tóc như «công phét ti» trời rắc tặng cô học trò. Hôm nay, lá me cũng vương đầy trên tóc tôi. Nhưng tôi nghĩ, nó không còn là những «công phét ti» của trời nữa. Mà là những cánh thông điệp khổ đau. Tôi bước nhanh. Nghe lòng dậy lên một điệu nhạc tan tác. Chẳng có «Thương Tình Ca» đâu, bởi vì, tôi đang đi cô độc bởi vì không ai «dù nhau đi trong phố vắng». Nói làm sao hết được sự thương tiếc thuở học trò của tôi. Chế Lan Viên viết bài «Bỏ trường mà đi» tuyệt hay. Ông ta bảo khi người học trò già từ lớp, trường, thầy bạn, bước xuống cái tam cấp ở cửa lớp là người học trò đã thực sự xuống cuộc đời. Tôi chưa thực sự bước xuống cuộc đời, mà tưởng chừng đã bước xuống cuộc đời. Cái tam cấp, những cái tam cấp lên

hàng lang lớp học ở nội trú, dưới mắt tôi, hình như chỉ xây bằng cát. Tại đôi chân tôi nhẹ hay có Thượng Đế nâng người mỗi lần tôi bước lên ? Từ ngày chị Hồng gặp nạn, những cái tam cấp bỗng giống những chiếc đèn đường cực sáng. Và tôi là con thiêu thân còn phân vân ngoài tầm chết. Mai này mày sẽ ra sao, hử Châu ? Mẹ Bề Trên đã nhiều lần tha thiết : «Con cứ ở đây với mẹ, bao giờ con thật khôn lớn, muốn rời khỏi đây hay muốn sống bên mẹ mãi mãi. Tùy ý của con». Sơ Joséphine thì «tội nghiệp quá, em Châu...». Sơ hay nhìn lên trời. «Em xem, những đám mây đen đều sẽ tan biến, Trời còn lại mãi, trong xanh và bao la...»

Tôi chẳng khác công chúa ngủ giữa rừng sau một lời nguyên của bà tiên xấu xí. Đã có những bà tiên hiền lành che chở tôi, mong ngày tôi gặp một hoàng tử đi săn lạc vào khu rừng tôi ngủ và cúi xuống hôn tôi để tôi tỉnh giấc. Mẹ Bề Trên, Sơ Joséphine và các Sơ ở nội trú Hòa Hưng chính là những bà tiên hiền lành trong truyện cổ tích. Buổi tối tôi đã kể hết chuyện tôi cho Sơ Joséphine nghe. Không hiểu sao, Sơ Joséphine lại khóc. Sơ thấm nước mắt, giọng Sơ lạc hẳn đi : «Em khổ đến thế cơ à?» Người nữ tu hành chỉ biết thế là khổ ghê gớm rồi. Tôi chưa bước xa cái nỗi khổ hiện tại của tôi. Chắc nó còn dài lắm. Và nó có cả át xít !

Tám

Hai hôm liền tôi không ăn được cơm. Khuôn mặt chị Hồng khủng khiếp quá. Cứ nhớ tới là tôi lợm giọng. Mái tóc chị bị át-xít liếm hết không còn một sợi. Ôi, khuôn mặt duyên dáng, dịu hiền ngày xưa, nay sần sùi, lồi lõm như vỏ cam sành. Không, thê thảm hơn, như một tảng đá tổ ong. Phải, đầu chị chính là một tảng đá tổ ong tròn. Hai tai chị còn nguyên. Và mĩa mai thay, đôi mắt chị vẫn còn nguyên. Chỉ bị cháy xém lông mày. Thượng Đế độc ác hay hình phạt độc ác. Hay Thượng Đế muốn đôi mắt của kẻ khốn nạn được nhìn rõ người thù của mình. Ôi, Thượng Đế, nếu ngài trông thấy tảng đá tổ ong tròn là khuôn mặt chị Hồng bây giờ, con tin rằng Ngài đã bắt chị Hồng chết đi. Thà chị Hồng chết đi để kẻ thù của chị sung sướng còn hơn để chị sống lắt lẩy với hình thù quái đản và kẻ thù của chị không yên ổn lương tâm nếu nó còn chút xíu lương tâm hoặc lương tâm của nó sống dậy khi nhìn khuôn mặt chị Hồng bị át-xít tàn phá. Báo chí đăng hình chị Hồng trước và sau ngày bị tạt át-xít. Dưới những bức hình lời chú thích đọc nghe mũi lòng. Dư luận sôi sục công phẫn. Nhà văn Thái Anh đã viết một bài dài về khuôn mặt bị tàn phá của chị Hồng. Không phải là một bài báo nữa. Đó là một bài văn. Không, một bản án buộc tội của công tố viên.

Nhưng, một bài báo chứ trăm ngàn bài báo cũng chẳng ích lợi gì cho chị Hồng. Chị Hồng ngồi trên giường bệnh, trước mắt tôi. Chị không khóc nữa. Hai hôm chị em gặp nhau, chỉ có tôi khóc. Còn chị đôi mắt lơ đãng mà tôi tưởng chừng đục ngầu thù hận. Câu đầu tiên chị hỏi tôi là «Em vẫn đi học đều đấy chứ ? » Tôi mơ hồ nghe tiếng Sơ Joséphine trả lời «Vâng, em Châu vẫn đi học». Tôi nghiệp Sơ Joséphine, tôi về chắc Sơ phải xưng tôi với Chúa. Hôm nay một mình tôi ngồi trong phòng chị. Các nhà báo được bác sĩ cho phép phỏng vấn và chụp hình chị Hồng. Tôi chờ đợi những câu hỏi ác nghiệt của nhà báo, chờ đợi những lời thăm hỏi, an ủi của đồng nghiệp chị Hồng, chờ đợi vị luật sư tình nguyện bên vực chị tiếp xúc với chị khá lâu. Rồi mới tâm sự cùng chị. Chị Hồng ít nói. Chị không nhắc tới giấc mơ của chị nữa. Nhưng chị bảo tôi rằng «Em không sợ bơ vơ đâu. Sẽ có tiền cho em học đến khi em làm cô giáo».

Nỗi buồn kéo dài, kéo dài như những ngày mưa bão rớt. Cho đến ngày tòa án xử xong vụ này. Chị Hồng được bồi thường món tiền khá. Bọn chủ mưu và đồng lõa vào tù. Ông Trần Thức Thời không sao cả.

Thế là chấm dứt. Trên cửa miệng của người đời, chỉ còn lưu lại một bài học ghen tuông «Coi chừng, kéo bị át xít tạt vào mặt». Và chỉ có thế. Lòng thương, sự xúc

động bị cuốn theo nhịp quay cuồng của cuộc sống. Chị Hồng về ở căn phòng cũ tại bin-đỉnh Núi Trắng. Vào một ngày cuối thu, chị Hồng đưa cho tôi món tiền bồi thường vụ hủy diệt nhan sắc của chị. Tôi từ chối. Chị Hồng không ép buộc tôi. Ngay đêm đó, không dặn dò, không giảng dỗi, chị Hồng cắt mạch máu, tự tử. Báo chí lại có dịp làm rùm beng. Không ai biết trước khi quyết định dùng lưỡi dao cạo cắt đứt mạch máu ở cổ tay trái mình, người vũ nữ khốn nạn đó có soi hình mình trong gương có tương tự vũ trường với sàn nhảy, đèn màu và nhạc đậm dật ? Và không ai biết, nàng có nhớ những vòng tay đã dìu mình trong điệu nhạc «blues» có nhớ những mối tình phù phiếm ? Đó là những câu hỏi các ông nhà báo. Tôi thì tôi biết chị Hồng tiếc thương những gì quý giá hơn, dù chị chết rồi, tôi chẳng hiểu thêm cuộc đời riêng của chị.

Chôn cất chị xong, tôi xin rời nội trú. Mẹ Bề Trên hỏi tôi :

- Con đi đâu ?
- Con chưa biết đi đâu cả.
- Vậy con cứ ở đây.
- Con không dám làm phiền Mẹ.

Mẹ Bè Trên khẽ lắc đầu. Đôi mắt Mẹ sao mà to thế. To thế để thu nhận mọi nỗi khốn khó của người đời và ban phát tình thương.

- Con chưa làm phiền Mẹ đâu.

Không muốn tôi phân trần, Mẹ nói tiếp :

- Chị Hồng gửi nội trú một món tiền, em ở đây cả đời cũng được.

Chị Hồng ơi ! Chị chu tất quá. Nước mắt tôi ứa ra. Con gái dễ khóc mà. Tôi đã hứa tôi không khóc. Chị Hồng chết rồi, chị vẫn làm tôi phải khóc.

Giọng Mẹ Bè Trên êm ái và ngậm khuyên tôi nhớ lời chị Hồng :

- Con phải ở đây.

- Rồi con đi đâu ?

- Rồi con đi dạy học, con có gia đình, có hạnh phúc.

- Chị con bị người ta giết chết ?

- Lỗi tại cuộc đời nhiều oán hờn, con ạ !

- Con hưởng hạnh phúc trên nấm mộ chị con trên cái chết thâm thảm của chị con ư ?

- Nhiều người chết đi cho người còn sống tìm thấy hạnh phúc.

Mẹ Bề Trên nâng cây thánh giá có hình Chúa bị đóng đinh máu chảy ở tay, ở chân và đầu rũ về phía trước. Cây thánh giá treo trước ngực Mẹ :

- Như Chúa chẳng hạn. Chúa đã tình nguyện chết khổ sở, đau đớn cho nhân loại sống hạnh phúc.

Cứ nghe Mẹ Bề Trên nói là tôi hết muốn rời nội trú. Tiếng «Chúa» từ đôi môi mẹ nở ra nghe kỳ diệu lạ lùng. «Chu... u... a... úa». Mẹ Bề Trên đã nhắc tới Chúa bằng âm thanh đó mà tôi đoán chắc, trên thế giới, những con chiên của Chúa và ngay cả Đức Giáo Hoàng, đáng thay mặt Chúa chặn bầy chiên của ngài cũng không thể có tiếng «Chu... u... a... úa» thiên thần như tiếng «Chúa» của Mẹ Bề Trên.

Tôi ở tại nội trú Hòa Hưng. Người bạn tâm sự của tôi, luôn luôn là Sơ Joséphine. Nhưng lòng tôi không yên ổn nữa. Nỗi vui hôm nghe kết quả thi tú tài một chẳng bao giờ xảy ra kể từ đây. Chị Hồng đã chết. Còn ai mất đầm lệ bóp chặt tay tôi «Em đau rồi, em đau rồi... » ? Khuôn mặt đá tổ ong của chị Hồng, những kẻ chủ mưu vụ tạt át-xít, ông Trần Thức Thời. Cha dưỡng tôi, Dũng. Đó là những kẻ phá vỡ tuổi con gái, phá vỡ hạnh phúc

của chị Hồng và tôi. Họ là kẻ thù của tôi. Chúa ơi, lạy Ngài thương xót con. Con không phải là Ngài, không bằng cái móng tay của Ngài. Tôi phải trả thù bọn đàn ông khốn kiếp bằng mọi giá.

Giữa mùa đông năm ấy, chờ dịp Mẹ Bê Trên qua La -Mã, tôi xin thoát ly nội trú. Sơ Joséphine không nói được tiếng «Chúa» kỳ diệu như Mẹ Bê Trên. Nên đã không giữ được tôi. Sơ bảo tôi.

- Em ra ngoài bơ vơ, cần có tiền, nội trú trao món tiền cho em.

Tôi lắc đầu :

- Em không nhận cả đâu. Em lấy chút xiu thôi. Còn gửi lại nội trú. Khi nào cần, em sẽ về xin.

Sơ Joséphine vuốt má tôi :

- Em nhớ đấy nhé ! Cổng nội trú vẫn mở rộng chờ em. Chừng nào bên ngoài làm em buồn khổ em cứ trở về. À nhớ đọc kinh trước khi ngủ để ngủ khỏi giật mình, nhớ hát thánh ca mỗi lần buồn cho nỗi buồn tan biến...

Tôi nắm chặt tay Sơ Joséphine :

- Em sẽ nhớ.

Sơ Joséphine tặng tôi một cây Thánh giá nhỏ và rất nhiều hình Chúa. Sơ xách giùm tôi chiếc va ly ra cổng. Tôi gọi tắc xi. Xe đi được một quãng ngoái lại, tôi còn thấy Sơ Joséphine nhìn theo vẫy khê bàn tay xinh xắn.

Giã từ nội trú. Giã từ căn nhà đầy tình thương. Giã từ bóng mát cây dừa trong sa mạc cát cháy. Tôi buồn ngủi, đau xót. Nhưng nước mắt không còn ứa ra nữa. Tôi bảo người tài xế chạy tới bin-đỉnh Núi Trắng. Căn phòng chị Hồng chưa ai dám mượn. Người quản lý quen tôi. Ông ta hỏi tôi.

- Bây giờ đến lượt cô ở đây ?

Câu hỏi có nhiều ý nghĩa. Tôi đáp :

- Vâng đến lượt tôi.

Người quản lý xách chiếc va ly của tôi. Tôi theo ông ta lên phòng chị Hồng đã sống cô độc, đã chết đau tủi ở đó. Bước chân qua những bậc thang tôi nghĩ tới bài văn của Chế Lan Viên mà tưởng như đang bước xuống cái tam cấp ở cửa lớp học. Hôm nay tôi mới thực sự bước xuống cuộc đời.

Chín

Căn phòng của chị Hồng vẫn như cũ. Chưa có gì thay đổi cả. Đồ đạc của chị sẫm, còn nguyên. «Chúng tôi cố ý chờ cô tới» Ông quản lý bảo tôi vậy. «Nếu một tháng nữa, không có người thân của cô Hồng đến nhận đồ đạc của cô ấy, chúng tôi sẽ giao trả nhà chức trách, nay cô tới rồi, chúng tôi đỡ phiền. Cô tính ở đây lâu không ? » Tôi đáp «Chắc tôi ở lâu». Ông quản lý nhìn tôi bằng đôi mắt soi mói nhưng ấm áp cảm tình. Ông khuyên tôi «Cô đẹp hơn chị cô, cô phải coi chừng. Hồng nhan đa truân cô ơi ! ». Tôi mỉm cười. Thoáng thấy trong gương nụ cười của mình kiêu ngạo quá. «Em nên điểm phấn tô son lại. Ngạo với nhân gian một nụ cười».

Ngay chiều hôm đó một người bạn thân, nổi tiếng ngổ ngáo của chị Hồng, cùng ở bin-đỉnh Núi Trắng, cùng ở lầu hai, sang thăm tôi.

Chị này trẻ như tôi, thường gọi chị Hồng bằng chị xưng em. Tên chị là Hải. Vũ trường quen kêu chị cái biệt danh Hồ Hải. Chị Hồ Hải mến tôi lắm. Chị là một nhân chứng hùng hồn những lần đứng cạnh chị Hồng trước vành móng ngựa. Chị đã lớn tiếng chửi ông Trần Thức Thời và vợ ông ta, lạc ra ngoài phạm vi người

chúng. Đến nỗi ông chánh án phải gõ bàn hoài. Chị thân mật kêu tôi là mày xưng tao. Tôi thì vẫn kêu chị là chị, xưng tên tôi.

- Mày nhất định bỏ học, hả Châu ?
- Vâng, Châu học không vô nữa, chị ạ !
- Mày định nhào vào vũ trường ?
- Nên không chị ?

Chị Hồ Hải rút một điều thuốc lá Con Mèo, chị móc bật lửa, bật lửa, bật lia lịa. Chị mời thuốc thật sành điệu. Khói thuốc tỏa ra. Điều thuốc lá kẹp giữa hai ngón tay thon dài, móng bôi sơn hồng nhạt, trông quyến rũ lạ lùng :

- Mày hít không ?
- Châu không biết hút thuốc lá.
- Phải tập đi chứ ?
- Châu sợ ho.

Chị Hồ Hải cười như nắc nẻ :

- Cha chả, muốn làm vũ nữ mà sợ ho. Mày phải biết uống rượu, phải để móng tay dài, vót cho nhọn mà bám

vào da thịt bọn đàn ông chó đẻ.

Ngôn ngữ của chị Hồ Hải khác xa ngôn ngữ của chị Hồng, ngôn ngữ ở nội trú Hòa Hưng.

- Với những thằng như thằng cha Trần Thức Thời thì nên lột da, róc xương nó, Châu ạ ! Tao biết mày thương chị Hồng mày mới bỏ rơi tương lai của mày. Có hai cách trả thù. Trả thù trực tiếp và trả thù gián tiếp. Tao nghĩ, bọn mình nên trả thù trực tiếp, nghĩa là làm cho bọn đàn ông tan cửa, nát nhà, bắt chúng nó đâm giết nhau trước mắt mình,

Chị Hồ Hải nói không cho tôi nói. Giọng chị chứa đầy hận thù. Chẳng phải là hôm nay, những ngày tôi còn ở với chị Hồng, chị Hồ Hải đã chửi đời thậm tệ. Chị Hồng bảo tôi «con đó nó cũng có nỗi đau đớn giống em. Nhà nó khá giả ra phết. Nó học trường đầm hảnh hoi. Giờ nó ‘điên’ rồi».

- Này Châu, tao sắp giải nghệ gái nhảy. Tao muốn làm nữ chúa rần rì. Hôm qua, một thằng kép của tao bỏ trai kinh khủng, con ông Bộ trưởng đấy nhé, nó đưa tao tới sông hít thuốc phiện. Tao hít một điếu mà giờ hầy còn tởm. Thằng kép của tao dám mang súng lục của ông via nó đi dọa thiên hạ. Nó mê tao, tao cá với mày là tao bảo nó bắn ai là nó bắn.

Chị Hồ Hải búng tàn thuốc lá :

- Nông nổi như tao với mày thì chỉ nên khuấy bản cuộc đời. Chị Hồng chị ấy còn lý tưởng quá. Ôi dào, vũ nữ về già, hai ống thuốc ngủ là ổn rồi. Tương lai cái con tiêu.

Chị Hồ Hải búng mẩu thuốc lá bọc giấy màu da cam. Chị đẩy cái ruột hộp thuốc Con Mèo, rút điều mới cắm lên môi nhẩy son. Chị lại mời tôi :

- Hít một điều đi, Châu ! Thuốc này nhẹ mà. Thuốc của đàn bà đấy. Vũ nữ ưa hút Salem hay là loại thuốc đầu lọc của Mỹ. Tao khoái hít Rothman đầu lọc nhưng thấy Con Mèo tao yêu quá. Mình là mèo đêm hít thuốc Con Mèo đúng điệu rồi. Mày tập hít đi. Mới đầu thở ra. Dần dần nuốt khói, nhả đằng mũi. Lâu ngày nuốt khói, nhả bằng miệng lại hít đằng mũi rồi lại nhả ra. Cho đến khi khói ám đầy phổi.

Chị Hồ Hải mời lửa. Chị hít một hơi đầy, nhả khói bằng mũi :

- Chắc các bà Sơ ở nội trú hay nói chuyện Chúa với mày lắm nhỉ ? Tao không tin Chúa đâu. Chúa của các bà Sơ độc xui đại mình. «Hể đưa nào tát con má bên phải, con chìa má bên trái cho nó tát thêm ». Ôi dào, sức

mấy mà để cho nó tát thêm. Tao ấy à, đưa nào tát tao, tao tát lại nó gấp ba lần. Chị Hồng bị tát át-xít, sao Chúa không tạo cho chị ấy khuôn mặt khác ?

Tôi chợt quên những lời dịu dàng của Mẹ Bề Trên, của Sơ Joséphine. Tiếng «Chúa» từ cửa miệng chị Hồ Hải nghe như tiếng dao cạo trên cật nứa.

- Mày là mày chứ mày có phải là bà Sơ đâu. Nếu mày không tát kẻ tát mày, thì đi tu đi, Châu ạ !

Tôi chìa tay xin điều thuốc. Chị Hồ Hải nhếch mép cười :

- Ồ, vậy mới được. Mai tao mượn kèn hát về dạy mày nhót. Tuần lễ sau là mày nhót như điên. Đẹp như mày, khỏi cần nghệ thuật. Những thằng rúc vào vũ trường chỉ cần gái đẹp để ôm chứ cần chó gì nghệ thuật. Gặp đứa thích nghệ thuật, nó quay một bản Valse là mệt đứt đừ.

Chị bật lửa. Tôi mời thuốc. Tôi hít mạnh quá, khói lọt vào cổ họng, ho sặc sụa, ho văng cả điều thuốc xuống sàn phòng. Chị Hồ Hải cười khúc khích

- Tao trước cũng ho như mày. À thôi, để tao mua thuốc KOOL cho mày hít. Thuốc này nhẹ, lại có chất bạc hà hít khỏi cả bệnh ho. Con sặc khói thuốc làm tôi

chảy nước mắt, nước mũi. Khi tỉnh táo, chị Hồ Hải bảo tôi :

- Rút kinh nghiệm chị Hồng, bọn chúng tao bây giờ, đưa nào có tí sắc đẹp đều cặp bồ với một thằng du đãng. Mà biết để làm gì không ? Để nó làm vệ sĩ cho mình. Mỗi tháng chỉ cho nó vài ghim, ban cho nó vài bài Slow, thí cho nó một cái hôn hứa hẹn tình yêu lâu dài. Và nó sẽ đâm nát những con mụ có chồng yêu gái nháy, nếu những con mụ này dở trò đánh ghen. Mình trẻ đẹp, đi nhót kiếm ăn hay gặp khứa các ké nó ếm, thiệt tích-kê lắm mà ời ! Vệ sĩ của mình nó sẽ đuổi bọn khứa ếm đi...

Tôi lạc vào một thế giới khác. Thế giới của chị Hồ Hải.

- Mỗi khi tao «bắt» được một thằng Thúc Sinh, tao làm cho gia đình nó điêu đứng, khốn nạn. Bọn đàn ông nó thương chó gì gái nháy. Mình cũng đại chó gì mà thương chúng nó.

Chị Hồ Hải nói thật nhiều. Tôi không mấy ngạc nhiên về những câu chuyện trầy trụa của chị.

Khi người ta quá khổ đau, người ta sẽ trở thành một thiện nhân hay một ác nhân. Chị Hồ Hải chỉ là đàn bà.

Chị không chịu đựng nổi như chị Hồng. Thì chị có quyền ác, dù chỉ ác khẩu.

- Tao nói là tao làm à... Khôn sống mong chết. Tao nghĩ giá mày mà trở thành nữ chúa rắn ri, cuộc đời sẽ vậy nhiều máu lắm đấy.

Chị ngó tôi, lắc đầu :

- Nhưng mày còn ngờ nghệch quá. Tao sợ gặp một thằng đẹp trai, học giỏi con nhà giàu lảng như khướu, mày sẽ ngã vào vòng tay nó mất thôi Châu ạ !

Tôi cười. Chị hỏi tôi :

- Mày cười cái gì ?

Tôi nhặt điều thuốc Con Mèo lên, kẹp giữa hai ngón tay :

- Chị cho Châu xin tí lửa.

Chị Hồ Hải nheo mắt :

- Cha chả, tao phải cho mày thật nhiều lửa.

Chị bật lửa, tôi mời thuốc. Lần này không ho sặc nữa. Tôi hít khói rồi nhả ra ngay. Chị Hồ Hải gật gù :

- Có đường lắm.

Chị ngã lưng vào thành ghế, hai chân ghềch lên chiếc bàn thấp :

- Có nhiều thằng con trai đã nghĩ rằng, trước khi lấy vợ, chúng nó phải thưởng thức đủ một trăm đứa con gái. Nghĩa là chúng nó làm đau khổ, tan tác cho một trăm đứa con gái. Trong một trăm đứa thế nào cũng có vài đứa tự tử, chữa hoang và đi làm điếm làm gái nhảy. Tại sao tao và mày không dám nghĩ rằng trước khi lấy chồng, chúng ta phải gây điều đứng cho đủ một trăm thằng con trai ? Mày nghĩ sao ?

Điều thuốc Con Mèo đã cháy tới quá nửa. Tôi cúi đầu, nhìn đôi chân mỏng manh của mình.

- Châu chưa biết nghĩ sao cả.

Chị Hồ Hải nhăn mặt :

- Trời ơi, đến bao giờ mày mới nghĩ. Chưa biết nghĩ sao thì mày cứ ở nội trú quách cho xong.

Chị hất đầu. Mái tóc chị tung lên phía trước :

- Mày biết con Ngọc Salem không ?

- Không.

- Biết con Ánh Đakao không ?

- Không ?

- Mà chẳng biết cái con tiêu gì. Ngọc Salem là con bé ma chê quỷ hờn mà nó cầm đầu một tụi du đảng. Ánh Đa Kao gây sóng gió khắp Sài Gòn. Chỉ tại chúng nó ngu dốt nên thời chúng nó ngán ngủi. Thú thật, tao muốn mày gây sóng gió lắm. Mày mới mẽ chứ tao cũ kỹ quá rồi. Tao cho mày hay, chị Hồng là con nhà tử tế, chị ấy bị một thằng chủ báo làm hỏng đời. Nó chủ trương độc thân nên dù nó biết chị Hồng có con với nó, nó nhất định không lấy chị Hồng. Nó chỉ cấp dưỡng hàng tháng chút tiền còm «bồi thường» trình tiết năm bảy chục ngàn gì đó và thỉnh thoảng buồn, nó mon men tới nhà chị Hồng giải buồn. Chị Hồng mang tiếng chữa hoang, bị gia đình từ bỏ. Tên chị ấy hồi chưa làm gái nhảy là Hoa.

Tự nhiên tôi nhìn thấy chị Hồng đang đứng trước mặt tôi với khuôn mặt thê thảm đá tổ ong.

- Thằng chủ báo giờ nó ở đâu ?

- Nó vẫn là chủ báo. Nó lại giữ mực giải đáp tâm tình. Mày thù nó à ?

- Mai chị nhớ mượn kèn hát về nhé !

- Đắc co... Tao khuyên mày nên đi học vài thế võ

nhu đạo để phòng thân. Đàn ông chúng nó nham nhở vô cùng. Chưa làm gì được chúng mà đã để chúng làm mình thì chán mớ đời !

Chị Hồ Hải nện mạnh gót chân lên mặt bàn :

- Phải chi đàn bà, con gái đều có nhu đạo cả, thì làm quái gì có những vụ hiếp dâm. Tao cứ ân hận mãi, giá tao biết nhu đạo từ ngày tao còn đi học, đời tao đâu có rách bươm như bây giờ.

Đôi mắt người gái nhảy bất cần đời lại có phút rung rung bóng mây kỷ niệm. Phút giây nhớ nhung ấy không kéo dài thêm, chị Hồ Hải co đôi chân về chiếc ghế. Chị liệng mẩu thuốc, hai tay bó gối y hệt một con mèo.

- Này Châu !

- Gì hả chi ?

- Mày đừng chi chi, Châu Châu nữa, đã khăn gói qua mướp về đây, tao thừa biết con đường đi của mày rồi. Tao đi con đường này trước mày nên hiểu hết chỗ nào gài mìn, chỗ nào có hầm chông. Nếu mày cứ khách sáo âm ương, tao chê chê mày đó.

- Chị bảo Châu phải làm gì ?

Chị Hồ Hải nín thình. Tôi biết chị không thích lối xưng hô của tôi. Chị ấy mà chê tôi, có lẽ tôi bơ vơ thật.

- Mà y bảo tao phải làm gì ?

Chị Hồ Hải buông đôi tay. Đôi chân chị, lần này duỗi dài trên mặt bàn rất thoải mái.

- Mà y thông minh lắm, Châu ạ ! Mà y xứng đáng làm đại diện cho kẻ thù của đàn ông. Việc mà y phải làm trước hết là học cách tàn nhẫn.

- Với đàn ông ?

- Chứ với ai ? Chương trình của chúng ta sẽ thực hiện từ từ. Đốt giai đoạn là hồng bét. Mà y cần có ít «miếng» nhu đạo đã.

Sáng hôm sau, chị Hồ Hải bỏ ngủ. Chị dẫn tôi tới một lớp dạy nhu đạo của người Nhật. Người Nhật này sang Việt Nam từ năm một ngàn chín trăm bốn mươi. Ông ta ở trong đạo quân xâm lăng của Nhật Hoàng. Khi Nhật đầu hàng Đồng Minh, người Nhật này không chịu về nước, ông ta căm thù bọn da trắng. Và đã theo Việt Minh kháng chiến chống Tây. Rồi Việt Minh không chống Tây nữa, ông ta chán nản, bỏ Việt Minh, vào Sài Gòn mở lớp dạy nhu đạo. Ông ta là một sĩ quan có học. ông đối xử với tôi rất tử tế. Ông ta không dạy riêng ai

mà bằng lòng dạy riêng tôi. Những lần tập võ xong, ông cho tôi vào phòng tắm riêng của ông tắm rửa, thay quần áo. Rồi ông mời tôi ở lại uống trà với ông. Tôi đã đọc trên mặt tạp chí một bài của một văn sĩ Nhật viết về nghệ thuật uống trà.

Với người Nhật, trong ly trà còn chứa đựng cả tinh hoa của nền triết học Đông phương. Uống một ly trà là thưởng thức công trình thu góp tinh hoa của mấy nghìn năm. Mà uống trà với người Nhật, phải là người được họ quý mến. (bỏ 90 chữ)

Lần đầu tiên ngồi uống trà với ông, ông hỏi tôi :

- Tại sao cô đi học nhu đạo ?

Tôi cho ông hiểu rõ mục đích của tôi. Ông ta tỏ vẻ hài lòng, ông dạy tôi như một sư phụ dạy một môn đệ nổi nghiệp. Nên chỉ cần một tháng, võ nghệ của tôi bằng người học một năm. Tôi thôi học. Ông dặn rằng, nếu rảnh, cứ tới ông dạy thêm hoặc uống trà với ông.

Chị Hồ Hải vui thích lắm. Chị gật gù :

- Để tao xem «võ công» của mày đến độ nào ?

Một buổi chiều, tôi đang nằm nghe nhạc, có tiếng gõ cửa quen thuộc như tiếng gõ cửa của chị Hồ Hải.

Tôi chạy ra mở cửa. Không phải chị Hồ Hải mà là một thanh niên. Hắn ăn mặc lố lăng. Mặt mũi hắn trông phát sợ. Hắn đẩy mạnh cửa, bước vào phòng tôi. Hắn khóa trái cửa và rút chìa khóa đút vào túi quần. Hắn cười hềnh hếch :

- Cô là Châu hả ?
- Phải, anh muốn gì ?
- Muốn ngủ với cô !

Tôi giận phát run lên ;

- Anh rút ngay ra khỏi phòng tôi.

Hắn càng nham nhở.

- Vô để thì ra cũng dễ chứ, cưng ới !

Hắn nhào tới chỗ tôi đứng, toan ôm tôi. Tôi biểu diễn một miếng nhu đạo nhập môn, hắn ngã sòng soài trên nền phòng. Chị Hồ Hải nói đúng. Không có nhu đạo, chắc tôi lại bị thằng khốn kiếp này hãm hại tôi rồi. Tôi chờ hắn đứng lên sẽ bồi thêm hắn một đòn nữa. Nhưng hắn nằm yên. Và có tiếng réo ở ngoài cửa :

- Tao đây, Hải đây...

Thằng khốn kiếp móc túi ném trả tôi chiếc chìa khóa. Tôi lượm lên, chạy ra mở cửa. Chị Hồ Hải vỗ vai tôi :

- Khá quá, tuần sau đi nhót được rồi...

Thằng thanh niên vừa hỗn láo với tôi lồm cồm bò dậy. Chị Hồ Hải quát :

- Cút đi, chú nhỏ.

Hắn chuồn mất. Chị Hồ Hải liệng cho tôi một «tút» thuốc lá Kool.

- Tặng mày đó, từ nay tao gọi mày là CH U KOOL.

Tôi hất đầu :

- Thằng vừa rồi ?

Chị Hồ Hải nhún vai :

Một du đấng tép riu, nó là đàn em của thằng vệ sĩ của tao. Tao bắt nó qua phòng mày để mày «thử lửa». Có kinh nghiệm rồi nhé ! Giờ những thằng đàn ông nham nhở hết lòng cưỡng hiếp mày. Mày mua sẵn sợi giây mà xỏ vào mũi chúng nó.

Hai chúng tôi cùng cười. Tôi bóc thuốc lá. Gói thuốc trình bày thật đẹp mắt. Thuốc KOOL êm nhẹ hơn thuốc

Con Mèo. Khói tỏa xanh nhạt quyen rũ lạ lùng. Màu khói thuốc lá ấy đã che phủ trên đũa con gái Trần thị Diễm Châu. Cũng màu khói thuốc lá ấy, biệt danh Châu KOOL viết đề lên cơ hồ vết khói phi cơ phản lực vượt bức tường âm thanh đã đề lên nền trời xanh bao la...

- Tao đã chọn cho mày một con môi, Châu ạ. Châu KOOL ạ !

- Đứa nào ? :

- Thằng chủ báo. Nó đẹp trai, bay bướm, tán hay lắm. Liệu mày xỏ mũi nó được không ?

- Đề xem.

Tôi chủ quan vô cùng. Nhưng thốt khỏi miệng «đề xem», tôi bỗng e ngại. Không dễ dàng gì cho kẻ tự tin ở đấu trường tình ái. Nhất cho kẻ tự tin mà còn đàn độn như tôi.

- Tao phải bày mưu kế mày mới thắng nổi nó.

Từ hôm đó, những tiếng gõ cửa ban đêm không còn làm tôi hồi hộp run sợ nữa. Tôi đã trở thành hoa khôi ở bin-đỉnh Núi Trắng. Bin-đỉnh này có nhiều nhà báo, nhà văn cư ngụ. Không hiểu vô tình hay cố ý, nhà văn Thái Anh cũng khuân hành lý tới đây đóng đô sau tôi

một tháng.

Và, cũng không hiểu vô tình hay cố ý, bản nhạc đầu tiên tôi nhảy ở vũ trường Thiên Thai lại là bản nhạc nhảy với nhà văn Thái Anh. Ông ta giả vờ không nhận ra tôi. Tuy thế, ông rất lịch sự. Mãi tới khi dìu tôi trở về bàn, ông ta mới thở dài :

- Cô rời nội trú rồi à ?

Tôi thản nhiên :

- Vâng. Có gì làm phiền ông không ?

Ông ta không đáp, hỏi tôi :

- Cô uống gì ? Cái xanh hay cái đỏ ?

Tôi hơi bối rối. Vội rút một điếu thuốc KOOL :

- Ông có lửa không ?

Ông ta móc bật lửa, quẹt cho tôi mỗi thuốc.

Vũ trường mờ mờ ánh đèn. Đốm lửa của nhà văn Thái Anh tỏa ra một vùng sáng nhỏ đủ để tôi nhìn rõ khuôn mặt khắc khổ của ông ta.

- Cô lại hút thuốc nữa ?

- Vâng. Có gì làm phiền ông không ?

- Giọng của cô không phải là giọng gái nhảy ? Làm gái nhảy không có quyền gọi khách bằng ông. Cô phải «anh em» ngọt xớt và chấp thuận sự lả lơi của khách. Tôi nghĩ, nơi thích hợp với cô vẫn là nội trú Hòa Hưng.

Tôi ngạc nhiên :

- Sao ông biết nội trú Hòa Hưng ?

Ông ta nhếch mép cười :

- Vì tôi là nhà báo. Mẹ Bê Trêrên vừa ở La Mã về. Mẹ thương cô lắm. Ma Sơ Joséphine hết lời. Cô có thương Sơ Joséphine không ?

Tôi thấy một cái gì vừa nao nao vừa bức tức. Định đứng dậy đi chỗ khác. Thì nhà văn Thái Anh :

- Tôi «mua» cô trọn đêm nay rồi. Cô nhảy đẹp lắm nhưng đôi chân cô nên nhảy ở nội cỏ. Nhảy ở cái «pit» này e đôi chân cô sẽ dính bùn nhơ.

Tự dưng tôi cười lớn :

- Triết lý của ông nên để dạy những cô nữ sinh đệ lục trên tờ báo của ông. Tôi lớn rồi, vả lại, ông chẳng hiểu gì tôi cả.

Nhà văn Thái Anh khoanh hai tay, đặt trên mặt bàn :

- Tôi chẳng hiểu gì thật. Cô thay đổi quá nhiều. Sơ Joséphine mà không giữ nổi cô thì tôi giữ sao nổi. Tôi sẽ về trong vài phút nữa. Tôi muốn nói để cô hiểu tại sao tôi theo dõi cô. Cô Châu ạ, tôi yêu cô. Tiếc rằng tôi có việc đi xa lâu quá, khi trở về cô đã đổi thay tất cả.

Ông ta đứng dậy. Tôi không thèm nói thêm. Nhưng tôi ngồi yên nhìn theo bóng dáng ông ta bước khỏi cái bóng tối chập chờn của vũ trường.

Ở sàn nhảy, người ta đang ôm ấp nhau, nhúc nhích một chút. Và tiếng kèn Saxo của người Phi luật Tân rền rĩ khúc nhạc «Blues». Tiếng nhạc xoáy vào tâm hồn tôi. Lời ca đay nghiến từng khúc ruột tôi «Em đi vào cuộc đời, vào một chiều mưa rơi... Không giã từ một lời. Từ em đi vào đời, sâu mọt trong hồn tôi... Tôi ngồi nhìn lá rơi, em buồn không em ơi... » Giọng cô ca sĩ Phi luật Tân vút lên, lúc trầm lắng xuống. Tôi như người lên cơn sốt vừa nóng xong đã lạnh toát rồi. Khi bản nhạc dứt tôi mới hoàn hồn. Chị Hồ Hải le te chạy tới bàn tôi. Thấy tôi ngồi thẩn thờ chị hỏi :

- Kép «độc» đâu rồi ?

- Bỏ về.

- Sao mày «tha» nó ? Mụ cai gà bảo nó «bao» mày trọn đêm mà...

- Người quen đây.

- Tình nhân cũ muốn đưa người yêu về con đường cũ hả ?

- Gần như vậy !

- Mày nao lòng à ? Ôi dào sức mấy mà nghe lời đường mật của chúng nó. «Típ» nào đây ?

- Nhà văn.

- Chà chả, nhà văn thì hót vào thùng rác, sáng mai phu hót rác sẽ xúc chúng nó đi. Nhà văn nhà báo là bọn đều nhất. Ngồi yên đây nhé, tao kêu thằng công tử Bạc Liêu cho mày sai phái nó.

Tôi rùng mình :

- Thôi.

Chị Hồ Hải bữu môi :

- Tình xưa nổi dậy hả ?

Tôi đưa tay vuốt mặt :

- Tao đã yêu nó đâu. Nhưng tao mệt rồi, tao muốn về ngủ đây.

Chị Hồ Hải vỗ về tôi :

- Ngày đầu đưa nào cũng «chóng mặt», mai mày sẽ quen Châu KOOL ạ !

Tôi bỏ về trước. Bin-đỉnh Núi Trắng im vắng. Mười hai giờ tới một giờ khuya nó mới sôi động. Nhà văn Thái Anh đứng hút thuốc lá ở hành lang cửa phòng tôi. Ông ta ném mẩu thuốc lá xuống dưới sân.

- Cô về sớm thế ?

Tôi tra chìa khóa vào ổ khóa :

- Tại ông đấy.

Ông ta bước gần tôi :

- Cô mời tôi vào phòng cô uống ly rượu nhé !

Tôi lạnh lùng :

- Rất tiếc không có rượu.

Nhà văn Thái Anh chớp lấy cánh tay tôi. Tôi vẫn rung

động, Rung động như lần Dũng nắm tay tôi, nâng lên và áp vào má chàng. Tôi không còn nhớ nổi một miếng võ nhu đạo. Giống hết một cao thủ trong truyện kiếm hiệp gặp lão quái Đinh Xuân Thu tặng ngón «hóa công đại pháp», tôi đang bị Thái Anh làm tiêu tan võ nghệ.

- Châu !

-Gì ?

- Em phải nghe lời anh.

Tôi muốn giật tay khỏi tay Thái Anh, nhưng lại muốn được chàng siết chặt hơn. Tôi chợt hiểu mình không thể nào tàn nhẫn được dù cuộc đời đã quá tàn nhẫn với mình. Ai đem phân chất tâm trạng tôi giùm tôi lúc này nhỉ ? Tôi lại quên phứt những lời của Hồ Hải. Đàn ông đâu có chó má, vì, ít ra, đàn ông còn có một người như Thái Anh.

- Anh buông tôi ra.

- Anh không buông.

- Tôi sẽ quật anh ngã ngay.

- Em cứ quật anh đi, dùng miếng nhu đạo ác nhất quăng anh xuống sân để anh chết phọt óc. Chết để khỏi nhìn em ngụp lặn trong bùn nhơ.

Người tôi run lên, trái tim đập mạnh và đôi tay mềm nhũn. Thái Anh ôm lấy tôi. Chàng ôm nhẹ và đặt một nụ hôn lên vầng trán của tôi.

- Anh biết, bao giờ em vẫn là em.

Chàng dìu tôi vào phòng, bật đèn sáng trưng. Chúng tôi đã nói với nhau tới nửa đêm. Khi Hồ Hải ở vũ trường về, đèn trong phòng tôi đã tắt ngóm. Hồ Hải gõ cửa. Tôi lặng im. Chúng tôi thì thầm bên gối «Thầm thì như ai ngồi dưới đó, nghe ra ý vị và thơ ngây». Đêm hôm ấy mới thật là đêm thoải mái cả tâm hồn lẫn thể xác.

Mười

Chúng tôi già biệt bin-đỉnh Núi Trắng lúc mọi người đang ngủ say sưa. Tôi có viết cho ông quản lý một bức thư, gửi ông đồ đặc mà tôi chưa thể mang ngay được. Tôi không dám gặp Hồ Hải, sợ nàng chửi bới và phá đám. Xuân Diệu có bốn câu thơ thật hay «Cô hạnh phúc, gớm tôi chờ cô mãi. Xây dựng cô sút mẻ những bàn tay. Trầy bả vai nhỏ máu những lông mày. Nhưng cô đến cả vùng trời hiển hiện». Tôi không hiểu hạnh phúc của Xuân Diệu là thứ hạnh phúc gì, bởi vì, những câu thơ này Xuân Diệu sáng tác trong kháng chiến. Thi sĩ là thượng đế. Thơ họ viết ra như lời phán của thượng đế. Mỗi người có một tâm sự. Và mỗi người đều có quyền gửi tâm sự mình vào lời thơ của thi sĩ. Thi sĩ không bắt mình phải có tâm sự giống họ. Vậy nên, dù hạnh phúc của tôi là hạnh phúc tình yêu, tôi vẫn có thể gửi cái hạnh phúc đó vào thơ Xuân Diệu. Vâng, đúng thế, tôi đã «trầy bả vai nhỏ máu những lông mày», để, hôm nay, được thành vợ của Thái Anh.

Chúng tôi hưởng tuần trăng mật ở Đà Lạt. Ôi ! Những buổi chiều lạnh ở Đà Lạt. Đó là giòng thời gian triền miên sung sướng. Chúng tôi thường khoác vai nhau đi trong sương mờ. Chàng bảo sương mờ là sương tình ái. Lạy chúa, Ngài đừng làm tan lớp sương của con. Con

muốn đi mãi trong lớp sương tình ái rồi chết ở trong đó. Im lặng đi bên hồ Xuân Hương trong lớp sương tình ái, mới thấy rõ «Đà Lạt trong mơ» của Hàn Mặc Tử. «Ai hãy làm thỉnh chớ nói nhiều. Để nghe dưới nước đáy hồ reo, để nghe tơ liễu rung trong gió. Và để nghe trời giải nghĩa Yêu». Tuy biết thế mà những người yêu nhau, cứ thích nói, nói thật nhiều.

Lấy nhau vào mùa cuối mùa đông, sang đầu mùa hạ, tôi có mang. Nếu lần có mang trước tôi lo sợ thế nào thì lần có mang này, tôi sung sướng thế ấy. Làm người yêu, con gái không thích ôm nôi hoang mang trong dạ. Chứ, làm vợ, ai chẳng thích ôm tương lai ? Tôi và chàng đã vẽ vời biết bao mộng ước. Trên khuôn vải rộng quá cỡ, hai chúng tôi thay phiên nhau đắp từng tảng sơn dầu đủ màu sắc.

- Anh định đặt tên con là gì ?

- Một tên thật xấu xí.

- Sao lạ vậy ?

- Để sau này nó đừng chọn nghề viết văn. Anh thấy những thằng làm nghề viết lách nổi tiếng và cực khổ đều có những cái tên đẹp cả.

- Em không chịu đâu.

- Thế em định đặt tên con là gì ?
- Vũ.
- Vũ có vẻ vũ phu quá !
- Nhảm nào, con trai tên Vũ hay hay là.
- Con gái thì sao ?
- Con gái em muốn con có cái răng khểnh và đôi má lúm đồng tiền.
- Vậy nhớ đặt tên nó là Liên, em nhé !
- Nhưng anh bằng lòng đặt tên con trai là Vũ cơ.
- Em muốn là trời muốn mà.

Khi bụng tôi bắt đầu lớn, phải khoác áo «blouse», Thái Anh làm việc chăm chỉ hơn. Chàng viết thêm hai cái «phơi ơ tông» cho hai tờ nhật báo lá cải, ký tên khác. Chàng bảo «Tiền này bỏ ngân hàng cho con đầu lòng học đến nơi đến chốn. Chỉ cần lo cho một đứa thôi. Rồi nó sẽ lo cho em nó». Chàng đang hút thuốc lá thơm, bỏ hút và thay bằng thuốc lá đen. «Hút thuốc thơm tốn lắm». Những bận chàng đắp tã sơn mầu lên khung vải tương lai, như vậy, tôi chỉ muốn ôm lấy chàng, cắn nát da thịt chàng.

Đêm đêm, lúc cả hai cùng tỉnh giấc, tôi thường cầm tay chàng đặt lên bụng tôi :

- Anh xem nó có giẫy mạnh không ?

- Mạnh quá, khéo không thằng này về sau làm loạn mắt.

- Đốt anh đi... Chỉ nói nhảm ! Con Liên răng khểnh của người ta mà...

- Đâu có, thằng Vũ đấy.

- Con Liên.

- Thằng Vũ.

- Con Liên cơ...

- Ừ thì con Liên.

- Nó đập đau bụng em quá, em bắt đền anh đấy.

- Tại em chứ !

- Tại em cái gì ?

- Ai bảo em... lấy anh !

- Ai bảo anh ôm chầm lấy người ta và thách người ta quật chết...

Chúng tôi cười khúc khích. Hạnh phúc là thế đấy. Sơ Joséphine nói đúng ghê «Những đám mây đen sẽ tan đi trời còn lại mãi, trong xanh và bao la..» Tôi muốn, khi đưa con đầu lòng ra đời, vợ chồng tôi sẽ ẵm nó tới nội trú Hòa Hưng, xin lỗi Mẹ Bề Trên và bảo với Sơ Joséphine rằng : «Sơ ơi, trời còn lại mãi, dù trời rất nhiều lần có mây đen.»

Ngày tháng êm đềm trôi. Chàng viết văn, viết báo. Tôi ngồi nhìn chàng suy nghĩ và ký thác trên những trang giấy. Phải tận mắt nhìn nhà văn sáng tác cô đơn trong đêm vắng mới hiểu nỗi vất vả, khổ đau của họ. Tàn thuốc lá bừa bãi. Một đoạn bí là vài điều thuốc cháy liên tiếp. Viết hì hục cả đêm để đọc giả đọc trong vài phút. Đọc xong hoặc khen, hoặc chê. Chê hay khen, tôi thấy đều bất nhân cả. Phải kính trọng các nhà văn. Vì họ là những người, dù viết văn tôi tẻ đang âm thầm xây dựng một cuộc đời lý tưởng hơn chúng ta đang sống.

Vâng, phải thấy rõ nét mặt đau khổ của nhà văn vò vò suốt đêm trải tâm sự mình lên những trang giấy mới biết oán ghét những con điều hâu, những con kèn kèn văn nghệ. Có nhiều đêm thức giấc, tôi chờ Thái Anh viết xong, tôi pha cho chàng một ly nước cam, bắt chàng uống cạn một hơi, rồi hỏi :

- Tại sao anh chọn nghề viết lách ?

- Anh đâu có chọn.

- Cha anh bắt anh viết à ?

- Không, com áo ! Em biết ông Lê Xuyên chứ ? Tác giả «Chú Tư Cầu» đang đăng ở nhật báo Sài Gòn Mai ấy mà.. Trước ông ta hoạt động chính trị. Bị tù. Rồi ra khám, ông ta đang đi lang thang trên vỉa hè đường Tự Do, gặp người bạn quen nín vào tòa soạn Sài Gòn Mai bảo viết giùm cái tiểu thuyết đồng quê miền Nam có tí kháng chiến. Thế là ông Lê Xuyên trở thành nhà văn nổi tiếng.

- Còn anh ?

- Anh xuống đời sớm quá. Lại tứ cố vô thân. Anh từng nhịn đói hai ba ngày giữa Sài Gòn no ấm, từng làm đủ thứ nghề. Anh gặp nhiều bất hạnh mà nổi bất hạnh chẳng biết nói cho ai nghe. Anh tập tành ký thác vào một câu chuyện ngắn, gửi đăng báo. Nhà báo nhắn tin anh tới nhận tiền nhuận bút, mời anh cộng tác. Từ đó, anh sống nghề văn. Cuộc đời nó đẩy con người ta tới những khúc rẽ ly kỳ không ngờ nổi. Hồi mới lớn, anh chỉ mơ ước làm chủ một tiệm bán sách và bán nhạc.

- Bây giờ anh thích thú công việc viết lách lắm, hở anh ?

- Cũng chẳng thích lắm. Nhưng văn chương nó đãi ngộ mình, nó giúp mình sống đỡ chật vật nên mình phải chăm chút nó. Mỗi ngày mỗi viết khổ sở vô cùng. Anh muốn có một cửa hiệu bán sách đủ nuôi chúng ta, hàng năm cố viết chừng vài chục trang giấy thì mới nổi tiếng được. Viết văn như anh chả khác gì em thổi cơm. Chúng mình sắp có con ước vọng đành gửi vào con. Văn chương anh đâu có mang tiếng máy nước, cỏ rác, mặt hạn, anh cũng không cần. Bởi vì, anh sinh ra đời đâu phải để viết văn.

Chàng thở than thế. Thế mà vẫn viết đêm viết ngày. Chúng tôi sống thanh thoi, không một chút ưu tư. Tôi biết Thái Anh cũng như các nhà văn khác. Là chàng rất sợ sự bức mình. Nhà văn có thể sáng tác trong nỗi đau khổ, trong niềm thúc phọc áo cơm, trong căm hờn, nhưng không thể sáng tác trong sự bức mình được. Nên tôi cố tránh, không để Thái Anh phải bức mình. Chàng viết xong, tôi đọc ngay và luôn luôn khen hay. Bất cứ một bài văn bài báo nào của Thái Anh tôi cũng đọc, cũng khen. Đến nỗi, có hôm chàng đã chớp mắt thật lâu, nói thật nhỏ, thật tin tưởng :

- Anh viết đã nhiều song chưa hề viết cho anh. Nhờ em khuyến khích, anh hứa sẽ viết cho anh, cho con chúng ta một cuốn sách bằng cả tâm hồn anh.

Khung vải rộng của chúng tôi mỗi ngày lại thêm một tảng sơn dầu. Hạnh phúc đã neo ở bến lòng tôi. Thái Anh không hỏi han về dĩ vãng của tôi. Tôi thì nghĩ chắc Sơ Joséphine đã kể hết với chàng. Nên chẳng muốn khơi đồng tro tàn kỷ niệm.

Cái thai trong bụng tôi đã được sáu tháng. Thượng đế ơi, con muốn có một đứa con. Nó sẽ là nhịp cầu bắc ngang con sông hạnh phúc. Để con và chồng con đi cho vững và khỏi sợ đắm thuyền khi qua sông đầy sóng gió.

Tay chàng vẫn đặt lên bụng tôi vào những đêm cả hai cùng thức giấc.

- Nó giẫy mạnh quá anh ạ !

- Nó đòi ra ngoài chơi đây mà...

- Nhảm nào, ra ngoài bây giờ nó èo ọt chết. Nó sẽ giống «Trái chín rằm» của anh mất thôi.

- Nó phải khác anh, khác xa anh. Nó sẽ không làm cái nghề viết lách khốn nạn này.

- Anh muốn con làm gì ?

- Buôn bán.

- Kỳ vậy ?

- Buôn bán là nghề tự do nhất miễn là chỉ cần đủ sống. Thích thì mở cửa, không thích thì đóng cửa, đi giang hồ vật.

- Em lai muốn viết văn !

- Anh xin em.

- Tại sao anh thù hằn nghề viết văn ?

- Vì nó đầy dọa anh. Viết văn dễ mà viết văn thôi thì nên viết. Còn viết văn để sinh sống thì không nên. Dính tới cơm áo là tủi nhục. Vất tim óc đổi cơm áo còn nhục ngàn lần.

Tôi không hỏi thêm nghề nghiệp của Thái Anh nữa. Nhà văn luôn luôn bất mãn và không hài lòng những gì mình đã tạo ra. Khi một nhà văn hài lòng tác phẩm của mình, một là, ông ta đã chín mùi danh vọng, gần đất xa trời rồi, hai là ông ta đã đào sẵn cái huyết sâu để tự chôn vùi ông ta. Tôi hơi tự hào một chút về sự hiểu biết của tôi. Có gì đâu, hồi học đệ nhị ban văn chương, thầy giáo tôi đã khuyên tôi nên đọc bất cứ loại sách báo nào, kể cả những tờ báo lá cải. Thầy Việt văn của tôi là cụ Nghiêm Toàn. Tôi học cụ trước rồi mới học «Giáo sư» Dũng. Cụ Toàn vào lớp, nếu hứng thú, cụ có thể kể hết những truyện lắm cảm ở những tờ báo bình dân như

Saigon Mới, Tiếng Chuông. Cụ còn đọc thuộc cả những cái rao vặt ngộ nghĩnh. Tôi nghe lời cụ, đọc hết các tạp chí, tuần báo Việt ngữ. Những gì tôi biết tôi đều đọc ở các tạp chí, tuần báo Việt ngữ. Vì hình như, những gì các tác giả Việt Nam viết ra, họ đều đọc qua ở báo chí ngoại quốc. Tôi chưa đủ sinh ngữ để đọc các chiều hướng tư tưởng ngoại quốc, phải đọc lại qua những nhà biên khảo Việt Nam, đó cũng là một điều bất lợi.

Thái Anh ghét nghề viết văn nhưng không ghét tôi. Thế là đủ, cần gì phải đòi hỏi thêm. Con sông hạnh phúc êm lặng, gây sóng gió làm chi để phải sợ đắm thuyền.

Tới tháng thứ bảy, tôi bị băng huyết. Thái Anh lo lắng vô cùng. Chàng chở tôi tới một bảo sanh viện. May quá không phải là bảo sanh viện Duy Tân. Tôi nghĩ tới lần phá thai, tới những bài báo trong tờ tuần báo Đàn Bà số đặc biệt về nạn phá thai mà rưng rờ. Tại sao sau này chị Hồng không có con ? Tại sao Hồ Hải không có con ? Tại sao nhiều ả giang hồ, nhiều vũ nữ không có con ? Chắc nó chịu hậu quả tai hại của một lần phá thai

Nước mắt tôi ứa ra khi bác sĩ cho biết cái thai trong bụng tôi hỏng rồi. Trận băng huyết này tàn nhẫn, khóc liệt. Cây cầu tôi đang xây qua giòng sông hạnh phúc bị bão tố đánh đổ gục. Tôi câm nín, Thái Anh xót xa. Tôi lại chịu đau đớn như lần trước. Đau đớn cả thể xác lẫn

tâm hồn. Dù Thái Anh an ủi tôi, tôi vẫn thấy tủi hổ.

Hai tháng sau tôi lành mạnh. Tới tháng thứ năm, tôi lại có mang.

- Em yên chí lần này anh không nói «độc địa» đâu. Miệng anh ác quá.

- Không phải tại anh.

- Tại anh mà.

- Không phải tại anh.

Tôi muốn nói hết cho Thái Anh hiểu rằng không phải tại anh ta. Tại tôi, tại cuộc đời đã hại tôi. Thượng đế ôi, Thượng đế, Ngài chê bỏ con rồi chẳng ?

Tôi lại càng thấm thía cái chân giá trị của hạnh phúc trong thơ Xuân Diệu»Cô hạnh phúc, gớm tôi chờ cô mãi. Xây dựng cô sút mẻ những bàn tay. Trầy bả vai nhỏ máu những lông mày... » Hạnh phúc đang chơi ú tim với tôi. Nó như một bóng râm và tôi là một con đường nhựa dưới ánh nắng thiêu đốt. Nó êm ái đến với tôi khoảnh khắc rồi vội vàng rời tôi y hệt bóng nắng trải nhẹ trên đường nhựa, chưa kịp làm nguội sức nóng đã bị lột đi. Vì vậy chắc không đúng lắm đâu. Vì cái bóng râm của Thái Anh vẫn còn đó, vẫn tỏa rộng che mát

cho tôi. Chàng thận trọng đưa tôi vào nhà thương Grall, mua «carnet» thăm thai cho tôi hàng tháng. Những mũi thuốc bổ chích mỗi ngày, những viên thuốc, những lời khuyên dặn, đều do Thái Anh làm lấy. Tôi đọc kinh, hát thánh ca thăm thì theo Sơ Joséphine dặn. Nỗi hoang mang cũng bớt đôi phần. Từ ngày rời nội trú, tôi không được gặp Mẹ Bề Trên và Sơ Joséphine. Tôi muốn đến thăm hai người tôi kính mến. Nhưng lại tự hứa để mình bồng con lại, chắc là Mẹ Bề Trên và Sơ Joséphine sẽ vui lắm đấy. Những người tu hành không thiết cái hạnh phúc riêng mình song rất thiết tha với hạnh phúc của người khác. Thấy người ngoài cửa nhà tu có hạnh phúc là người tu hành sung sướng rồi, là người tu hành biết mình ở gần Chúa, gần Phật. Đi tu không phải chỉ để tụng kinh gõ mõ hay cầu nguyện cho mình đắc đạo. Mà là để xoa dịu vết thương đau cho chúng sinh, chỉ cho chúng sinh biết lối đi vào hạnh phúc. Tôi nghĩ Sơ Joséphine đã làm những điều ấy.

Tôi chẳng thêm nghĩ vẩn vơ về những bài báo trong số đặc biệt «phá thai» của tuần báo Đàn Bà nữa.

Mười Một

Cái thai lớn dần trong bụng tôi. Lại có những đêm chúng tôi bàn chuyện tương lai.

- Anh ạ !

- Gì em ?

- Thôi, con trai không đặt tên là Vũ nữa.

- Thế đặt tên gì ?

- Tìm một cái tên thật xấu xí đi anh.

- Đất sét nhé !

- Kỳ cục chết.

- Tèo nhé !

- Quê quá !

- Thế đặt tên là gì ?

- Em muốn đặt tên là Hạnh.

- Ồ, tên Hạnh lót chữ Hữu đi. Hữu Hạnh là có hạnh phúc. Còn con gái ?

- Không đặt tên là Liên nữa, tên này em có cảm tưởng nó mơ hồ lắm nó không ở với chúng mình lâu đâu. Nó đến rồi nó đi. Bất chợt nó lại đến và mất hút tăm tích, để mình mong nhớ nó hoài...

Thái Anh ngần ngợ chẳng hiểu tôi muốn nói gì. Nhưng chàng cứ đồng ý.

- Em định đặt tên con gái là Phụng tên của Sơ Joséphine đây.

Chàng bằng lòng luôn luôn. Những câu chuyện của đôi vợ chồng son trẻ chung quanh đứa con đầu lòng sắp ra đời thì nhiều vô kể. Nói làm sao hết được. Thái Anh vẫn hì hục viết, vẫn bắt mẫn những gì chàng đã viết. Chàng muốn thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại, vươn cao hơn, đi xa hơn để viết nổi một cuốn tiểu thuyết ra hồn. Nhưng hình như hoàn cảnh hiện tại đối với Thái Anh là một cái thòng lọng. Càng cựa quậy thoát ra, nó càng thắt chặt. Chàng thường bảo tôi, viết lách bây giờ khó lắm.

Độc giả chê trách nhà văn cứ quanh quẩn ở những lối mòn cũ kỹ. Sống trong lửa đạn mà can đảm viết lách những mối tình phù phiếm của lớp dân thành phố. Những người không viết tiểu thuyết ái tình phù phiếm thì lại cho những tư tưởng mới mẻ, quái đản vào tác

phẩm của mình. Và họ bị kết tội là lớp nhà văn hoài nghi. Độc giả đòi hỏi sự thật trong sáng tác. Độc giả muốn sự thật quanh đời sống hàng ngày của chúng ta phải được nhà văn lọc lựa, biến thành tiểu thuyết vì không dễ gì lúc nào người ta cũng phơi bày sự thật nguyên hình của sự thật. Nhưng nhà văn viết gì ? Ngoài cái bàn, xấp giấy, cái bút còn có hàng rào kẽm gai trên đó, những con cú, những con kèn kèn đang chờ đợi mỗ nát bấy sự thật, mỗ nát bấy chân- thiện- mỹ trong những tác phẩm của nhà văn. Nỗi cô đơn của lớp nhà văn hôm nay là thế. Càng cô đơn hơn, khi độc giả không hiểu gì về nỗi cô đơn của nhà văn. (bỏ 71 chữ)

Thái Anh muốn bẻ bút. Thường thường một nhà văn đã «tới» đã chín muồi danh vọng, họ đều bẻ bút không viết nữa. Viết thêm sẽ bị tiêu ma sự nghiệp, Thái Anh chưa có tí danh vọng nào ! Chàng muốn bẻ bút chỉ vì song song với văn chương còn có kiểm duyệt văn chương. Vì tôi, vì còn tương lai của tôi, Thái Anh phải tiếp tục những tiểu thuyết máy nước, cỏ rác đăng tải trên các nhật báo. Chàng phải tiếp tục «ngủ với điểm» để sinh ra những đứa con hoang.

Tôi lại thấy thương Thái Anh gấp bội, thương những nhà văn VN nghèo khổ, rất sợ «bệnh hoa liễu» mà cứ phải «ngủ với điểm» để có áo cơm cho gia đình. Tôi

hay an ủi Thái Anh :

- Anh đừng buồn, sinh con xong, em học thi nốt tú tài rồi hoặc em theo sư phạm hoặc em theo văn khoa, lấy vài chứng chỉ xong em sẽ đi dạy để anh khỏi sinh ra những «đứa con hoang»

Thái Anh lắc đầu.

- Em nghĩ xa xôi quá.

Tôi nắm lấy tay chàng ;

- Để anh có thì giờ viết cho anh.

Đôi mắt Thái Anh, bỗng dưng ánh lên một niềm tin tưởng :

- Rồi một ngày nào đó, cái ao bùn văn chương lắng lại, trong suốt, người ta có thể đứng trên bờ nhìn rõ từng con cá vàng, từng con tôm, con tép, bấy giờ sẽ là lúc anh viết cho anh. Chúng ta có chấp nhận cuộc sống hiện tại đâu. Không một nhà văn nào chấp nhận cuộc sống hiện tại cả. Vì thế, họ mới tạo ra những cuộc đời thật thơ mộng trong tác phẩm của họ. Khi cây bút chưa rời tay anh, anh vẫn có quyền phong mình làm anh hùng và nhốt bọn vua chúa vào ngục tù. Anh sẽ cho bọn vua chúa làm những thằng hề đón mặt. Và nhà văn các anh

làm những hiệp sĩ mã thượng.

Giọng Thái Anh trở nên kênh kiêu. Tôi biết khi ấy men văn nghệ đã thấm vào tận tủy chàng. Nỗi nhục nhằn nghề nghiệp biến đi nhường chỗ cho niềm kiêu hãnh. Một trăm nhà văn thì chín mươi chín người rười rượi kiêu hãnh. Kiêu hãnh ngăm, kiêu hãnh ra mặt. Không kiêu hãnh chắc khó mà sáng tác nổi, nhất là trong hoàn cảnh hiện tại. Xin đừng bắt một nhà văn phải khiêm tốn khi ta muốn đọc những tác phẩm hay của họ. Họ kiêu hãnh nhưng niềm kiêu hãnh của họ đáng yêu và chẳng bao giờ làm hại người khác. Thế là được rồi.

Thái Anh nằm xuống cạnh tôi. Chàng vuốt ve bàn tay tôi.

- Em ạ !

- Thưa anh, em nghe đây.

- Anh vẫn thích hình ảnh một ông Trạng «vinh quy về làng». Kẻ sĩ thời xưa được trọng vọng quá. Em có thuộc bài thơ «Quan Trạng» của Nguyễn Bính không ?

Tôi thuộc bài thơ này. Nó nhẹ nhàng và man mác như ca dao.

«Quan trạng đi bốn lọng vàng,
Cờ treo tám phía qua làng trang nghiêm.
Mọi người hớn hở ra xem,
Chỉ duy có một cô em hơi buồn.
Từ ngày cô chữa thành hôn,
Từ ngày anh khóa hũy còn hàn vi.
Thế rồi vua mở khoa thi,
Thế rồi quan trạng vinh quy qua làng... »

Thi sĩ Nguyễn Bính chắc là người hoài cổ nhất. Ông ta đã dệt ra cả giấc mơ «vinh quy về làng» cho lái đồ.

«Hôm qua chở chiếc thuyền này,
Cho cô sang bãi tước đày chiều chiều.
Để tôi mơ mãi mơ nhiều,
Tước đày se võng nhuộm điều ta đi.
Tung bưng vua mở khoa thi,
Tôi đỗ quan trạng vinh quy qua làng.
Võng anh đi trước võng nàng,
Cả hai chiếc võng cùng sang một dò.
Đồn rằng đám cưới cô to,
Nhà trai thuê chín chiếc dò đón dâu.
Nhà gái ăn chín nghìn cau.,
Tiền treo tiền cưới chừng đâu chín nghìn.
Lang thang tôi dạm bán thuyền,
Có người trả chín quan tiền lại thôi... »

Tôi kể miệng vào Thái Anh, nhỏ nhẹ :

- Em thuộc.

Thái Anh mỉm cười.

- Anh sẽ viết một cái tiểu thuyết thơ mộng như nỗi buồn của «cô em» đứng nép ở gốc cây nhìn quan Trạng vinh quy qua làng. Em bằng lòng không ?

- Bằng lòng chứ.

Chúng tôi nói chuyện văn chương suốt buổi. Chàng không phàn nàn «đẻ con hoang với điểm». Tôi cũng chẳng còn sợ Thượng đế chê bỏ nữa. Vì, dưới mắt tôi bây giờ. Thượng đế chính là chàng.

Qua tháng thứ bảy, không thấy một biến chứng gì, tôi mừng lắm. Tôi ăn nhiều, ngủ khoẻ. Cái thai nẩy nở khiến da bụng tôi mỏng ra. Trên lớp da bụng, rất nhiều vết như những vết mụn dài vừa ăn da non. Đôi vú tôi căng muốn xé tung ngực áo mỏng. Chắc đã có sữa rồi đây. Con ơi, con hãy ra đời bình yên như quê hương mình không có bom đạn, con nhé ! Mẹ sẽ nuôi con bằng sữa mẹ. Mẹ thuộc nhiều ca dao lắm, mẹ sẽ ru con bằng những hơi thở của tổ tiên ta. Mẹ tình nguyện làm lớp da thú chịu đựng những mũi tên tử nhục để con khôn lớn, không bị ám ảnh bởi những chuyện căm hờn. Con ơi,

con hãy ra đời bình yên... Tới tháng thứ tám, tôi đã có thể nghĩ chuyện may tã lót, áo quần cho con thơ.

Những buổi trưa nông, tôi thường nằm trên ghế đu, mơ mộng rồi thiu thiu ngủ. Thái Anh đang viết hay hút thuốc đã phải ngưng lại, ngắm giấc ngủ của tôi. Và đợi tôi thức giấc, chàng bảo «Không có gì đẹp bằng cái dáng điệu mệt mỏi của người đàn bà chữa sắp tới ngày sinh. Cũng không có gì đẹp bằng giấc ngủ trưa nông của đàn bà chữa. Sự mệt mỏi ướp trong nỗi sung sướng. Và em ngủ như thế đấy, Châu ạ ! « Dù đã là vợ của Thái Anh, được chàng tán tỉnh, tôi vẫn thấy thẹn thẹn. Chàng lại bảo « Có một thứ màu mà dù đại danh họa như Michel Ange sống dậy cũng không tài nào pha màu nổi. Đó là màu má của con gái khi thẹn thùng».

Nhưng, những lời tán tỉnh vợ của Thái Anh, đột nhiên, mất hẳn vào một buổi tối cái thai trong bụng tôi sang đầu tháng chín.

Chàng về khuya, quần áo luộm thuộm, cravate trễ khỏi cổ, đầu tóc rối bù. Chàng say bí tỉ, trong tay còn cầm chai Johnnie Walker mới uống cạn một nửa. Chàng bật đèn sáng trưng căn phòng, lải nhải những lời nguyên rủa vu vơ. Chàng ngồi gục đầu trên bàn viết. Tôi đoán chừng chàng gặp anh em, vui vẻ quá nên đã uống quá độ. Sáng mai tỉnh rượu, chàng sẽ hối hận cho mà coi.

Tôi mang khăn ướt tới lau mặt giùm chàng. Chàng phũ phàng, hất tay tôi ra và quát :

- Khỏi cần, để tôi yên.

Tôi không ngạc nhiên đâu. Những người say rượu đều giống nhau. Lúc say không ai nhận ra mình, ra người thân yêu quanh mình. Lúc say người ta vượt cuộc đời thực tại, sống với ảo mộng hay ác mộng. Tôi đã học thơ văn của Cao Bá Quát, Tản Đà. Và hiểu rằng khi sầu đau lên cơn sốt tốt độ, những con người bất mãn thường dùng rượu tiêu sầu để dám coi cuộc đời như lớp mây trôi để dám coi công danh sự nghiệp như chiếc lá vèo bay.

- Anh uống nhiều quá.

- Mặc kệ tôi.

Chàng ngẩng đầu lên, dùng răng mở nút chai rượu và dốc vào miệng ừng ực. Thái Anh đã mềm môi rồi. Chàng uất ức một điều gì chẳng ? (bỏ 7 chữ) Những con kèn kèn văn nghệ ? Hoặc buồn nản vì văn chương không thoát ly khỏi cái cảm hứng tầm thường ? Tôi thương Thái Anh, nước mắt ứa ra. Nỗi ưu tư của các nhà văn nghệ, có lẽ, là nỗi ưu tư lớn lao nhất. Nhiều người muốn vươn lên mà lượng sức mình không vươn lên nổi

đã tự tử hay bẻ bút, vùi đầu trong rượu chè bê tha. Một đôi người phát điên vì mất nửa đời người cúc cung văn nghệ nhưng văn nghệ cứ ngoảnh mặt đi, chẳng thèm ngó ngang tới. Buồn thay, ngoài những con người thiết tha với văn nghệ, lại còn có cả những con người dùng văn nghệ làm đáng, làm cảnh cho cuộc đời họ. Thêm vào nữa là bọn con buôn văn nghệ, bọn kèn kèn rủa rói tim óc của nhà văn, bằng cách cho mượn và thuê tiêu thuyết !

- Anh đừng uống nữa.

- Đã bảo mặc kệ tôi.

- Anh say bét, nói nhảm rồi đó

Chàng dậm chân hét lớn :

- Câm mồm đi, mặc cha tao, tao muốn làm gì thì làm!

Bây giờ thì tôi ngạc nhiên. Chàng có thể «mày tao» với tôi ư ? Chàng vũ phu đến thế rồi ư ? Tôi nhớ câu nói miệt thị của Hồ Hải : «Nhà văn thì hót rào thùng rác, sáng mai phu hót rác sẽ xúc chúng nó đi. Nhà văn, nhà báo là bọn đều nhất». Tôi chỉ còn tự an ủi «chấp chi với người say rượu»

Tôi đứng, trân trân nhìn chàng bằng ánh mắt van xin :

- Em tắt đèn đi ngủ nhé !

Chàng nín thinh. Tôi nhắc lại :

- Em tắt đèn đi ngủ nhé !

Chàng mím môi :

- Đi ngủ thì cứ đi ngủ, việc gì phải tắt đèn.

Câu nói đó khiến tôi suy nghĩ. Thái Anh không say. Chàng giận tôi điều, gì, mượn rượu để day nghiền tôi. Tại sao chàng có thể «trẻ con» đến thế ? Vợ chồng chung sống với nhau đã lâu, tức tối nhau thì nói thẳng với nhau. Cần chi phải bày trò khúc mắc cho khó xử. Tôi nín thinh, về giường ngủ. Thái Anh lặng lẽ uống và hút thuốc. Đặc biệt là chàng hút thuốc thơm sau ngót một năm hút thuốc đen. Chàng uống đến khi say mềm, gục đầu trên bàn ngáy khò khò và điều thuốc cháy dang dở rớt khỏi tay. Tôi bụng mang dạ chửa, không thể dìu chàng tới giường được, đành để chàng ngủ gục. Tôi lấy chăn khoác kín người chàng. Đêm hôm đó, tôi không khép mắt nổi. Gần sáng mới thiếp đi. Lúc tỉnh dậy, ánh nắng đã chiếu vào phòng. Và Thái Anh biến từ lúc nào. Tôi linh cảm, dưới con sông hạnh phúc đã có sóng ngầm. Nếu một mai, sóng gió nổi trên mặt sông,

số phận con- thuyền- mỏng manh- tôi sẽ ra sao ? Con thuyền mất Thái Anh là mất người lèo lái. Chắc chắn nó sẽ lật úp và tôi sẽ chới với giữa giòng. May ra, vớ được cái bè chuối, ngoi ngóp vào bờ. Để sống sót. Để hồi hận. Để chở thêm sầu đau. «Những đám mây đen sẽ tan, nhưng trời còn lại mãi, trong xanh và bao la». Tôi mơ hồ nghe tiếng Sơ Joséphine. Tôi nhớ, có hôm, Hồ Hải đã bảo tôi «Tao à. Coi như chị đã sang sông đấm đò». Cuộc đời «coi như sang sông đấm đò» thì còn gì là cuộc đời. Tôi không tin Thái Anh sẽ cho đấm con đò chàng và tôi đang lênh đênh trên giòng sông cuộc đời.

Cả ngày, Thái Anh không về. Cả đêm, Thái Anh vẫn không về. Tôi sống phập phồng, lo âu. Giá không có cái thai sắp sinh thì dễ giải quyết biết mấy. Hôm sau nữa, tôi tới nhật báo Hy Vọng. Người ta bảo Thái Anh đi làm phóng sự ở ngoài Trung. Tôi sống hắt hiu sâu muộn và lo sợ. Bất chợt nửa đêm trở dạ, một mình tôi xoay sở ra sao ? Tôi oán trách Thái Anh nhiều, không dám nhớ lại những lời mật ong chàng đã thủ thi rót vào tai tôi. Nếu tôi có tội, hình phạt chàng xử tôi tàn nhẫn vô cùng, Tôi chỉ biết khóc, khóc ngày, khóc đêm.

Một tuần lễ quạnh hiu trôi đi. Khi đôi mắt tôi đã sung húp, thì Thái Anh trở về với hình ảnh tiều tụy của đêm say rượu. Tôi lâm. Người bỏ nhà đi, lúc trở về thường

mang theo một trời hồi hận. Tôi sẵn đón :

- Anh mới ở Trung về ?

Chàng đáp cộc lốc :

- Ở sòng thuốc phiện !

Tôi rụng rời. Thái Anh bê tha thế này ư ?

- Anh hút thuốc phiện ?

- Chứ sao, phiền cô lắm à ?

Nước mắt tôi ứa ra. Sao tôi mau nước mắt vậy ?
Thượng Đế không ban hạnh phúc cho tôi mà chỉ tặng
cho tôi một giòng suối nước mắt không bao giờ cạn.

- Anh có điều gì buồn, anh cứ nói ra, việc chi phải tự
đày đoạ mình như thế ?

Chàng tìm chiếc ghế, vác tới trước tủ áo. Chàng leo
lên, lấy chiếc vali, phủ bụi. Rồi mở tủ xếp quần áo,

- Anh bỏ em chẳng ?

- Tôi muốn đi xa.

- Em sắp sinh nở, anh nên nghĩ lại.

- Cô tự lo lấy.

- Nếu em tự lo lấy được, đâu phải cầu xin anh.

Tôi giữ chặt tay Thái Anh. Chàng hất tay tôi ra, đẩy tôi ngã ngửa trên giường.

- Anh giận gì em ?

- Cô tự hiểu.

- Em chẳng hiểu chi cả.

Thái Anh quay lại mĩa mai :

- Thế hả ? Cô đừng giả vờ, cô đóng kịch giỏi quá. Tôi chán vở kịch của cô rồi.

Tôi sững sờ :

- Em đã đóng kịch với anh ?

Chàng trề môi :

- Đóng kịch xuất chúng. Tôi mà còn bị cô lừa bịp.

Tôi đã hiểu chuyện rồi. Tự nhiên mặt mũi tôi tối tăm lại. Tôi úp mặt vào đôi tay :

- Tưởng Sơ Joséphine đã nói hết với anh.

Chàng gầm lên :

- Không đứa nào nói cả. Chúng nó toa rập với nhau, bịp bợm tao.

Tôi giận Thái Anh lắm. Nhưng cố bình tĩnh :

- Anh nên ăn nói cho tử tế. Ít ra anh cũng là nhà văn. Mà tao chỉ tớ để dành cho bọn vô học.

Chàng câm lặng. Tôi nói :

- Về cuộc đời tôi, những gì anh đã biết, anh cứ kể ra, thiếu sót, tôi bổ khuyết thêm. Anh nên nhớ rằng tôi chưa làm đi !

Thái Anh tiếp tục xếp quần áo vào vali. Tôi đã ra ngồi ở ghế để có chỗ tựa lưng thoải mái.

- Anh không cần đi đâu cả. Nhà này nhà của anh. Tất cả đồ đạc đều của anh. Tôi sẽ đi khỏi đây. Tôi sẽ sinh đẻ và bóp chết đứa nhỏ.

Chàng không mấy may xúc động. Tôi tưới thêm dầu :

- Vì nó không nên sống để biết bố nó là một thằng hèn hạ, đê tiện.

Thái Anh xé rách chiếc sơ mi trong tay chàng :

- Mà bảo ai đề tiện ?

Tôi bình tĩnh :

- Anh dám hành hạ tôi không ? Nếu không tôi khỏi thềm trả lời, tự anh, chắc anh đã hiểu.

Chàng lại câm lặng. Tôi nằn nì :

- Anh ngồi vào bàn, ta nói chuyện tử tế. Tôi hứa với anh xong câu chuyện tôi sẽ bỏ rơi anh, dù anh có lạy tôi, tôi cũng bỏ anh. Anh chưa biết hết về tôi, dù anh đã cướp giết trọn vẹn tình cảm của tôi và phóng uế lên thể xác tôi.

Thái Anh rùng rùng. Tôi chụp cái gạt tàn thuốc lá, ném mạnh vào tường. Tiếng thủy tinh vỡ nghe ròn rợn. Thái Anh hùng hỏ, bước tới. Và gieo phịch cả thân hình xuống ghế. Nhà văn Thái Anh của tôi đấy. Có lẽ, chàng giống hệt một nhân vật đề tiện nhất trong tiểu thuyết của chàng.

- Cô nói đi !

- Tôi đoán đã có kẻ xúc xiểm tôi với anh.

- Không ai xúc xiểm cô cả. Họ chỉ nói sự thật về cô.

- Họ đã nói gì ?

- Nói rằng cô sống với cha dượng, cô «chài» cha dượng cô. Cô ngủ với cha dượng cô. Mẹ cô ghen đánh đuổi cô.

Tôi gật gù ra dáng thích thú, tuy lòng tôi đang đau nhu cật, đau hơn hai lần nạo nhau :

- Rồi sao nữa ?

- Rồi cô «chài» thằng Dũng, xập xí xập ngầu, toan tặng nó «tác phẩm» không phải của nó. Cô ôm gót chân nó, van lạy nó nhưng nó vẫn đá cô đi.

- Ai đã nói với anh ?

- Thằng Dũng.

Tôi thản nhiên hỏi :

- Anh cho tôi xin điều thuốc.

Không hiểu nghĩ sao, Thái Anh vắt gói thuốc cho tôi. Lạ lùng quá, đó là thuốc KOOL chưa lột, còn nguyên vẹn. Tôi xé miếng giấy bạc nhỏ, rút ra một điếu, ngậm lên môi :

- Anh cho tôi xin chút lửa.

Thái Anh quăng cái bật lửa. Tôi bắt lấy sành sỏi như tay chơi. Tôi mời thuốc, hít một hơi đầy, nhả khói :

- Thăng Dũng là bạn anh à ?

- Phải.

- Tôi cá với anh cho bạc triệu nó cũng không dám gặp tôi. Anh làm ơn nhắn với nó rằng tôi bảo nó là thăng đồn mặt, sẽ có ngày tôi tìm nó rạch mặt nó ra. Tôi mới xuống đời, và mới gặp hai nhà trí thức là nó và anh. Tôi thấy, anh cũng giống nó.

Chàng thần thờ giọng chàng lạc đi :

- Sự thật không phải vậy, hờ em ?

Tôi căng mắt nhìn Thái Anh :

- Anh không xứng đáng biết sự thật... Anh cứ hiểu sự thật như thăng Dũng nói với anh. Phải, sự thật là thế đó. Hơi phũ phàng và tàn nhẫn. Con bạn tôi đã nói «nhà văn là bọn đểu, đáng hót vào thùng rác». Anh đáng hót vào thùng rác. Anh diễn tả lòng cao thượng của anh trong tiểu thuyết thì ghê gớm lắm, nhưng sống với anh mới thấy trái tim thật của anh.

Thái Anh cúi gằm mặt. Bất chợt, chàng đập mạnh tay lên mặt bàn.

- Cô nhục mạ tôi hả ?

Tôi lắc đầu :

- Tôi không nhục mạ riêng anh đâu. Mà nhục mạ chung những thằng viết tiểu thuyết. Đọc các anh, đọc giả tưởng lòng các anh trang trải, rộng lớn lắm. Các anh sẵn sàng chở muôn ngàn nỗi đau thương của kẻ khác vào lòng các anh. Các anh đã dệt những mối tình thơ mộng giữa một con đĩ với một nhà văn. Các anh chống bất công, nguyên rửa những kẻ bạc tình, phản bội. Các anh tự phong các anh là những người quân tử và chửi bới người đời là những kẻ vị kỷ hẹp hòi đê tiện. Nếu không có hôm nay, tôi vẫn sống trong ảo mộng, tưởng anh là thần là thánh. Thật ra anh là...

Thái Anh dần giọng :

- Cô nói tiếp đi !

Tôi đứng dậy :

- Phải dùng hai tiếng «chó đẻ» mới cực tả nỗi sự khinh bỉ anh. Tôi bỏ rơi anh chứ không phải anh bỏ rơi tôi. Sau này, nếu tôi có lấy người khác, anh đừng bắt chước thằng Dũng mà bảo rằng anh đuổi tôi đi nhé !

Thái Anh cũng đã đứng dậy, nắm lấy tay tôi :

- Em đi đâu ?

Tôi hất tay Thái Anh ra :

- Tôi trở về thế giới của tôi. Giữa chúng ta thế là hết. Tôi nhiều tự ái lắm. Anh có thể hỏi thằng Dũng thì biết. Khi anh đã dùng những tiếng «chài» «đá» miệt thị tôi, dẫu tôi có đoán trước được con đường chông gai đang chờ đợi tôi, tôi vẫn không còn can đảm sống chung với anh nữa. Tôi quen chịu đựng đau khổ, ê chề rồi. Tôi sẽ làm những đứa gieo oan nghiệt vào đời tôi đau khổ ê chề như tôi.

Thái Anh đưa tay lên bóp trán :

- Vợ chồng cãi nhau là chuyện thường.

Tôi cười nửa miệng :

- Chúng ta đâu có cãi nhau. Anh khinh bỉ tôi, tôi ghê tởm anh. Tôi trót chửi anh là đồ chó đẻ mà còn âu yếm anh được ư ? Sống như vậy ngượng quá, thà là xa nhau để anh hối hận, để tôi tiếc nhớ có lẽ đẹp hơn. Bây giờ anh có thể để cái gương trên bàn viết của anh. Mỗi khi viết lách, anh soi hình anh, soi tâm hồn anh, nhìn cho đúng mà viết.

Tôi mĩa mai :

- Rồi anh sẽ nổi tiếng !

Thái Anh bước tới bàn viết. Chàng vò lấy tập bản thảo, xé nát :

- Anh sẽ làm lại tất cả. Em đừng bỏ anh.

Tôi nói :

- Đàn ông thường giống nhau ở một điểm hèn hạ. Các anh cho thiên hạ mọc sừng hay phá trình một người con gái trước khi người con gái đi lấy chồng thì các anh đặc chí khoe khoang và độc địa cố tình nói cho kẻ bị cấm sừng, kẻ đến sau biết «chiến thắng» của các anh, khiến hạnh phúc của họ tan nát. Còn chính bản thân các anh khi thấy mình là kẻ đến sau, kẻ bị cấm sừng thì các anh lấy làm nhục nhã, đau đớn. Tôi đã xao xuyên tâm hồn lần đầu tiên gặp anh. Bây giờ thì không còn xao xuyên bất cứ một lời chân thành nào của anh nữa. Tôi thấy lòng anh hẹp lắm, chẳng thể chờ nổi cuộc đời nhiều sâu muộn của tôi. Ta nên chia tay.

- Anh quá nông nổi.

- Tôi cũng quá nông nổi, quá nông nổi và nhiều tình cảm nên khổ lên khổ xuống. Phải chi đêm thứ nhất bước

chân vào vũ trường, tôi cự tuyệt anh, đuổi anh khỏi cửa phòng tôi, thì đâu đến nỗi chịu nhục. Tôi bị nhiều người làm khổ nhưng chỉ có mình anh phỉ nhổ tôi.

- Anh quá ghen vì quá yêu em.

- Không phải anh ghen mà là anh quá hèn. Ví dụ, sự thật như thằng Dũng nói, anh cũng chẳng nên đối xử với tôi cặn tào ráo máng vậy. Tôi biết anh đã chán tôi rồi, anh bày trò để dễ đẩy tôi khỏi đời anh.

Thái Anh dậm chân la hét :

- Không phải thế.

Tôi nhún vai, lạnh lùng :

- Tôi muốn phải thế.

Đôi mắt Thái Anh ngầu đỏ. Chàng buông thông hai tay :

- Thôi được, em muốn bỏ rơi anh cũng được. Em cứ đi đi rồi sẽ thấy hậu quả của lòng tự ái đặt không đúng chỗ của em. Nhưng anh xin em một điều, một ân huệ.

Tôi sững sờ, nhìn Thái Anh tiều tụy đang đứng trước mặt tôi. Chàng nói :

- Em không là đàn ông nên không hiểu nỗi đau đớn của đàn ông. Anh chỉ là người. Là người thì nhất định phải có nhiều cái hèn vây quanh cái đẹp. Em sống lâu với Sơ Joséphine, bên Mẹ Bề Trên nên em bắt mọi người phải giống Sơ Joséphine. Nếu em khẳng khẳng giữ lối sống đó, suốt đời em khổ sở.

Giọng Thái Anh đầy cảm xúc. Khiến tôi bối rối. Tôi lại bối rối rồi.

- Anh muốn Châu cho anh một ân huệ gì ?

- Em kể chuyện cho anh nghe.

- Đề anh viết tiểu thuyết ?

- Không, đề anh biết rõ sự thật mà thương em nhiều hơn.

- Rồi sau đó ?

- Tùy em định đoạt.

- Được, Châu sẽ nói cho anh nghe.

Chúng tôi cùng ngồi xuống ghế. Tôi cầm gói thuốc KOOL liệng qua cửa sổ.

- Đáng lẽ em đã là Châu KOOL, anh chặt tiếng KOOL

rời tiếng Châu. Đời em bắt đầu như thế này...

Tôi kể hết cho Thái Anh nghe, không thiếu một chi tiết nhỏ. Từ hình ảnh người cha dượng, hình ảnh «Giáo sư» Dũng đến hình ảnh con mụ phá thai trong hẻm ngoại ô Hoà Hưng.

Thái Anh ngồi yên, không nhúc nhích. Khi tôi thở dài kết luận «Như thế đó... », tôi thấy hai giọt nước mắt từ đuôi hai con mắt Thái Anh chảy dài xuống má. Thái Anh lấy cánh tay áo quệt ngang mắt. Chàng lặng lẽ đứng lên chẳng nói thêm một lời. Chàng ra chỗ đặt chiếc vali, lôi quần áo, xếp, mặc và tử.

- Anh sẽ tính chuyện với thằng Dũng.

Tôi không nói năng gì, ngồi trơ trơ như một pho tượng. Thái Anh sửa soạn một lúc rồi bỏ đi. Tôi cũng chẳng hỏi chàng đi đâu. Buổi tối hôm đó chàng không về.

Hôm sau một người bạn của Thái Anh ở nhật báo Hy Vọng tới tìm tôi cho biết Thái Anh đã đánh «giáo sư» Dũng vỡ đầu tại võ trường Hồng Ngọc. Và, khi chàng ra khỏi võ trường, chàng bị một nhóm du đảng vây kín, dùng đòn hội chợ đánh đến chết. Xác chàng đã được

chở tới bệnh viện. Người bạn của Thái Anh kể dứt thì tôi ôm bụng nhăn nhó. Tôi nhờ anh chở tôi đến một bảo sanh viện.

Mười Hai

Khi tôi mở mắt, nhìn thấy rõ cô y tá đang ngồi cạnh chùng chai huyết thanh tiếp vào mạch máu tôi, tôi mới biết mình còn sống. Thuốc mê đã mất hiệu lực nhưng nó vẫn làm tôi mơ mơ màng màng rất khó chịu. Những gì đã xảy ra, những gì vừa xảy ra ? Tôi cố mở mắt nghiêng bên trái, nghiêng bên phải, quan sát căn phòng. Căn phòng có máy lạnh và rộng lắm so với những phòng bệnh tôi đã tới nằm.

Cô y tá dịu dàng nói :

- Thưa bà, bà đừng cựa quậy e «chạy» mạch máu.

Tôi hỏi cô :

- Con trai hay con gái, hử cô ?

Cô y tá rạng rỡ khuôn mặt :

- Bà tỉnh rồi, xin mừng bà. Thưa bà, bà sinh em trai. Em ngộ hết sức, cân nặng ba ký tư.

Tôi ngạc nhiên;

- Cô bảo tôi tỉnh, chắc vài giờ trước tôi ngất xỉu à ?

Cô y tá đáp :

- Thưa bà, bà sinh không vất vả lắm, máu mất rất ít. Nhưng bác sĩ lạ lòng là sau đó, bà bị hỗn loạn tinh thần như một người bệnh thần kinh. Bác sĩ thử chụp thuốc mê cho bà xem khi tỉnh dậy, tâm thần bà ra sao.

Tôi nhắm chặt mắt :

- Cảm ơn cô, tôi không sao cả.

Cô y tá dặn dò;

- Thưa bà, bác sĩ ra lệnh cho tôi...

Tôi cướp lời cô :

- Tôi hiểu, cảm không được suy nghĩ vẩn vơ.

Hai chúng tôi không nói năng gì với nhau nữa. Cô y tá đắp chiếc khăn lạnh lên mặt tôi. Khăn lạnh làm tôi bốt khó chịu. Cô y tá cho tôi hai viên thuốc, một màu đỏ, một màu trắng. Lúc chai huyết thanh cạn, cô y tá rút cái kim tiêm dài và to khỏi mạch máu giữa cánh tay tôi ra thì thuốc an thần vừa ngấm vào tim tôi.

Tôi không hiểu những chuyện gì đã xảy ra, sau đó. Đến gần tối, tôi lại thức. Phòng tôi đóng kín cửa. Tôi vươn tay lên thành giường, chụp cái chuông điện, bấm

liên tiếp mấy hồi. Cô y tá đẩy cửa phòng, bước vào. Không phải cô y tá buổi sáng. Nhưng cử chỉ nhẹ nhàng, lời lẽ dịu dàng thì vẫn như cô y tá buổi sáng. Cô đặt tay lên trán tôi :

- Thưa bà, bà cần gì ?

- Côi cho tôi đi tiểu.

- Bà cứ nằm nguyên. Tôi lấy bô cho bà tiểu. Một lát nữa, bác sĩ sẽ tới thăm bà.

Cô y tá giúp tôi công việc tầm thường đó xong xuôi, vui vẻ :

- Bà cần sai tôi gì nữa ?

- Cô cho tôi uống nước..

Cô y tá rót nước vô cái ấm nhỏ có vòi dài. Cô đặt miệng vòi vào miệng tôi. Và tôi uống nước. Cô y tá đưa đẩy chuyện :

- Em bé kháu quá. Thưa bà, bà bớt mệt chưa ạ ?

- Cám ơn cô, tôi khá rồi.

Cô y tá rời phòng kéo kín cửa. Cô không quên bật ngọn đèn ngủ cho đỡ tối và đỡ chói mắt tôi.

Tôi khá rồi. Tôi khá rồi nghĩa là tôi có thể suy nghĩ vãn vơ. Trước hết tôi suy nghĩ cái chết dễ dàng đến buồn cười của Thái Anh. Tôi là đứa con gái nặng tình cảm, không hiểu sao với cái chết của Thái Anh, tôi chẳng xúc động chút nào. Tôi thấy Thái Anh chết có vẻ... .hề quá. Một người nặng suy tưởng, yêu si mê cuồng dại tưởng vượt trên mọi thường tình rồi để lộ cái hèn thường tình, rồi hối hận, rồi đi làm người hùng rửa nhục cho vợ mình, rồi bị đánh chết. Đúng là cái chết hề trên sân khấu cải lương do nhà đạo diễn hạng bét tạo ra. Phải chi Thái Anh chết vì danh dự của tôi trước khi nhục mạ tôi. Thì cái chết của chàng đẹp biết dường nào. Thì cái chết của chàng sẽ xoáy thêm một lỗ hổng trong tim tôi như cái chết của chị Hồng đã xoáy vào tim tôi. Tự chàng, chàng đập nát hạnh phúc của chàng, đập nát hạnh phúc của tôi và tự hủy đời chàng. Giá Thái Anh không chết, tôi cũng không lấy chàng nữa. Tôi luôn luôn sống bằng mộng tưởng. Yêu Dũng, tôi tưởng tượng Dũng là Dũng của Loan, Dũng «Đoạn Tuyệt» của Nhất Linh, tóc lộng bời gió bốn phương, cravate trề khỏi cổ, đôi mắt chứa cả ước vọng của hai mươi mấy triệu người, đi trong bóng tối cách mạng. Rồi Dũng của Loan biến mất, chỉ còn ở tôi một thứ Dũng yêu có thủ đoạn và «đá» người yêu không xót thương.

Lấy Thái Anh, tôi tưởng tượng Thái Anh là nhân vật phi thường trong tiểu thuyết của chàng, bao dung, đại lượng, dám ngồi trên dư luận, dám đặt gót giày lên những lời đồn đại. Rồi thấy Thái Anh là Thái Anh đầy đủ mặt trái, mặt phải.

Nỗi đau đớn của tôi triền miên chính là vì tôi thích lãng mạn hoá cuộc đời. Tôi muốn cái gì cũng đẹp như tôi vẽ vờ, thêu dệt. Và bởi vậy, khi nhận ra điều mình ấp ủ không đúng như ý mình thêu dệt, tôi chán nản ngay. Và dám bỏ rơi không thêm thương tiếc. «Coi như chị đã qua sông đắm đò» - câu thơ trong bài «Lỡ Bước Sang Ngang» của Nguyễn Bính được Hồ Hải dùng làm triết lý sống cho mình thế là đúng. Hãy coi như đắm đò rồi có bị đắm đò chắc chắn không hối hận gì cả. Nhưng dù Thái Anh không còn là người lý tưởng của tôi thì ít ra chàng cũng đã là người sống chung với tôi cả tâm hồn lẫn thể xác một đoạn đời. Chàng còn gửi tôi một bản phân. Đó là đứa con của chúng tôi.

Cửa phòng mở. Không phải bác sĩ tới thăm mà là những người ở nhật báo Hy Vọng. Người bạn thân của Thái Anh, người đã tưởng tôi quá xúc động tin Thái Anh chết đến nỗi cái thai ra sớm trước ngày bác sĩ ở Grall tính toán, giới thiệu ông chủ nhiệm với tôi. Và lần lượt giới thiệu ông chủ bút, ông thư ký toà soạn. Ông

chủ nhiệm đặt một gói nho lên bàn. Ông buồn rầu nói :

- Anh Thái Anh mất rồi, chúng tôi có bốn phận lo cho chị và cháu. Xin chị đừng lo nghĩ gì ! Số phận đã định đoạt thế, mình có lo nghĩ cũng chẳng làm sống được người chết.

Tôi mệt mỏi nói :

- Cảm ơn các ông.

Ông chủ nhiệm nhật báo Hy Vọng không muốn làm phiền tôi. Ông chúc tôi sớm lấy lại sức và ra về. Còn một mình người bạn thân của Thái Anh ở lại. Anh ta có bút hiệu Thanh Triều. Thanh Triều thường tới nhà chúng tôi ăn cơm, uống trà và bàn việc văn học, nghệ thuật. Anh ra rất ngưỡng mộ Thái Anh, chỉ ao ước viết hay bằng Thái Anh. Vì thế, không bao giờ anh ta bằng Thái Anh cả. Hình như, André Gide có một câu thuộc loại «hoa thơm cỏ lạ» rằng «Bạn hãy nghĩ bạn sẽ hơn người khác và đừng nghĩ sẽ bằng người khác». Thanh Triều chưa biết câu này chẳng ? Nên anh ta đã đại dốt phục sát đất một người đi chung với anh một đường. Nhưng tôi không để ý chuyện này lắm. Thanh Triều là người bạn tốt của chúng tôi. Vậy đủ rồi.

Anh ta kéo ghế gần đầu giường tôi khẽ hỏi :

- Chị thấy trong người thế nào ?

Tôi đáp :

- Hơi khó chịu vì thuốc mê còn phảng phất.

Thanh Triều muốn nói gì mà chưa dám nói. Tôi biết, anh cố tránh chuyện Thái Anh bị đánh chết. Với tôi, lần này, sự đau khổ đã đóng băng, phải có ánh nắng thiêu đốt, tảng băng mới rã nổi. Tôi bảo Thanh Triều :

- Tôi không mệt lắm đâu anh ạ !

Thanh Triều cầm con dao ở cái kệ để nước và thức ăn lật vật, hỏi tôi :

- Chị dùng mấy trái nho nhé !

- Vâng.

Anh ta lấy nho, lột vỏ, bửa đôi, gắp hạt ra và bỏ dùm vào miệng tôi :

- Chị đã thấy cháu chưa ?

- Chưa anh ạ !

- Cháu kháu khỉnh quá.

- Cảm ơn anh.

- Chị định đặt tên cháu là gì ?

- Tôi chưa nghĩ tới.

- Chị định gửi cháu ở đây hay đem về nhà nuôi cháu ?

- Tôi cũng chưa nghĩ tới.

- Thưa chị, báo Hy Vọng sẽ đỡ đầu cháu bé. Ông chủ nhiệm cam kết với chúng tôi rằng, cháu sẽ được báo Hy Vọng săn sóc tới khi cháu học thành tài. Ngày mai, báo Hy Vọng sẽ mở một trương mục cho cháu bé và mỗi tháng sẽ gửi thêm tiền vô đó. Chị cần đặt tên cho cháu đi.

- Anh đề thông thả giùm.

- Nếu chị gửi cháu ở đây thì tốt nhất, bằng chị muốn đem cháu về, chúng tôi sẽ lo giúp chị một bà vú.

- Tôi tự lo cho cháu được, khỏi cần làm phiền báo Hy Vọng.

Thanh Triều nói :

- Tôi biết, dù anh đã thiệt mạng, chị vẫn còn giận anh. Nhưng chị nên biết, trước khi đi tìm thằng Dũng, anh

có gặp tôi ngộ ý hồi hận vô cùng.

Tôi ngoắc tay :

- Chuyện này, anh đừng nhắc tới nữa. Tôi sẽ mệt lắm. Vả lại tôi không thích nghe thêm.

Thanh Triều hiểu ý, đứng dậy, chào tôi và ra khỏi phòng. Anh ta hẹn mai sẽ tới. Sau đó, bác sĩ đến thăm tôi. Ông vẫn khuyên tôi đừng suy nghĩ vớ vẩn. Rồi chích thuốc và cho tôi uống thuốc an thần. Suốt một tuần, nằn nì cách mấy, bác sĩ cũng không cho ẵm đứa nhỏ đến để tôi biết mặt mũi nó. Ông sợ tôi nổi cơn bóp cổ đứa nhỏ chết chăng ? Trong cơn tức giận, tôi đã dọa Thái Anh là sẽ bóp cổ đứa hài nhi. Nhưng giờ này, tôi cô đơn quá. Tôi muốn nựng nịu con tôi.

Mỗi ngày Thanh Triều thăm tôi hai lần. Anh ta không nói chuyện Thái Anh, không nói chuyện gì cả ngoài đứa nhỏ. Tôi đặt tên cho cháu là Hữu. Giá cháu là con gái, tôi đã đặt tên cháu là Mai. Tôi ao ước cháu là con gái để mai này, khi nó biết nó «thiếu một cái gì rất mong manh, rất huyền ảo; buổi sáng thức giấc nghe chim hót, nhớ vu vơ; buổi trưa nằm ngủ giật mình mở mắt, nhớ vu vơ; buổi chiều ngắm nắng hoàng hôn, nhớ vu vơ; buổi tối đắp chăn lên ngực cô đơn biết mấy, nhớ vu vơ; nhớ hình ảnh mà mình chưa một lần nhìn thấy» như

thuở dậy thì của tôi ngày xưa, tôi sẽ bảo nó «con lớn rồi phải coi chừng». Và tôi sẽ không giống mẹ tôi, không giống Huy, tôi bắt nó ghi chép đầy đủ những điều nó «phải coi chừng». Như thế, nó sẽ mất nhiều mơ mộng, nhiều lý thú, nhưng, chắc chắn, nó bớt khổ đau.

Thanh Triều lo giùm giấy khai sinh cho tôi. Tôi lấy Thái Anh không có giá thú nên con tôi kể như đứa con ngoại hôn. Thanh Triều dè dặt hỏi tôi :

- Có ghi tên bố cháu không ?

- Có chứ. Anh nhớ ghi nghề nghiệp của bố cháu. Nó sẽ hãnh diện có người bố làm nghề viết văn dù văn nghiệp của bố nó chưa đạt tới và dù bố nó coi cái văn nghiệp đó, như đứa con hoang ngủ với điếm.

Thanh Triều tròn xoe mắt. Tôi nói :

- Anh đừng ngạc nhiên. Bố nó có lỗi với tôi chứ không có lỗi với nó. Cháu nó sẽ đau khổ nếu sau này thấy ở khai sinh thấy mình là... . con hoang.

Thanh Triều chớp mắt :

- Chị lo xa xoi quá.

Nửa tháng sau, tôi rời bảo sanh viện. Cháu nhỏ gửi nuôi ở đó. Tôi về căn nhà cũ, nơi tôi và Thái Anh đã

sống để nghe lòng mình vỡ rơi từng mảnh nhỏ.

Thanh Triều kiểm dùm tôi một người giúp việc đã đứng tuổi. Như vậy căn nhà bớt trống trải. Tôi hy vọng, nay mai còn có cả tiếng trẻ con khóc, tiếng văng vẳng kẽo kẹt, tiếng ru xa vắng. Thật chưa bao giờ tôi hoang mang như bây giờ. Vòng đai âu yếm mỗi lúc một nhỏ dần, cao lên và kín mít, khiến tôi khó thoát ra khỏi để mưu tính ý định của tôi. Phải chi không có Thanh Triều và báo Hy Vọng. Đời tôi, hình như, chỉ dệt bằng những ước muốn. Phải chi thiên hạ bỏ rơi tôi nhỉ ?

Về nhà được hai ngày, tôi lên một cơn sốt dữ dội. Người giúp việc lo cuống quýt. Chị ta đắp cho tôi hai cái mền thật dày mà tôi vẫn lạnh ngắt. Cơn sốt kéo dài chừng mười lăm phút. Sau đó, người tôi bỗng nóng hổi. Chị Bảy - tên người giúp việc của tôi - tưởng tôi bị trúng gió. Chị ta lấy dầu hôi, cạo gió khắp lưng tôi. Hôm sau, vào buổi chiều đúng giấc hôm trước, tôi lại sốt. Sốt tung người lên. Chị Bảy đè chặt tôi mà cơn sốt tàn nhẫn vẫn làm chị xóc cơ hồ cỗ xe đi trên con đường gập ghềnh. Tôi đánh đu với nỗi chết mười lăm phút. Khi cơn sốt tạm biệt tôi thì Thanh Triều đến. Anh ta chở tôi tới bảo sanh viện. Bác sĩ bắt tôi nằm trị bệnh.

Tôi nằm ở bệnh viện uống thuốc sốt rét lu bù. Nhưng không hết sốt, bác sĩ cho uống các thứ thuốc trụ sinh, để

hy vọng rằng, nếu nhau còn sót, thuốc trụ sinh sẽ làm nó thối nát và băng ra. Bác sĩ ở bảo sanh viện không nói với tôi chuyện ông nghi ngờ nhau sót. Đó là tự ái nghề nghiệp. Mỗi ngày một cơn sót, chắc tôi sẽ chết dần chết mòn mất. Thanh Triều đưa tôi về nhà và dẫn tôi đi một bác sĩ chuyên môn khác. Ông này quả quyết tôi bị sót nhau. Nhau còn sót đã gây nên những cơn sót khủng khiếp. Uống loại thuốc ký-ninh chỉ tổ sót thêm và hại hoải tâm thần. Tôi nghĩ tới lần nạo nhau trước, rưng rờ. Tôi nhất định không nạo nhau, dù những cơn sót có làm cho tôi chết.

Thanh Triều đưa tôi đến nữ bác sĩ ở đường Trương Công Định : bà Nguyễn Văn Ái. Bác sĩ Ái khám bệnh, vỗ bụng tôi và quả quyết tôi không bị sót nhau. Thuốc trụ sinh đã làm tôi sót khôn khổ. Không thêm dùng bất cứ thứ thuốc gì nữa, hoặc chỉ nên uống thuốc bổ, sẽ hết sót. Đi đổi gió ở miền biển càng tốt. Tôi nghe lời bác sĩ Ái. Quả nhiên cơn sót giã từ tôi. Tôi khỏi bệnh, suốt đời nhớ ơn bác sĩ Nguyễn văn Ái. Hình như bác sĩ Ái có cho tôi cái đơn mua thuốc bổ và bà chỉ lấy sáu chục bạc.

Mấy tuần sau, tôi lại sức. Cháu Hữu vẫn gửi ở bảo sanh viện. Ngày hai lần, tôi đến thăm cháu. Rồi tôi nhờ Thanh Triều công việc thăm cháu thường nhật. Tôi và chị Bảy ra Nha Trang. Tôi ra miền cát trắng, tưởng để

hong vết thương. Nhưng, cuối năm nắng rất hiếm. Mùa này là mùa biển động. Khách sạn tôi cư ngụ nằm sát bờ biển. Tôi ở tầng lầu, ngày đêm nghe đại dương nổi giận. Mặt biển vẫn phẳng phiu sao những tiếng gầm nghe sợ hãi thế ! Tôi không dám ở đây chờ mùa xuân sang. Chúng tôi bỏ Nha Trang.

Biết bao giờ mới gặp Mẹ Bê Trê và Sơ Joséphine được ? Còn Huy nữa. Chắc nó đã ở Mỹ về rồi. Tôi nhất định không thềm nhờ vả nhật báo Hy Vọng. Chị Hồng cho tôi món tiền khá lớn, tôi gửi nội trú Hoà Hưng và vẫn chưa hề nghĩ tới chuyện xin lấy ra. Tôi còn trẻ, còn đẹp, «Gái một con trông mòn con mắt». Tôi soi gương quả thật tôi còn đẹp. «Em nên điểm phấn tô son lại. Ngạo với nhân gian một nụ cười». Phải ngạo mạn với cuộc đời chứ. Sinh ra đời đâu để chịu đựng nhục nhằn, tủi cực. Hình ảnh chị Hồng hiện rõ ràng trong đôi mắt tôi. Hình ảnh chị với khuôn mặt đá tổ ong. Chứ không phải hình ảnh chị với khuôn mặt đầm lệ hôm ở trường thi. Tôi muốn đi tìm Hồ Hải. Ta cứ dấn thân vào cuộc đời dù có bị uống tận cùng đau khổ.

Mười Ba

Tôi âm thầm trở lại bin-đỉnh Núi Trắng. Tôi đến nhà Thái Anh vốn vẹn một chiếc valise thì giờ bỏ đi cũng vẹn vẹn một chiếc valise. Hành lý nhẹ bằng. Có lẽ, yêu thương đã rụng rơi hết. Tôi mượn một căn nhà nhỏ ở miệt Tân Định để chị Bảy vừa có thể sống chung với con cái chị vừa chăm nuôi con tôi. Thanh Triều không hề biết việc tôi đi, đem cả cháu Hữu rời bảo sanh viện. Căn nhà của Thái Anh, đồ đạc của chàng sắm, sẽ có thân nhân của chàng đến «tiếp thu».

Với tôi, Thái Anh chỉ còn là một kỷ niệm không vui không buồn. Đừng nói dối lòng mình là mình hối hận, tiếc nhớ. Hãy nói thật, dù nói thật với người chết. Rằng, Thái Anh, tôi giận anh, chính anh đẩy tôi vào con đường mà anh đã lôi tôi ra. Tôi mất cắp dần những rung động của thanh niên. Tuổi trẻ tôi nham nhở, méo mó què quặt. Sự tàn nhẫn xâm chiếm tâm hồn mình thật dễ dàng. Nhất là trong thời đại hiện nay.

Tin tôi trở lại bin-đỉnh Núi Trắng sau ngót hai năm bỏ đi «theo tiếng gọi của ái tình» làm chấn động dư luận... bin-đỉnh. Không hiểu có phải là định mệnh hay không, mà căn phòng cũ của chị Hồng đã có người đến ở, nhưng vừa mới dọn đi. Và tôi lại về ở đây, về ở với những kỷ

niệm xót xa của mình. Ông quản lý cho khênh tủ lạnh và các đồ lặt vặt của chị Hồng ngày xưa lên phòng. Hồ Hải sang gặp tôi ngay. Nàng ngó tôi chăm chăm, cười tí mắt :

- Cha chả, con bé càng đi xa trở về càng đẹp. Lần này về chừng bao lâu đi lại hả Châu KOOL ?

Tôi không đáp câu hỏi của Hồ Hải ngay. Mà búng ngón tay tách một cái :

- Cho tao một điều thuốc.

Hồ Hải gật gù :

- Coi bộ mày từng trải quá rồi nhi ?

Hồ Hải móc túi quần «jean», ném cho tôi gói thuốc «Con Mèo» và hộp quẹt. Tôi đẩy cái ruột hộp thuốc, rút một điếu, quẹt lửa, mời thuốc. Hồ Hải lại hỏi :

- Mày bỏ thuốc KOOL rồi à ?

- Chưa.

- Sao hút «Con Mèo»

- Vì sắp làm mèo đêm. Nói đùa đấy. Tao quên mua thuốc. Dạo này mày nhót ở đâu ?

- Mỹ Lệ.
- Tiệm mới à ?
- Ừ.
- Còn cần thợ nhẩy không ?
- Đang đói người đẹp như mày.

Tôi nhả làn khói, nhìn lên và trả lời câu đầu tiên của Hồ Hải :

- Tao về với thế giới bin-đinh lần này hơi lâu. Tao hy vọng sẽ không đi đâu nữa.
- Hình như mày đã nói câu này một lần rồi.
- Thì tao mới nói có một lần.
- Chắc mày lại bị bọn đàn ông chơi xỏ hả ?
- Không đúng hẳn vậy đâu.
- Một mối tình cao thượng chứ gì !
- Chàng yêu nàng. Nàng dần thân vào vũ trường. Chàng lôi nàng ra khỏi vũng bùn nhơ. Hai người lấy nhau. Rồi một hôm xấu trời, chàng muốn bỏ nàng, bèn nghĩ rằng đã nhiều đứa ôm nàng. Và chàng giả vờ ghen.

Rồi hạnh phúc tan vỡ.

Hồ Hải phá ra cười :

- Tao lạ gì chuyện này vì tao đã là nạn nhân.

Tôi không hỏi mà Hồ Hải khai vanh vách :

- Trước tao bị giọng lưỡi của một thằng hoạ sĩ phỉnh phờ. Tao phát tởm bọn văn nghệ sĩ. Trái đất chết hết đàn ông mới phải lấy bọn văn nghệ sĩ, cái bọn chó đẻ, cứ tưởng mình là ông Trời. Thực ra chúng nó bé như con kiến. Thằng nhà báo của mày có khác chút nào không? Máy tháng trước có thằng nhà báo bị du đấng đánh chết. Tao khoái quá,

Hồ Hải thích ăn nói thật tàn nhẫn. Nàng ghét thủ thủ tâm tình. Tôi quen tính nết của Hồ Hải cũng bắt chước nàng nói năng cái giọng điệu của nàng.

Tôi không coi Thái Anh như Dũng nên chẳng muốn kể chuyện Thái Anh và những ngày sống phẳng lặng bên chàng.

- Bọn nào giết thằng nhà báo đó ?

- Bọn Cầu Muối.

- Nó thù gì thằng nhà báo ?

- Bọn nó được thuê tiền đánh mướn.

- Ai thuê bọn nó ?

- Nghe thằng vệ sĩ của tao nó bảo thằng giáo sư nào đó tao quên mẹ nó tên rồi.

Chắc là Dũng đã thuê du đãng đánh chết Thái Anh. Tôi đập điều thuốc lá :

- Mày phải dợt lại cho tao.

- Dợt cái gì ?

- Nhót và chai đá như mày.

- Ô kê.

- Tuần sau tao đi làm với mày. Có lẽ phải gây sóng gió cho đỡ buồn.

- Đúng rồi, tao cũng đang gây sóng gió đây. Tao sùỵ bọn du đãng nhà giàu cho chúng nó hăm he giết nhau, vui đáo ể. Tao tin rằng mày mới đủ thớ xúi giục chúng nó hạt sát lẫn nhau. Bắt con cái bọn Bộ trưởng giết nhau, thanh toán nhau, còn gì vui hơn. Tao vào phòng tao cho mày nghỉ nhé ? Cần hút thuốc KOOL tao bảo tụi nhỏ đi mua giùm !

- Cần, tao cần hút.

- Thấy mày dạn dày, tao mừng lắm.

Hồ Hải rời phòng tôi. Nàng đóng rầm cửa lại. Cái chốt sắt ăn chặt vào ổ khoá như vết thù của nàng hằn rõ trên da trời. Như nỗi sầu của tôi đậm nét ở tâm hồn. Tôi đã dạn dày rồi chăng ? Có thể lắm. Hồ Hải nhận xét không sai đâu, dầu chưa dạn dày thì cũng sắp dạn dày. Mà dạn dày đã sao.

Tuần lễ sau, tôi đi nhảy ở Mỹ Lệ. Những sự rụt rè của buổi đầu hai năm về trước đã biến mất. Hồ Hải truyền cho tôi thật nhiều thủ đoạn, tiếp tay chủ tiệm bóc lột dân hào hoa. Chị cai gà nhắm toàn bọn công tử bán trời không văn tự, đem tôi ra «trình diện». Tôi bỗng trở thành thứ vũ nữ đắt giá, muốn được nhảy với tôi, khách nhảy phải «com măng» trước. Tôi bắt đầu làm khổ bọn đàn ông ngu xuẩn bằng cách cho họ ăn hy vọng. Anh nào tôi cũng hứa yêu đương hết.

Người ta sẽ vất vả vô cùng khi đi tìm đường lên thiên đàng. Nhưng dễ dàng vô cùng nếu người ta muốn tìm đường xuống địa ngục. Xuống địa ngục, có khi, khỏi cần tìm đường. Đã sẵn sứ giả của diêm vương mời mọc mình. Tôi không dám nghĩ Hồ Hải là sứ giả diêm vương. Mà nghĩ rằng cuộc đời đã chơi cái trò đánh dấu đường

lỗi của thằng Petit Poucet. Và tôi đành theo những viên sỏi oan nghiệt, bước chân vào vũ trường làm gái nhảy.

Chẳng phải học cách dạn dày đâu. Cứ sống đi, một ngày nào đó, mình sẽ nhận ra đám mây đen dạn dày phủ kín đời mình. «Coi như chị đã sang sông đấm đò». Nếu Huy có trách móc tôi, tôi sẽ nói với nó như thế. Nó sẽ thương tôi. Thì tôi lại bảo «Em ơi, em ở lại nhà. Vườn dâu em đồn mẹ già em thương. Mẹ già một nắng hai sương. Chị đi một bước trăm đường xót xa.». Chưa bao giờ tôi thấy bài «Lỡ Bước Sang Ngang» của Nguyễn Bính hay thế. Hai câu «Năm xưa, đêm ấy, giường này, Nghiến răng, nhắm mắt, cau mày, cực chưa» thật đúng với tâm sự của tôi đêm tôi bị cha dựng hăm hiếp êm ái.

Đời tôi, có lẽ, đã vận đúng vào hai bài thơ «Lỡ Bước Sang Ngang» và «Mộng Tan» của thi sĩ Nguyễn Bính

«Anh ơi, mộng đã tan rồi
Mộng tan theo nước, nước trôi lạnh lùng.
Nước trôi còn có khi ngừng,
Mông tan, tan cả cõi lòng em tan.
Kể từ lỡ bước sang ngang,
Đi theo tiếng gọi trên đường ái ân.
Tưởng rằng mộng đó tan gần,
Ai dè mộng đó tan dần giấc mơ.
Nào ai biết được mà ngờ,

Con người thế đó lại là Sở Khanh...»

Khi mộng ước đã tan, đã trôi theo giòng nước, mình bằng lòng trôi theo giòng nước, mình bằng lòng trôi theo cùng với bèo rác. Tôi không phàn nàn, hối hận. Thái Anh đã nói đúng. Làm gái nhảy là phải chấp nhận sự cợt nhả của khách. Phải để khách «em em, anh anh», cầu véo, sờ mó.

Tôi đã cười thành tiếng khi những thằng công tử mặt búng ra sữa, ôm chặt tôi trong những bản Slow và thầm thì bên tai tôi «Anh yêu em, anh yêu em. Em có yêu anh không». Đây là sinh hoạt ở vũ trường.

Ở bin-đỉnh Núi Trắng tẻ nhạt hơn. Vì không có ly cốc chạm nhau, không có âm nhạc đậm dật, không có những nụ cười khả ố. Tôi ăn cơm xách. Ngày hai bữa, người xách cơm đem «gà-men» để trước cửa, lấy «gà-men» bữa trước về. Cánh cửa hé mở, một cánh tay thò ra, lôi cái «gà-men» cơm, thức ăn vào.

Những buổi chiều mưa, nhìn những cánh tay thò ra kéo những cái «gà-men» vào, tôi chán nản cùng cực. Nhưng những người độc thân ở bin-đỉnh đã sống như vậy đó. Phải nhìn cái «gà-men» cơm để gần cửa phòng dầu dãi cả đêm, vì chủ phòng cao hứng đi chơi quên về, mới cực tả được sự lười biếng, nham nhở của đời sống

ở bin-đỉnh. Thế mà tôi đang sống ở bin-đỉnh.

Chiều nay trời mưa to. Hồ Hải không đi chơi phố với kếp. Nàng sang phòng tôi tán gẫu. Lần đầu tiên từ ngày quen nhau, Hồ Hải mới nói với tôi một câu đơ đờ dạn dày.

- Tự nhiên tao buồn quá mày ạ. Tao nhớ nhưng thèm khát một điều gì mà tao cũng không biết nữa.

Hồ Hải ngồi gọn lỏn trong chiếc ghế xa-lông. Mười ngón tay móng dài nhọn hoắt, bôi sơn đỏ chói. Trông nàng y hệt con mèo cái vừa đẻ. Mười ngón tay đó chả biết đã bóp cổ bao nhiêu đàn ông, con trai ? Điều thuốc «Con Mèo» ngậm giữa làn môi, đôi mắt trở nên hiền lành mơ mộng. Hồ Hải nhìn lên trần nhà. Rồi bỗng nàng duỗi dài chân, đặt thoải mái trên mặt bàn nhỏ. Nàng dập điều thuốc, đưa hai tay xoa mặt :

- Tao già rồi, mày nhỉ ?

Một tiếng sét nổ tung trên nền trời bên ngoài ? Không, tiếng sét nổ tung trong tâm hồn tôi. Đến hôm nào tôi sẽ vượt mặt nói với người bạn «Tao già rồi, mày nhỉ» ? Buồn chết người đi được, cái câu than già của Hồ Hải. Tôi an ủi nàng :

- Mày còn trẻ mà.

- Không, tao già rồi. Bọn nhãi búng ra sữa không mệt tao là tao biết tao già rồi. Giá biết mình chóng già, hồi còn trẻ tao làm loạn tung cuộc đời cho đã. Sơn phần nhiều, thức đêm lắm, chóng già quá mày nhỉ ?

- Thì mày làm ít đi.

- Đi làm thì chán, không đi làm thì nhớ. Bọn nhà văn chúng nó cứ ví chúng nó với gái nhảy và điếm là cái khi gì ? Chắc chúng nó cũng có nỗi rời rã như tao.

- Thê thảm hơn.

- Sao mày biết ?

- Vì tao đã làm vợ một thằng nhà văn. Nó viết lách mà nó bảo nó ngủ với điếm. Tiểu thuyết của nó xuất bản nó bảo con hoang ngủ với điếm.

- Ôi dào, bọn nó giả dối. Này Châu KOOL...

- Gì ?

- Mày lộng lẫy thật.

- Bỏ đi mày.

- Không, mày đẹp quá, tao là con trai chắc tao mê một mày. Tung hoành đi, để mai một già như tao chỉ còn

khứa già mời mọc.

- Tung hoành cái gì ?

- Cho tụi đàn ông, con trai thanh toán nhau đi. Làm nữ chúa rần rì oai hơn là gái nhảy. Tụi nó gây cho mình nhiều nỗi khốn khổ. Thì mình phải trả thù chứ.

- Đề tao nghĩ đã.

- Tao cho mày hay, mỗi đêm mày mỗi già đi một chút đấy. Rán nghĩ cho lẹ đi ! Nghe đồn có thằng con út thằng Bộ trưởng L. trồng cây si mày hả ?

- Không phải, thằng oắt, con ngài phó tổng thống, nó cứ đòi tao làm chị nó.

- Mày đòi làm mẹ nó đi. Mày lơn bố nó rồi cho bố nó rớt để bố nó nổi giận xem sao. Hay là thằng oắt sẽ ghen với bố nó, giết bố nó. Vậy là «giông tố» nổi âm ầm. Xã hội vui đáo để. Bọn nhà văn sẽ có vô số đề tài viết tiểu thuyết.

- Hay đấy.

- Hay lắm chứ. Rồi mày sai thằng oắt xách súng phóng xe đi tổng tiền mua hột xoàn cho mày đeo. Mày lơn thằng khác. Chúng nó giành giật mày, đâm chém nhau, ngoạn mục vô cùng.

- Tuyệt, tuyệt, tao phải thực hiện kế hoạch của mày mới được.

- Cho đỡ buồn mà.

- Nhưng tao muốn cho thằng già giám đốc sở X. tan hoang cửa nhà đã.

- Nên lắm.

- Nó hứa tối nay tặng tao một cái nhẫn kim cương.

- Mày hứa gì với nó ?

- Tao hứa sẽ ngủ với nó !

Hồ Hải phá ra cười. Chết mơ mộng trong đôi mắt nàng tan biến. Chỉ còn lại chất ranh mãnh. Hồ Hải rút điều thuốc mới, mời lửa :

- Coi chừng ăn át-xít.

Tôi nói :

- Khỏi lo, tao đã có bốn đứa to xác như «gorille» tình nguyện làm vệ sĩ rồi.

- Mày khôn hơn chị Hồng.

- Để sống lâu trả thù cho chị Hồng chứ. À, tao sẽ sai thằng oắt xách súng hỏi tội bọn thằng Trần Thúc Thời. Cả nó nữa.

- Thằng oắt sẽ hả hê lắm. Nó chỉ chờ mày sai nó thôi.

Câu chuyện xoay chung quanh vấn đề trả thù đời. Hồ Hải say sưa nói cơ hồ như một vị linh mục giảng kinh thánh cho con chiên nghe. Tôi đã ngụp lặn trong nỗi say sưa của Hồ Hải. Cái triết lý sống «Coi như chị đã sang sông đắm đò» của Hồ Hải hấp dẫn vô cùng. Tôi còn gì nữa mà phải gìn giữ ?

Mười Bốn

Một khi đã «coi như sang sông đấm dò» thì người ta có thể ngồi xồm lên dư luận. Không ai phân loại gái nhảy cả. Xã hội đã dành riêng chỗ ngồi cho gái nhảy. Chỗ ngồi đó ở ngay cạnh chỗ ngồi của gái điếm. Một gái nhảy hết thời trở thành gái điếm. Hồ Hải thường nhắc nhở tôi thế.

Nàng nói đúng. Cứ bo bo cái quan niệm «con nhà lành» khi mình đã rách bươm thì chẳng bao giờ thực hiện nổi những điều làm thỏa mãn lòng tự ái của mình được. Tôi cố gắng quên tôi là Trần thị Diễm Châu. Quên đi và chỉ nên nhớ mình là Châu Kool chở chất hàng ngàn nỗi đau đớn trong tâm hồn. Chỉ nên nhớ mình đang trải lòng mình làm đường rầy cho những chuyến xe đời nghiêng lên. Như vậy, mình mới dám quyết liệt chống trả cuộc đời.

Lão già đang mê mết tôi là một tay phú thương, tay áp phe nổi tiếng ở Sài Gòn, Chợ Lớn. Từ ngày biết tôi, lão «ăn cơm tháng» ở tiệm Mỹ Lệ. Tên lão là Lê Văn. Chị cai gà mớm thăm lão rằng tôi là nữ sinh con nhà lành, chán gia đình bỏ đi làm gái nhảy. Dĩ nhiên, chị ấy có thể nói thêm tôi còn trinh ! Lão Lê Văn muốn bứt tôi khỏi vũ trường. Lão muốn độc quyền tôi. Theo chị cai

gà, lão muốn mua cho tôi một căn nhà và cưới tôi làm vợ bé ! Câu chuyện thật giản dị và khôi hài. Hồ Hải dục tôi giảng bày. Vui lắm, đời sẽ đỡ buồn biết mấy.

Tôi mở cửa bấy. Lão già Lê Văn bước vào. Tôi cho lão ăn nhiều hứa hẹn. Chiều, lão đánh xe tới bin-đinh Núi Trắng rước tôi đi làm. Đêm, lão chở tôi đi ăn mì, ăn cháo và rước tôi về. Bất kể mưa hay tạnh, tôi nào lão cũng có mặt ở vũ trường và chỉ rình những bản slow để ôm tôi du dương. Tôi cười thầm, giả đồ ngây thơ rất khéo. Tôi làm tình làm tội lão hai tuần lễ liền. Lão chỉ mới được hưởng những tiếng «em anh» ngọt xớt của tôi.

Hồ Hải hối thúc tôi đốt giai đoạn. Lão già Lê Văn o bế tôi vất vả quá. Đến nỗi, nhiều lúc tôi bực mình. Lão không bằng lòng cho tôi đi nhảy. Lão tâm sự rằng lão... ghen nặng ! Con cá của tôi mắc lưới câu rồi. Chỉ còn chờ cái phao chìm là tôi giật. Tôi ra điều kiện bỏ nghề đi nhảy. Lão già chấp thuận. Lão đưa tôi đi xem một căn nhà và bảo nếu tôi ưng ý, lão mua ngay.

Hồ Hải khuyên tôi mở một cái trưng mục ở ngân hàng. Đứa nào «chi» tiền cũng nhận nhưng bắt nó gửi vào trưng mục của mình để tránh ghen tuông, kiện tụng rắc rối. Tôi theo lời khuyên của Hồ Hải «đề nghị» lão già bỏ tiền vào trưng mục của tôi thay vì mua nhà,

sấm đồ đạc.

Lão già Lê Văn hả hê chiều tôi. Lần đầu tiên, nhìn hần móc tiền mặt bỏ vào trưng mục của tôi, tôi thấy phục Hồ Hải quá. Hôm đó, tôi đã để lão già Lê Văn ôm tôi, hôn tôi một cách say sưa. Tội nghiệp lão ! Chiến thuật, chiến lược «đẻo» tiền lão của tôi và Hồ Hải đi thật nhanh. Trưng mục của tôi đã đủ tiền cho con tôi học suốt đời. Nhưng «giông tố» bắt đầu cuốn.

Một đêm, lão già Lê Văn vì ốm đau hay vì một lý do gì đó không đến đưa rước tôi, tôi đã gặp một thằng oắt trong tiệm nhảy. Nó chơi khá đào hoa và bám chặt tôi. Nó là một thứ công tử. Đêm đó nó lạc loài tới Mỹ Lệ. Thường thường nó chơi ở Đại Nam, Arc en Ciel là những chỗ sang trọng hơn ở đây. Nổi hứng, nó nhảy lên chỗ giàn nhạc, chụp lấy micro, tuyên bố : «nhảy nhót tung bừng, uống say ngất đi, tôi bao đêm nay».

Nó rút cuốn chi phiếu, ghi số tiền phỏng định phải chi, ký tên và đưa chủ tiệm. Chủ tiệm biết rõ tên nó, hơn hở. Hồ Hải hỏi chủ tiệm và cho tôi hay thằng công tử hào hoa này là con trai lão già Lê Văn. Hồ Hải dục tôi «gây giông tố đi».

Con môi mới của tôi vô lấy tôi. Dễ dàng quá, tôi chỉ cần mở cửa bấy. Khi giàn nhạc chơi bài «Tạm biệt»,

con môi mới dịu tôi ra khỏi vũ trường. Nó dẫn tôi lại chỗ chiếc xe thể thao Mercedes, mở cửa, đỡ tôi bước lên. Nó phóng như bay về phía bờ sông, ngừng xe lại, hỏi tôi :

- Em cần về chưa ?
- Anh muốn đưa em đi đâu ?
- Em không mắc hẹn với ai à ?
- Với một thằng già. Cho nó leo cây mấy hồi.
- Vậy đi Vũng Tàu với anh nhé !
- Xa quá.
- Phóng xe chừng tiếng đồng hồ chứ mấy.
- Để hôm khác.
- Hôm khác là hôm nào ?
- Mai, một, tuần sau.
- Em đói không ?
- Hơi hơi...
- Mình đi ăn mì.

Nó lái tôi tới Chung Nam. Chung Nam đóng cửa. Bất đắc dĩ, nó phải dẫn tôi vào Chợ Lớn. Ăn uống xong, nó đưa tôi về bin-đỉnh Núi Trắng.

- Anh lên chơi một lát được không ?

- Được, nhưng phải đề phòng.

- Đề phòng gì ?

- Đề phòng thằng kếp già nổi giận.

- Gói tiền lại ném vỡ mặt nó ra. Nó kêu thì nhét tiền kín miệng nó.

Giọng điệu thằng này ngang tàng lắm. Nó trẻ hơn Huy. Ria mép để lún phún trông mất dạy lạ lùng. Nó hút ống vố. Mùi thuốc 79 thơm vô cùng. Chiếc tàu của nó hẳn phải là thứ đắt tiền. Nó lao xe vào sân bin-đỉnh, thắng rét. Rồi nhảy vội khỏi xe, chạy sang mở cửa xe cho tôi. Nó ôm ngang lưng tôi, dìu tôi lên phòng.

- Em ở đây một mình à ?

- Một mình.

- Có lạnh không ?

- Đêm nay anh ngủ đây với em nhé ?

Tôi không đáp câu tán tỉnh rẻ tiền của nó. Tôi đưa chìa khoá, nó mở cửa phòng. Tôi bật đèn, nó làm bộ ngạc nhiên :

- Chà, em ở sang quá !

Tôi để nguyên bộ đồ đi làm, ngồi ở xa-lông đối diện nó, nói chuyện. Nó gật gù :

- Em đẹp nhất Sài Gòn.

Rồi nó rướn người, búng tay :

- Anh phải tổ chức một cuộc thi hoa hậu vũ nữ mới được. Em sẽ là vũ nữ đẹp nhất Việt Nam.

Nó mím môi giây lát :

- Không, em phải là người đẹp nhất Việt Nam.

Đang buồn mà vớ được thằng dễ tính như thằng này kể cũng vui. Tôi mặc kệ nó tâng bốc.

- Tên em là gì, em nhỉ ?

- Châu Kool.

- Sao lại Kool.

- Vì em hút thuốc Kool.

- Tên anh là Dũng, anh mới tới Mỹ Lệ lần đầu, mới gặp em đã mét em rồi. À, «xuất xứ» của đời em ra sao ?

- Có rượu anh có uống không ? Hãy uống rượu, hút thuốc và tán tỉnh nhau, có lẽ tốt hơn là hỏi «xuất xứ» của cuộc đời một gái nhảy.

Lê Dũng hình như «chịu» tôi lắm. Giữa lúc đó, Hồ Hải đi ăn đêm đã về. Nàng gõ cửa phòng tôi, đẩy vào. Miệng Hồ Hải liền láu :

- À, có khách, xin lỗi, mình về đây.

Tôi mỉm cười :

- Người hùng của tiệm Mỹ Lệ đêm nay, anh Lê Dũng đây mà.

Hồ Hải bước gần Lê Dũng, chìa tay :

- Hân hạnh quá, vậy mà suýt không nhận ra.

Tôi bảo Hồ Hải :

- Ngồi xuống đi.

Nàng ngồi xuống ghé ngay. Tôi giới thiệu nàng với Lê Dũng. Hồ Hải đưa đẩy :

- Người hùng phải gặp mỹ nhân. Anh Lê Dũng không
lôi con Châu khỏi tay lão già, tôi chê anh đó.

Con ngựa non Lê Dũng nổi máu tự ái :

- Anh sẽ đâm nát mặt lão già, nếu em cho phép.

Chúng tôi cười vang. Lê Dũng hẹn mai tới tôi. Tôi
bảo nó chỉ nên gặp tôi ở vũ trường.

Nó đã quên câu tán tỉnh «Đêm nay anh ngủ ở đây với
em nhé». Trước khi đứng lên, nó nhìn cái giường của
tôi, rút cuốn chi phiếu :

- Em phải mua cái giường Hồng Kông nằm cho êm.

Nó nắn nót viết trên tám chi phiếu rồi đặt giữa bàn
lấy cái đồ gạt tàn thuốc đè lên. Xong, nó tạm biệt tôi,
Hồ Hải và chúng tôi tiễn nó ra cửa.

Chờ tiếng máy xe hơi của nó rồ mạnh và lao khỏi sân
bin-đinh, chúng tôi mới đóng cửa, «bình luận» bố con
Lê Văn.

Hồ Hải cầm tám chi phiếu :

- Cha chả, giường Hồng Kông đáng giá năm chục
ngàn.

Nàng nhìn tôi :

- Tao biết mày còn đắt giá hơn nữa Châu Kool ạ !

Hồ Hải nheo mắt, ranh mãnh :

- Thế nào, đã mất gì chưa ?

Tôi đáp;

- Vài chiếc hôn.

Hồ Hải phá ra cười :

- Bố con thằng Lê Văn hôn trên miếng thịt trâu chết chứ đâu có hôn mày !

Tôi nhăn mặt :

- Bậy nào.

Hồ Hải vẫn cười :

- Bộ mày rung động khi chúng nó hôn mày sao ?
Đừng có bịp tao.

Hồ Hải bàn cách đưa bố con lão già Lê Văn nhảy vào
đồng lửa tình. Nàng nói :

- Mày xem, hai đứa sẽ xâu xé nhau. Thằng bố chán
đời đi uống rượu, thằng con chán đời đi hút thuốc phiện.

Vợ nó, mẹ nó chán đời sẽ uống thuốc ngủ hoặc cầm hàng trăm chiếc sừng dê lên đầu thằng già. Vui ra phết! Cuộc đời buồn quá, có gì làm mình vui. Coi chúng nó diễn kịch mới vui nổi.

Và vở kịch đã mở màn. Hai kếp độc, một đào thương. Đạo diễn là Hồ Hải. Ngay tối hôm sau, lão già Lê Văn đã lò mò dẫn xác đến vũ trường. Lão đến với cái bệnh cúm chưa dứt. Câu đầu tiên lão hỏi tôi «Em có nhớ anh không ?» Dĩ nhiên, tôi phải đáp tôi nhớ lão nhiều. Và đáp thêm nhớ cả con lão. Lão bảo nhớ tôi kinh khủng cổ lết tới ngấm tôi một tí cho bớt nhớ. Rồi lão về. Lão vừa về, Lê Dũng tới.

Kếp Lê Văn xuất hiện màn một. Kếp Lê Dũng màn hai. Đào thương tôi ở cả hai màn. Cứ thế mà tiếp tục, vở kịch dài chưa biết bao giờ mới kéo màn. Lê Dũng muốn đưa tôi ra Vũng Tàu khi vũ trường tan. Tôi rủ Hồ Hải đi theo. Nó bằng lòng. Không có chuyện gì lạ đêm đó ngoài những câu tán tỉnh nhằm tai và hứa hẹn vu vơ.

Lê Dũng si tôi thật tình. Lê Văn thì khỏi nói. Vở kịch đã đến màn tàn bạo. Đêm tôi đang ôm Lê Văn du dương bản slow, Lê Dũng tới. Tôi đã dặn nó chỉ nên tới vũ trường khi vắng nháy. Để tôi kịp đuổi Lê Văn về trước. Tôi phịa với nó rằng lão già đang mệt tôi là ân nhân của tôi. Nó không chịu buông tha tôi. Nếu Lê Dũng thương

yêu tôi thật sự rán nghe lời tôi, tôi sẽ tìm cách tôi sẽ tìm cách thoát khỏi tay lão già. Lê Dũng đã nghe tôi. Và lão già Lê Văn cũng đã nghe tôi bằng lòng về trước giờ tiệm đóng cửa.

Hồ Hải nói không sai. Bọn đàn ông sẽ gục xuống đôi chân tôi. Và sẽ chết khôn nạn. Lê Dũng tới vũ trường trái với ý định của tôi nhưng lại đúng với ý muốn của đạo diễn Hồ Hải. Trong ánh sáng điện mờ của bản nhạc êm dịu, mê ly, Lê Dũng vỗ mạnh tay lên vai lão già Lê Văn. Lê Văn vừa quay lại, Lê Dũng đã phóng một trái đâm trúng mặt Lê Văn. Lão già rú lên một tiếng đau đớn. Rồi ngã gục xuống sàn nhảy. Giàn nhạc tiếp tục chơi. Vì cảnh này không hiểm hoi gì ở vũ trường. Những cặp đang nhảy dìu nhau về bàn. Lê Dũng đá thêm vào cái xác lão già một phát nữa. Tôi hơi chột dạ. Không ngờ Lê Dũng tàn bạo thế !

Ông chủ tiệm ngơ ngác một lát. Lê Dũng cười ngạo nghễ :

- Tôi bao uống trọn đêm nay để mừng chiến thắng tình yêu.

Vũ trường vỗ tay ca ngợi. Lê Dũng ôm chặt tôi, hôn tôi giữa sàn nhảy

- Từ nay Châu là của riêng anh.

Nhận ra Lê Dũng, chủ tiệm không lo ngại gì. Ông cho người ra vác ông già Lê Văn lên lầu, săn sóc ông già. Chủ tiệm cũng chẳng đại gì nói với Lê Dũng rằng nó vừa hạ bô nó. Để Lê Dũng say sưa chi tiền. Vũ nữ dốc rượu liên miên và đồ đi liên miên. Mỗi ly rượu đồ đi là có những phần hoa hồng, đại gì không đồ đi. Khách nhảy chuyên uống trà đường, cà phê đá, vớ dịp nốc rượu, đại gì không nốc, dù không biết nốc.

Lê Dũng hân hoan chiến thắng của nó. Nó đeo vào ngón tay tôi chiếc nhẫn kim cương :

- Mừng chiến thắng em nhé !

Anh đã bảo sẽ đánh vỡ mặt thằng già mà. Nó sức mấy mà dám độc quyền em.

Lê Dũng lại rút chi phiếu. Lần này chơi sang, nó để trắng, chỉ ký tên.

- Ê, ông chủ, tính tất cả rồi điền món tiền cần trả vô nhé !

Nó đã nổi tiếng phong lưu mã thượng ở Mỹ Lệ lần đầu gặp tôi. Lần này, nó trở thành người hùng của hộp đêm. Có kẻ hót nó, phong tước ông hoàng cho nó. Nửa

đêm, Lê Dũng đưa tôi về bin-đình.

Tới cửa phòng, nó lại tán tôi như mọi lần :

- Đêm nay anh ngủ đây với em nhé ?

Tôi làm bộ giận nó :

- Anh vừa làm mất mặt em ở vũ trường.

Nó ngạc nhiên :

- Anh chiến đấu «giải phóng» em mà...

Tôi mím môi :

- Đồng ý, đồng ý lắm. Nhưng mai một báo chí đăng tải vụ này. Rồi lão già kiện cáo, em phải ra tòa làm chứng. Rồi em nổi tiếng và anh sẽ còn chiến đấu vất vả hơn.

Nó tự tin :

- Thì anh sẽ chiến đấu và chiến thắng nữa.

Hai chúng tôi bước vào phòng, khóa trái cửa. Lê Dũng vẽ vờ tương lai ! Ôi, không còn danh từ nào chua chát đối với tôi hơn là danh từ này. Đã mấy lần tôi đi tìm tương lai. Đều bị rớt xuống hầm bẫy. Nên chán ngán hai tiếng khốn nạn «tương lai» rồi. Tương lai một gái nhảy

càng đáng chán ngán.

Tôi mặc kệ Lê Dũng nói. Nó đã quên cái biến cố nó vừa gây ra. Tôi chưa biết sẽ phải trả lời Lê Văn thế nào. «Giông tố» rồi đấy. Chắc Hồ Hải vui lắm.

- Em lấy anh không ?

- Đừng đùa.

- Anh nói thật đấy.

- Lấy anh để chết đói à ?

- Thành triệu phú thì có. Anh sẽ «chớp» của ông bồ món tiền lớn, chúng mình «dông» sang Nam Vang hưởng tuần trăng mật.

- Sẽ «chớp» à ?

- Ừ, sẽ «chớp». Máy hỏi.

- Em sợ cái «sẽ» của anh sẽ chẳng đi tới đâu. Tưởng anh «chớp» rồi chứ. (bỏ 120 chữ)

- Anh có món quà cho em.

Nó móc túi lấy ra cái hộp nhỏ, mỉm cười :

- Em thử đoán xem cái gì ?

Tôi lắc đầu :

- Chịu.

Nó nâng cánh tay tôi lên và hôn hít da thịt tôi :

- Một chiếc nhẫn kim cương. Của mẹ anh đây, anh «thối» chiều nay. Bà cô sẽ tiếc ngẩn ngơ.

Tôi không thềm mở cái hộp. Lê Dũng vẫn vuốt ve cánh tay để trần của tôi :

- Đêm nay anh ngủ đây với em nhé ?

- Để đêm khác đi.

- Tại sao không thể là đêm nay ?

- Vì đêm nay em khó ở.

- Khó ở ?

- Em có tội.

- «Bị» à ?

- Vâng.

Đôi mắt ngầu đục vọng của Lê Dũng diu diu dần đi. Nó buông tay tôi ra. Hơi thất vọng :

- Đêm khác vậy. Giá đêm nay thì tuyệt hơn, mừng chiến thắng mà...

Giữa khi ấy, có tiếng gõ ở cửa phòng tôi. Tôi chợt dạ. Lão già Lê Văn có thể ghen đến độ rút súng bắn cả đôi tình nhân không ? Lê Dũng hát hàm :

- Cô bạn em hả ?

- Có lẽ thế.

- Em ra mở cửa đi !

Lê Dũng ngồi quay lưng ra cửa phòng. Nó còn trẻ nên tự tin lắm. Ngựa măt là nó hành động khỏi cần biết hậu quả. Tự ái là nó tìm cách thoả mãn ngay. Hồ Hải chỉ «gáy» nó một câu, nó nhắm măt hạ «tình địch» ngay trên sàn nhảy. Rồi không cần biết măt mũi «tình địch» của mình.

- Em lo quá.

- Lo cái gì ?

- Lo lão già trả thù anh.

- Sức măt mà nó trả thù. Anh có hàng chục đàn em, toàn là du đăng đầu trâu măt ngựa. Chúng sẽ xoi tái lão già.

Tôi ra mở cửa. Quả đấm vừa xoay, người bên ngoài đẩy mạnh. Hấn hùng hổ lao vô :

- Thằng nhãi đâu ?

Lê Dũng ngoảnh mặt lại :

- Tao đây.

Người lạ mặt rút dao. Tôi ôm mặt, hét rùng rờ. Khi tôi buông đôi bàn tay khỏi mặt, người lạ mặt đã chuồn êm. Và Lê Dũng im tiếng. Vừa khi đó, Hồ Hải và lão già Lê Văn bước vào phòng. Lão già hỏi tôi :

- Nó đã hiếp em chưa ?

- Chưa.

- Nó đâu ?

- Nó ngồi yên ở ghế.

Lão già Lê Văn cười khanh khách :

- Nó chết rồi, nó bị đâm thấu phổi rồi.

Lão đắc chí :

- Thằng ôn con nhà ai dám qua mặt tao ?

Hồ Hải nháy tôi. Tôi bắt đầu lo sợ. Án mạng trong phòng mình rồi sẽ lôi thôi lắm đấy.

Hồ Hải cười rũ rượi. Nàng vỗ vai lão già Lê Văn, ca ngợi :

- Ông «via» chịu chơi quá.

Lão già Lê Văn nhìn tôi, âu yếm :

- Vì em, chỉ vì em hết. Đêm nay em «thưởng» chiến công của anh, nghe cưng...

Tôi bỗng thét lên một tiếng hãi hùng. Không hiểu tại sao nữa. Tiếng thét của tôi làm kinh động bin-đỉnh Núi Trắng.

Những phòng ở cùng hành lang mở tung cửa chạy sang phòng tôi. Người ta hay tin có án mạng vội vàng báo cho ông quản lý. Ông quản lý báo cho cảnh sát. Bin-đỉnh Núi Trắng sống động hơn bao giờ. Đèn ở mỗi phòng bật sáng trưng. Khoảnh khắc, tin án mạng trong phòng vũ nữ Châu Kool không một ai là không biết. Lão già Lê Văn vẫn thản nhiên. Có lẽ, lão tin rằng tiền của lão sẽ bịt kín mồm công lý. Lão trách tôi :

- Em ồn ào vô tích sự !

Tôi công nhận ồn ào vô tích sự thật. Nhưng dù rất lo sợ, dù muốn bùng bít vụ này, không hiểu tại sao tôi đã hét lớn khủng khiếp thế ? Chắc chắn, giọng cười man rợ của Hồ Hải và giọng tán tỉnh của Lê Văn đã làm tôi tởm. Tôi tởm vì biết rõ Lê Văn đã thanh toán tình địch là con trai lão. Để cho đời đỡ buồn, Hồ Hải đã đi quá xa. Để trả thù đời, tôi đã ra tay quá sớm chăng ?

Mười lăm phút sau, cảnh sát tới. Họ chụp hình, quan sát căn phòng tỉ mỉ, rắc thuốc trên chiếc ghế xa-lông, ý chừng để tìm dấu vết hung thủ. Họ làm công việc chuyên môn khá lâu. Lão già Lê Văn ngậm ống vớ, bình tĩnh vô cùng. Lão không thèm ngó khuôn mặt khốn nạn của nạn nhân. Khi cảnh sát lật mặt Lê Dũng lên ngay ngắn, họ hỏi :

- Ai là chủ căn phòng này ?

Tôi đáp, giọng run run.

- Tôi.

- Nạn nhân là thân nhân của cô à ?

- Không.

- Cô làm nghề gì ?

- Vũ nữ.

Cảnh sát đuổi hết những người tò mò ra khỏi phòng tôi. Còn lại có tôi, Hồ Hải và lão già Lê Văn. Cảnh sát tiếp tục thẩm vấn tại chỗ :

- Hấn đeo cô ?

- Vâng.

- Và bị tình địch ghen giết chết ?

Người cảnh sát thẩm vấn nhếch mép cười :

- Chuyện giản dị. Chỉ khúc mắc chút xíu là thộp cổ hung thủ thôi. Cô biết tên gã huê tình này chứ ?

- Dạ biết.

- Vậy khỏi móc ví hấn coi căn cước. Tên hấn là gì ?

Hồ Hải thấy tôi bối rối, vội bước cạnh tôi :

- Thưa ông, tôi biết rõ vụ này. Tôi có thể trình bày được không ?

- Được chứ. Cô là nhân chứng quan trọng đó. Nào, thử nói chút coi.

- Nạn nhân tên là Lê Dũng, con trai của ông này...

Hồ Hải chỉ tay về chỗ ông già Lê Văn đứng. Ông ta

đã nghe rõ Hồ Hải nói. Cái ống vó rơi khỏi hàm răng thường ngậm chặt của ông ta.

Nó rớt xuống sàn phòng kêu một tiếng nhỏ. Thuốc trong nồi vẫn cháy. Cảnh sát hướng mắt về ông già. Ông già chết đứng. Rồi ông ta nhúc nhích tiến đến gần chiếc ghế xa-lông xem mặt nạn nhân cho rõ. Nhưng ông già ngã khụy. Hồ Hải nói :

- Tình địch của ông già là cái xác chết này.

Cảnh sát hỏi :

- Ông ta giết con trai ông ta ?

Hồ Hải lắc đầu :

- Lão thuê người đâm nhàu con lão. Rắc rối lắm. Ông nên hỏi lão ta, chúng tôi cho thêm chi tiết.

Cảnh sát gật gù :

- Vậy mời hai cô về quận.

Họ vác ông già Lê Văn theo. Tôi và Hồ Hải ngồi ở quận khai rõ từng chi tiết tới bốn giờ sáng mới được về. Cảnh sát còn hứa hẹn «nhờ vả» chúng tôi nhiều nữa. Có một chi tiết quan trọng là tôi và Hồ Hải gây ra vụ «giông tố» này thì chẳng ai tìm hiểu, kể cả Lê Dũng lẫn

Lê Văn. Mà ai đại gì khai chi tiết này với cảnh sát.

Đêm hôm ấy, tôi ngủ nhờ phòng Hồ Hải. Phòng tôi bị cảnh sát tạm niêm phong để dễ điều tra. Hồ Hải ranh mãnh :

- Sao lúc ấy, mày lại hét lớn ?

- Tao không hiểu.

- Vui đấy chứ nhỉ ?

- Coi bộ rắc rối dữ.

- Ăn nhằm gì. Chưa bao giờ tao vui thế. Ngắm bộ mặt lão già biến đổi rồi ngã gục khi nó đã biết nó đã giết con nó, tao khoái quá, muốn vỗ tay. Những kẻ làm cho mình khổ sở, khôn nạn nó đã vui như tao lúc đó. Đời là sự vay trả. Cứ đi nghe mấy bà sơ giảng kinh thì lúa mẹ nó cả đời.

- Mày tàn nhẫn quá.

- Em ơi, tay em đã nhúng chàm rồi. Giờ em sẽ tàn nhẫn hơn hoặc là tự tử, để hối hận. Mà tao nghĩ mày đâu có đại đột đến nỗi phải tự tử.

Tay tôi đã nhúng chàm rồi...

Mười Lăm

Vụ án mạng trong phòng tôi là một đề tài hấp dẫn cho các nhật báo lá cải. Họ khai thác triệt để vụ án mạng đề tiện này như đã khai thác vụ đánh ghen của vợ ông Trần Thúc Thời. Họ phịa ra nhiều chi tiết lợm giọng. Có cái tên tôi mà mười tờ báo viết sai cả mười. Sự sai lầm đó, được mệnh danh là «điều tra đặc biệt của... ». Một tờ báo duy nhất loan tin vụ án mạng đúng theo tin tức của cảnh sát là tờ Hy Vọng. Các phái viên sẵn tôi tung bưng. Tôi bỗng nổi tiếng hơn bà Ngô Đình Nhu. Dư luận quả quyết tôi đã đưa bố con Lê Văn bước vào đường cùng. Ảnh tôi đăng ngập các nhật báo. Đó là sự hấp dẫn đối với nhà báo Thanh Triều, Huy, Sơ Joséphine, Mẹ Bề Trên, các bạn nội trú của tôi. Người đến bin-đinh Núi Trắng tìm tôi trước nhất là Thanh Triều. Tôi từ chối mọi cuộc phỏng vấn của các báo, trừ báo Hy Vọng.

Thanh Triều được tôi tiếp với một nhiếp ảnh viên tại phòng tôi. Cảnh sát đã cho phép tôi về sống ở căn phòng xảy ra án mạng và trước đó là nơi chị Hồng đã tự tử. Vẫn đáng điệu quê mùa, Thanh Triều hỏi tôi :

- Chị dành ưu tiên cho nhật báo Hy Vọng một cuộc phỏng vấn nhé ?

- Sẵn sàng.

- Chỗ «người nhà» xin hỏi chị ngay, tại sao chị lại đi làm gái nhảy và từ bỏ mọi ân huệ cuộc đời định tặng chị ?

- Trước tôi đã là gái nhảy. Thái Anh lấy tôi ở vũ trường, tán tôi ở cửa phòng này. Anh không biết điều ấy ư ? Anh bỏ chuyện «người nhà» đi, nếu muốn có một bài báo đặc sắc.

Thanh Triều nhìn tôi. Đôi mắt ngập đầy trách móc. Tôi hiểu Thanh Triều trách móc tôi nhiều. Trước hết, tôi ra đi không nói với anh ta một lời nào. Báo Hy Vọng đã ngạc nhiên vô cùng. Thanh Triều bảo ông chủ nhiệm giận tôi vì miệt thị lòng tốt của cả toà soạn nhật báo Hy Vọng. Nghĩ mà thương hại Thanh Triều.

Tôi luôn luôn thương hại anh ta. Đọc «Of Human Bondage» của Somerset Maugham có đoạn chàng Philip Carey thương hại gã kiêu mẫu của họa sĩ tên là Miguel người Y Pha Nho, tôi thấy câu thương hại đó nên tặng Thanh Triều. Gã Miguel ôm ấp giấc mộng trở thành những Émile Zola, Victor Hugo, Charles Dickens. Gã đó viết một cuốn tiểu thuyết. Khi đưa chàng Philip Carey coi, chàng này nghĩ thầm, tội nghiệp cho những con người tầm thường cứ muốn đạt tới lý tưởng của

nghệ thuật. Thanh Triều là một thứ người «ghê gớm», nói theo giọng Somerset Maugham. Nhưng, có lẽ, anh ta đã bằng lòng làm một hạng nghệ sĩ hạng nhì.

Thanh Triều hỏi tôi :

- Cháu ngoan chứ, thưa chi ?

Tôi hơi lạ lùng :

- Anh không phỏng vấn cho báo nữa à ?

Thanh Triều đáp :

- Tôi sẽ lọc dần những câu cho báo, những câu cho tôi.

Tôi rút thuốc Kool, mời lửa hút. Người phóng viên nhiếp ảnh thu ngay vào ống kính một kiểu điệu đão. Tôi bất bình :

- Bây giờ chắc khỏi cần chụp ảnh nữa, ông nhà báo nhỉ ?

Thanh Triều quá kém thông minh. Anh ta không hiểu nổi ý tôi muốn nói gì. Chả thế, anh ta lại nằn nì :

- Chị làm ơn để anh bạn tôi chụp vài kiểu thật lạ.

Tôi nhả khói thuốc :

- Để làm gì ?

Thanh Triều trả lời :

- Để đăng báo.

Tôi nhún vai :

-Để làm gì ?

Thanh Triều lại nhìn tôi :

- Để chị nổi tiếng !

Tôi biết Thanh Triều mĩa mai tôi. Tôi nhếch mép cười:

- Tôi nổi tiếng rồi, khỏi cần vài tấm ảnh, vài bài đăng trên báo các anh. Ta chấm dứt cuộc phỏng vấn. Anh Thanh Triều cảm phiền nhé !

Thanh Triều cảm thấy bị hắt hủi, đứng dậy, lưng thững bước ra khỏi phòng, quên cả chào tôi. Tôi tàn nhẫn quá, gọi anh ta. Anh ấy quay lại. Tôi vẫy tay mời anh ta. Thanh Triều ngoan ngoãn trở lại phòng tôi. Người phóng viên nhiếp ảnh đứng ngoài hành lang. Tôi nói :

- Lúc nãy tôi cố ý «đuổi» anh chàng nhiếp ảnh ra.

Thanh Triều chớp mắt :

- Tôi tôi dạ quá, không hiểu đây.

Nghe Thanh Triều thành thật nói vậy, càng thương hại anh ta.

- Tôi có nhiều chuyện muốn nói riêng với anh.

- Bây giờ hả chị ?

- Bao giờ cũng được.

- Chiều nay tôi mời chị đi dùng cơm được không ?

- Được, tôi nhận lời. À, nếu muốn viết về tôi, anh cần nhấn mạnh rằng tôi là em ruột vũ nữ Thu Hồng bị vợ ông Trần Thức Thời tạt át-xít huỷ diệt nhan sắc và cuộc đời, tôi bắt đầu trả thù cho chị tôi. Anh nhớ chứ ?

Thanh Triều tròn xoe đôi mắt;

- Thật vậy ư ?

Tôi không nói thêm một lời nào chung quanh án mạng nữa. Để Thanh Triều hết thắc mắc cái ý nghĩ táo bạo của tôi. Thế là thoát nạn phỏng vấn. Gặp việc gì «động trời» mới thấy ghét bọn nhà báo. Đó là bọn đĩa đói, bọn mất dạy không nề hà bất cứ một trở ngại gì để xoi bói vào

đời tư của kẻ bị phỏng vấn. Người bị phỏng vấn ví đồng vỏ dừa và bọn nhà báo là lũ nhặng. Đánh hơi được một đề tài hấp dẫn, lũ nhặng bu kín, đuôi không bay. Tôi ghét họ mà vẫn sợ họ. Nhà báo nhiều phép phù thủy, chỉ cần uốn cong ngòi bút một chút xíu, danh dự của ta có thể bị mòn vẹt hay sáng chói hơn. Nhà báo Thanh Triều của tôi cũng có cái khôn vặt của anh nhà báo. Nhưng còn «nhà quê» nhiều. Thái Anh ghét nghề viết báo nên chàng mới quan niệm viết báo bằng tay trái, viết văn bằng tay phải. Hồi còn sống và hồi tình yêu đang còn thăm thiết, Thái Anh hay kể cho tôi nghe cái «nhục» và những «thủ đoạn» của những người làm báo. Thái Anh luôn miệng phàn nàn những «thủ đoạn» làm tiền vặt của một số ký giả chạy ngoài. Vì những «thủ đoạn» hèn hạ, đê tiện mà báo chí ở xứ mình bị miệt thị. Dư luận nhận xét những người làm báo qua những «thủ đoạn» làm tiền vặt. Thành thử, Thái Anh cứ ao ước một ngày nào đó, văn nuôi nổi đời sống chàng, chàng sẽ giã từ báo. Giã từ đây tiếc nhớ vì báo cung cấp chất liệu cho văn. Làm báo được đi nhiều, phải quan sát tường tận, có lợi cho sự sáng tác vô cùng.

Hình như Thanh Triều muốn tâm sự gì với tôi mà ngần ngại. Tôi phá tan sự ngần ngại của anh ta :

- Bao giờ anh lấy vợ đây ?

Thanh Triều ngó tôi, hơi xấu hổ :

- Tôi đang định hỏi chị câu ấy.

Tôi cười :

- Chết chưa, sao lại hỏi tôi ?

Thanh Triều không còn là nhà báo nữa. Lúc này, anh chỉ là một gã đàn ông, một gã con trai nhút nhát trong thơ tình của Vũ Hoàng Chương : «Nét thon mềm run rẩy, găng đưa nhanh. Lòng tự thú giữa khi tìm trốn nấp». Anh ta thở dài :

- Tôi cũng chả biết nữa. Có lẽ, tôi nghĩ chị là chỗ thân tình.

Tôi đùa;

- Nếu anh muốn đeo đuổi sự nghiệp văn chương, tôi khuyên anh không nên lấy vợ.

Thanh Triều đã bót bên lên :

- Nhà văn phải sống cô độc à ?

- Chứ sao. Sống cô độc và sáng tác trong cô đơn thì mới nổi tiếng.

- Tôi hết hy vọng nổi tiếng rồi. Một nhà văn lão thành,

danh vọng lầy lùng mới đọc cuốn truyện của tôi và bảo tôi rằng, tôi nên chọn nghề khác. Tôi trót viết lách, đành chọn nghề viết báo vậy.

Có một cái gì thật xót xa, thật chua chát rơi vào lòng tôi. Tôi không ngờ Thanh Triều dám tâm sự với lời đau đớn như thế. Cái ý nghĩ mỉa mai, gớm ghiếc tài viết văn của Thanh Triều bỗng dưng, chạy trốn khỏi tôi. Và thay bằng một sự thương xót, một sự cảm phục. Ai dám nhìn nhận mình bất tài ? Ai đã biết con đường mình đeo đuổi không bao giờ nhường chỗ cho mình đi ? Chỉ có mỗi Thanh Triều. Tôi đâm ra mến con người văn nghệ nhỏ nhoi này quá. Tôi chớp mắt khuyến khích anh ta :

- Anh cố gắng nữa xem sao.

- Văn chương không thể cố gắng được.

- Tôi tưởng thiên tài là sự kiên nhẫn không ngừng mà.

- Nước chảy đá mòn, điều này đúng, nhưng văn chương không có biệt tài, dẫu kiên nhẫn cũng chẳng đạt được ý mình mong muốn. Tôi lại không thích làm văn sĩ hạng xoàng. Sự cố gắng của một nhà văn là đọc, đi và suy nghĩ. Chỉ đọc, đi và suy nghĩ rồi viết mà trở thành văn hào thì đời này có biết bao văn hào. Chỉ còn mỗi cách...

- Cách gì đây anh ?
- Một phép lạ !
- Anh cho tôi biết phép lạ ấy được không ?
- Chắc không.
- Sao vậy ?
- Phép lạ, nói ra, nó biến mất.

Thanh Triều lắng sang chuyện khác :

- Thừa chị, dạo này chị mạnh giỏi chứ ?

Tôi nhún vai :

- Tôi đang gặp rắc rối, anh biết đấy.

Thanh Triều dần mặt ra một lát. Rồi hỏi :

- Chắc chị ghét những người viết văn lắm nhỉ ?

Tôi rút điều thuốc Kool :

- Không, tôi kính trọng những người viết văn như anh.

Thanh Triều có vẻ cảm động. Anh ta nói :

- Chị quá khen, chỉ tiếc tôi đã giải nghệ.

Tôi nhả khói thuốc :

-Bây giờ người ta đua nhau đi làm văn nghệ. Người nào cũng nhận mình là thiên tài. Chỉ có anh là không nhận mình là thiên tài thôi. Tôi quý anh, vì thế.

Thanh Triều chán nản :

- Bây giờ tôi chỉ là một phái viên thăm thường.

Tôi an ủi Thanh Triều. Lại an ủi, chứ còn biết làm gì hơn :

- Thái Anh hay nói với tôi rằng người tầm thường mới làm nổi những việc phi thường. Đạo sống với Thái Anh, tôi được đọc nhiều. Tôi đã đọc cuốn «Kinh Nghiệm Đời Văn» của văn hào Erskine Caldwell do ông Trần Phong Giao dịch từ cuốn «Call in experience» sang Việt văn. Tôi thấy cái đời văn hào Caldwell cũng có một thời kỳ dài tập nghệ. Thời kỳ này chẳng lấy làm gì huy hoàng cả. Thế rồi Caldwell trở thành văn hào. Ông ta xác nhận nghề văn như bất cứ một nghề nào, phải học nghề rồi mới thành nghề được. Anh đã học nghề chưa ? Tôi có cảm tưởng các nhà văn Việt Nam sợ hai tiếng tập nghệ lắm thì phải. Caldwell đã khuyên những người viết văn trẻ rằng, cứ gửi truyện tới khắp các báo, đừng có nản

lòng. Gửi hoài cho đến khi có một tạp chí giá trị chịu đăng truyện của mình là mình biết được mình có nên theo đuổi nghề văn không. Anh đã làm thế chưa ? Hay các anh quen nhau, các anh «lăng-xê» nhau, các anh thương nhau đăng bài cho nhau để kẻ được thương hại ấy tưởng mình là văn sĩ rồi.

Tôi nói một hơi dài. Lâu rồi, từ ngày Thái Anh chết, tôi mới được nói chuyện văn chương với một người thích văn chương. Thanh Triều nhìn tôi bằng một đôi mắt lạ lùng. Anh ta buột miệng :

- Chị tuyệt vời quá.

Rồi, dường như, sợ tôi hiểu lầm, anh vội nói thêm :

- Chị biết cả những điều mà đáng lẽ tôi phải biết.

Anh ta nhấn nhó :

- Trời ơi, Thái Anh đã quá ngu xuẩn !

Thanh Triều đưa hai bàn tay úp vào mặt. Khi anh ta buông tay ra, tôi thấy có hai giọt lệ ở hai đuôi con mắt anh.

- Chị sẽ đuổi tôi khỏi phòng chị, chị sẽ chửi rửa tôi. Mặc kệ, tôi phải hỏi chị để bớt ản ức, chị chiều tôi nhé ?

- Vâng anh cứ hỏi đi !

- Tại sao chị lại nỡ gửi đời chị ở vũ trường ?

Tôi dập tắt điều thuốc. Tâm hồn tôi xốn xang lạ lùng. Thanh Triều ở trước mặt tôi. Không có gì đều cả đáng xúc vào thùng rác cả. Đàn ông đấy. Vẫn hấp dẫn vô cùng. Tôi thở dài :

- Tại cuộc đời, anh ạ !

Giá tôi trả lời «Tại bọn đàn ông chó đẻ, sở Khanh, lưu manh» mới đúng. Nhưng Thanh Triều làm tôi hết tàn nhẫn. Tôi không yêu anh ta. Dĩ nhiên rồi. Tôi cũng chẳng có gì gần gũi anh ta, ngoài những bữa cơm anh đã cùng vợ chồng tôi ăn uống vui vẻ. Thế mà Thanh Triều gây nổi một sự bối rối nhỏ trong đầu óc tôi. Hay tôi yêu anh ta ? Không, không bao giờ tôi yêu ai nữa. Yêu đã khổ thì yêu làm gì. Trả thù mọi nỗi khổ của đời mình, có lẽ, vui hơn. Thí dụ nhìn tận mắt con «giông tố» cuốn tình cha con lão già Lê Văn. Thê thảm, đốn mạt thật, bất nhân thật đấy, song những kẻ dìu tôi vào cảnh thê thảm, đốn mạt có thêm nghĩ vậy đâu. Thì tôi nghĩ làm gì nhỉ ? «Coi như chị đã qua sông đấm đò»

Cái triết lý sống không hiện sinh mà hiện sinh này đã khiến tôi thoải mái vùng vẫy, bất kể cuộc đời sẽ đưa

mình đến bờ nào. Ai ngờ được, một chút xao xuyến nhỏ cũng làm mình suy nghĩ lại. Thanh Triều vừa ném một mảnh sành xuống mặt hồ rộng rãi. Mảnh sành đã gây nên một gợn sóng nhỏ. Giữa cái lúc tôi đang đứng bên đây «sợ tóc» thì Hồ Hải đập cửa thình thình. Nàng xuất hiện. Con quỷ Sa tăng xuất hiện. Nàng trề môi, đôi môi nhẩy son :

- Nhà báo hả ?

Tôi gật đầu :

- Nhà báo đấy.

Thanh Triều đứng dậy. Tôi giới thiệu hai người với nhau. Hồ Hải cay cú nói :

-Nhà báo mà «viếng thăm», thể nào cũng có chuyện bực mình, mất ngủ.

Thanh Triều nhũn nhận :

- Tôi mới học nghề, cô ạ !

Hồ Hải xách mé :

-Ông này viết cho báo nào ?

Tôi trả lời thay Thanh Triều :

- Bạn tôi viết ở báo Hy Vọng.

Hồ Hải đốp chát;

- May quá, giá ông này viết ở báo Con Vịt, ông sẽ biết tay tôi.

Hồ Hải mỉa tôi :

- Mà quen nhiều nhà văn, nhà báo thế ? Lại sắp lặn lẽ ra đi rồi hai năm sau khăn gói quả mướp trở về như lần trước hả ? Lần sau mày về, tin tao đi, mày sẽ mồm như trái cam vắt hết nước, Châu Kool ạ !

Thanh Triều có vẻ khó chịu. Tôi phân trần :

- Chị Hồ Hải trước đây bị một ông nghệ sĩ lường gạt ái tình, chị đâm ra miệt thị nghệ sĩ, nhà văn, nhà báo.

Tôi vội vàng hoà giải :

- Tên bạn tao là Thanh Triều. Mày rán nhớ đi. Anh Thanh Triều không phải là kẻ ghét bỏ gái nháy. Anh tới đây để bênh vực tao.

Hồ Hải tươi nét mặt;

- Thật à, anh Thanh Triều ?

- Vâng.

- Các báo đang xúm lại cầu xé Châu Kool.

- Báo Hy Vọng thì không.

Thanh Triều nói :

- Cô Hải vợ đưa cả năm rồi đấy.

Giọng nói nhã nhặn của Thanh Triều khiến Hồ Hải dẹp cơn phần nộ chưa chút. Nàng mỉm cười :

- Có thể lắm. Nay, ông nhà báo Hy vọng, tại sao nhà văn, nhà báo thích hút thuốc phiện vậy ?

- Tôi không hút.

- Mừng cho ông nhà báo. Tôi chẳng hiểu sao bọn nhà văn, nhà báo hút thuốc phiện thì được mà gái nhảy phá hoại hạnh phúc của người khác, các ông lại quai mồm ra kết án.

Tôi không muốn kéo dài câu chuyện tay ba, sợ Hồ Hải có thể làm Thanh Triều mất lòng. Tôi nói :

- Chiều nay tụi này đi ăn ở Chung Nam, mày đi cho vui không ?

Hồ Hải đáp :

- Tao có hẹn, để khi khác. Mà ba giờ tụi mình phải ra

quận.

Hồ Hải cười đắc chí :

- Lão già Lê Văn bị «nhộp» rồi. Mà thấy chưa, đòi đẹp biết mấy khi ta gặp cảnh bố giết con vì ta.

Thanh Triều lặng im. Hồ Hải vuốt mớ tóc loà xoà trước trán :

- Anh Thanh Triều thừa đề tài viết văn nhé ! Tôi đã đọc «Giông Tố» của Vũ Trọng Phụng, vụ án này ly kỳ hơn «Giông Tố» phải không anh ?

Thanh Triều xã giao :

- Tôi chưa đọc «Giông Tố».

Hồ Hải huýt tiếng sáo dài :

- Trời ơi, anh chưa đọc cuốn sách lấy lòng đó sao ? Bọn gái nhảy thích đọc truyện nham nhở lắm.

Thanh Triều liếm mép :

- Tôi chưa đọc thật.

Không hiểu sao giới văn nghệ lại sản sinh ra một anh nhà quê như Thanh Triều. Anh ta ngây thơ hơn con nít. Anh ta thành thật một cách đáng tội nghiệp.

Thanh Triều đóng kịch chẳng ? Giang hồ rất kỵ giang hồ. Tay chơi không cảm tay chơi. Bọn gái nhẩy biết mơ mộng chẳng bao giờ thêm tính chuyện hạnh phúc với dân đảng điểm. Mà ao ước lấy một anh chồng hiền lành, nếu thích làm lại cuộc đời. Thanh Triều hiểu vậy đề «khai thác» những mẫu tâm sự của gái nhẩy chẳng ? Tại sao không nhỉ ? Bọn đàn ông đều giống nhau, ta nên đề phòng để khỏi bị đau khổ thêm.

Hồ Hải đứng lên :

- Tao về nghỉ, nhớ ba giờ gọi tao ra quận đấy.

Hồ Hải chìa tay bắt tay Thanh Triều :

- Hẹn nhà báo dịp khác.

Thanh Triều lịch sự đưa Hồ Hải ra tận cửa. Hai người nói nhỏ với nhau vài lời, tôi không nghe rõ. Chỉ thấy nét mặt Hồ Hải rạng rỡ. Sau đó, Thanh Triều cũng kiêu tôi về tòa soạn viết bài. Thanh Triều về, căn phòng tôi hoang vắng. Nó vẫn hoang vắng. Nhưng lúc này, tôi mới cảm được sự hoang vắng đánh đai lấy tôi. Tôi hút thuốc liên miên. Chẳng ấm lòng chút nào. Tôi đứng dậy sửa soạn son phấn mặc quần áo xuống Tân Định thăm cháu nhỏ.

Buổi chiều, tôi ra quận cảnh sát, bổ túc thêm những lời khai. Rồi chờ ngày hầu tòa.

Mười Sáu

Mọi chuyện to tát đến đâu cũng yên dân. Tôi nổi tiếng khắp các vũ trường. Thanh Triều thỉnh thoảng lại thăm tôi. Anh ta không có gì để nói hơn là các thắc mắc cũ rích «Tại sao chị có thể gửi đời chị ở vũ trường». Hồ Hải đã đi ăn cơm riêng với Thanh Triều. Hai người còn đi coi chớp bóng và đi nghỉ mát ở Vũng Tàu. Hình như Hồ Hải đã cảm Thanh Triều, tuy ngoài miệng, nàng vẫn chê Thanh Triều «nhà quê». Tôi rất mừng, nếu Hồ Hải lại có thể yêu đương say đắm. Nàng yêu đương nàng sẽ quên hận thù đàn ông, cuộc đời. Và chắc rằng nàng sẽ trẻ trung mãi mãi. Tự nhiên, tôi có ý muốn lạ đời đó. Tôi là đứa bất nhất. Nay thế này, mai thế khác.

Thằng con lão bộ trưởng L. dạo này bám sát tôi. Không vì chuyện tôi dính líu vào vụ án mạng mà lũ con trai mới lớn gồm ghieếc tôi. Trái lại, quen được tôi, thân tôi, là điều vinh dự cho chúng nó. Hồ Hải từ khi quen Thanh Triều, lơ là tôi. Nàng ít sang phòng tôi trút nỗi hận sâu bằng những lời lẽ tàn nhẫn, cay cú. Tôi có cảm tưởng như tôi đã yêu Thanh Triều và Hồ Hải cướp Thanh Triều của tôi. Điều này, thoát đầu, đã khiến tôi cười rũ rượi. Nhưng dần dần, sự khô hài lộ bịch biến thành cái mũi kim đâm vào trái tim tôi. Được rồi, để Hồ

Hải yêu Thanh Triều. Rồi khi nó trở lại vũ trường như tôi trở lại vũ trường sau ngót hai năm ân ái với Thái Anh, tôi sẽ sỉ nhục nó. Sự doạ nạt âm thầm đó chẳng làm tôi yên lòng. Tôi vẫn buồn kinh khủng. Phải làm gì cho đỡ buồn chứ ?

Chiều nay, đang muốn đi ăn chả giò thì Tony Phước dẫn xác tới. Tôi ngỡ ý muốn cho nó biết. Nó hùng hục lái xe đi mua chả giò về. Tony Phước là con trai út của lão bộ trưởng L. Con cậu tự nên nó được nuông chiều hết sức. Nó đã từng lái xe của bố nó, chạy văng mạng giữa Sài Gòn để đuổi bắt địch thủ. Cảnh sát phóng mô-tô chặn nó. Nó thắng xe, đẩy cửa bước ra đánh nhau với cảnh sát. Nó rút súng lục bắn què người cảnh sát công lộ. Cảnh sát huy động một lực lượng thộp cổ nó về bót. Nó chửi bới um sùm. Ông chi trưởng một cái bót ngánh tát nó hai cái. Khi biết nó là con ông bộ trưởng L. rất được ông tổng thống yêu mến, ông chi trưởng đã xanh mặt, xin lỗi nó hết lời. Nhưng ông ta vẫn bị đày xuống Cà Mau. Nhờ vụ này, Tony Phước nổi tiếng là dân chì. Bọn du đảng nhà giàu kết thân nó. Nó che chở hết. Pháp luật đành làm ngơ.

Tony Phước bày chả giò lên bàn tôi :

- Em hài lòng chưa ?

- Rồi, cung ời !
- Đêm nay đi Đà Lạt chơi nhé ?
- Về ngay à ?
- Ở líp một tuần. Anh có cái vi-la trên đó.
- Không được.
- Có gì ngăn cản em ?
- Thằng George Tạo nó sẽ giết em.

Tony Phước móc khẩu súng lục vắt trên mặt bàn gỗ ngang chảo giò và rau sống.

- Cái này sẽ làm thằng chó đẻ George Tạo nát óc.
- Anh dám ăn thua đủ với con ông phó tổng thống à ?
- Bỏ nó anh còn không ngán nữa là nó.

Tôi sùỵ Tony Phước :

- Nó cũng hẹn đêm nay mời em đi Đà Lạt.

Tony Phước chụp lấy khẩu súng :

- Em muốn coi anh bắn nó không ?

Tôi mỉm cười :

- Anh nói cho khoái miệng hay định làm thật đấy ?

Tony Phước đã nhét khẩu súng nhỏ vào túi quần :

- Để em coi, anh sẽ bước qua xác của thằng George Tạo.

Tôi nhún vai :

- Bước qua xác nó rồi anh vô «ấp» Chí Hòa à ?

- Sức mấy.

Nó tươi tỉnh, mời tôi :

- Em dùng chả giò đi kéo nó nguội hết

Tôi chợt nhớ điều đó. Và ăn ngẫu nhiên những chiếc chả giò còn nóng hổi. Tony Phước ngồi hút thuốc lá. Nó ngó tôi chằm chằm. Tôi biết nó thèm muốn tôi, nó thích chiêm độc quyền tôi bằng bất cứ giá nào.

Huy đã gặp tôi. Tôi kể hết cho Huy nghe những chuyện xảy ra từ khi nó thoát ly gia đình..Nó không day nghiện tôi. Lần đầu tiên, tôi thấy khuôn mặt sạm nắng gió đời của nó nhể nhại nước mắt. Chúng tôi thương mẹ nên coi tất cả chỉ là một tai nạn mà tôi vô phúc bị hứng

chịu. Huy không có ý kiến gì về nghề nghiệp của tôi.

Nó hứa nếu nay mai lập gia đình, nó sẽ đưa con tôi về sống chung với vợ chồng nó, nuôi nấng con tôi nên người. Thành ra, cái sự dạn dày của tôi, tôi chẳng còn sợ áy náy khi nghĩ đến em trai tôi. Nó an ủi tôi rằng không ai muốn ta ngã nhưng cuộc đời nó dồn mình xuống vực thăm sa ngã thì mình đành chịu.

Tôi dấu ý định trả thù bọn đàn ông, trả thù cuộc đời. Huy không khuyên tôi thêm một lời nào. Tôi cho tiền nó, nó nhận ngay. Và tôi đã cho nó thừa tiền mua chiếc xe thể thao Jaguar.

Tôi sung sướng vô cùng mỗi lần Huy lái nhân tình nó tới bin-đỉnh Núi Trắng thăm tôi. Hai đứa không mặc cảm gì cả. Dù vợ sắp cưới của Huy là con nhà lành, nó vẫn thẳng thắn giới thiệu người chị ruột làm gái nhảy với cô ấy.

- Đêm nay nhót xong em đi với anh hay đi với thằng George ?

Tony Phước phá ngang ý nghĩ của tôi. Tôi rời bàn, đi kiếm khăn chùi tay. Rồi lại ngồi đối diện Tony Phước.

- Em quyết định đi ?

- George Tạo tôi nay «châu» ở Mỹ Lệ mà.
- Thì anh sẽ «búng» nó đi.
- Anh nói nghe dễ dàng quá.
- Chứ sao.
- Tối nay anh «búng» nổi «cây si» thì anh sẽ độc quyền em.
- Độc quyền suốt đời nhé ?
- Một đêm thôi.
- Sao lại một đêm ? Em cóc cần đi nhót nữa. Em cứ nằm nhà để anh hầu hạ em, cung phụng em. Em muốn gì ? Tiền nhé ? Mai anh biếu em tiền, em thích bao nhiêu tùy ý.

Con «dê con» húc đôi sừng non của nó vào bờ rào gai đến thương hại. Tony Phước lạy van tôi ban cho nó cái diễm phúc được sống chung với tôi. Bọn du đảng con ông cháu cha hống hách ở đâu thì không biết, nhưng đến với tôi, chúng nó chỉ là những tên tay sai ngu xuẩn. Tôi bắt chúng làm gì, chúng nó phải làm công việc đó. Đua nhau làm để kể công.

Từ giờ đến tôi còn lâu, tôi lại đang buồn, muốn có một cuộc giải trí nhỏ. Tôi sực nhớ đến Dũng.

- Này Tony, anh biết thằng Dũng không ?

- Dũng nào ?

- Giáo sư trường Văn Minh.

- Không. Có chuyện gì ?

- Bắt nó tới đây được chứ ?

- Nếu em muốn.

- Em muốn mà.

- Anh sẽ bắt thằng khốn nạn đó về đây cho em. Rồi làm gì nó ?

- Đánh nó thừa sống thiếu chết.

- Nó hỗn với em hả ?

- Nó tán em.

Tony Phước dậm chân trợn mắt :

- Thế thì nó đáng đánh đập xương lẫn.

Nó vội chạy khỏi phòng. Tony Phước phóng xe ngay tới Bộ của bố nó. Nó mượn chiếc xe Jeep lái đến trường Văn Minh. Tony Phước xồng xộc vào văn phòng ban giám đốc xưng là nhân viên mật vụ, muốn gặp giáo sư Dũng. Ban giám đốc xanh mặt cho kêu gấp giáo sư Dũng. Tony Phước không thềm nói năng. Nó rút súng chĩa vào giáo sư Dũng dẫn ra ngoài và bắt lên chiếc xe Jeep. Chiếc Jeep để máy nổ sẵn, rú ga, sang số và dọc lòng lên. Một lát sau «giáo sư» Dũng đã có mặt ở phòng tôi.

- Nó đây !

Tôi đã dọn dẹp căn phòng thật ngăn nắp. Lúc này, tôi mặc chiếc polo ngắn tay, quần jean xanh, đeo kính gọng lớn, ngồi trên giường coi cuốn truyện trinh thám. Tôi không rời cuốn sách vì muốn Dũng không nhận ra tôi. Cuốn sách che kín khuôn mặt tôi. Tony Phước đã khoá trái cửa phòng. Rút điều thuốc Kool trong bao thuốc vắt trên giường, quẹt lửa. Tôi nhả khói, thản nhiên như không biết chuyện gì. Tony Phước đã rút cái dây lưng da khỏi cặp quần. Nó quất veo véo lên mình mảy Dũng. Tên sở Khanh kêu ời ời. Tony Phước bắt nó cầm. Dũng tưởng mật vụ đánh mình, đành nghiêng răng chịu đựng.

Tôi nhếch mép cười. Tony Phước đã trao vương miện cho tôi. Nhưng tôi chưa thêm hé răng. Tony Phước lại quất chiếc dây lưng da xuống thân thể Dũng, cái thân thể đã nằm sóng soài trên sàn phòng.

- Nó gục rồi, nữ chúa ơi !

Tôi buông cuốn tiểu thuyết, nhìn Dũng qua cặp kính đen. Tony Phước rút khăn lau mồ hôi ở mặt. Tôi tiếp tục nhả khói thuốc. Dũng có đau đớn chắc không đau bằng Thái Anh bị đòn du đặng đánh trước khi chết. Và, chắc chắn, không đau bằng tôi nghe Thái Anh bảo Dũng đã «đá» tôi.

Tony Phước quật một hồi đã tay, hỏi tôi :

- Thế nào, nữ chúa ?

Nó lững thững bước đến giường, toan ôm tôi :

- Chao ôi, em đẹp nào nùng...

Nhưng tôi đã đứng dậy, gạt nó;

- Anh đi ra ngoài, Châu có chút việc với thằng này.

Tony Phước ngoan ngoãn vâng lời. Nó mở cửa bước ra. Tôi khóa trái cửa phòng lại. Dũng nằm im, không dám cựa quậy. Nếu trái tim mỗi con người có một lần sắt

đá thì đây là lần trái tim tôi trở thành sắt đá. Bây giờ, tôi đủ can đảm thú thật rằng tôi vẫn luyện tiếc những ngày tháng sống với Thái Anh. Tôi sẽ chẳng bao giờ biết tâm hồn Thái Anh. Mà chỉ biết tâm-hồn-tiểu-thuyết-Thái-Anh thôi. Đau xót cho kẻ nào sống bằng mộng tưởng khi giật mình thấy mộng tưởng tan vỡ. Tôi là kẻ đau xót ấy. Nhưng kẻ ném tảng đá vào mộng tưởng của tôi là Dũng. Không có Dũng trên đời hay Dũng chết vào đúng dịp tôi làm lại cuộc đời với Thái Anh, có phải đời tôi đã có một kết cuộc đẹp không.

Tôi trở vào, lấy chiếc khăn ẩm nước, vắt cho Dũng. Anh ta áp lên mặt, lau những chỗ rướm máu. Tôi đẩy cái ghế nhỏ gần chỗ Dũng, ngồi xuống, rút thuốc Kool hút. Dũng lồm cồm bò dậy. Anh ta nhìn tôi. Ngơ ngác. Im lặng. Tôi muốn sự im lặng kéo dài mãi. Để ngấm nỗi đau thấm dần vào tim phổi Dũng. Tôi biết bên ngoài trời rất đẹp. Và có kẻ đang chờ đợi tôi ban tặng nó một nụ cười. Dũng đã ngồi dậy. Ngồi dưới đất. Tôi thả nhiên tập thả những vòng khói không khí tròn. Dũng hoang mang tốt độ. Trận đòn ghen của Tony Phước khiến Dũng mù người đi.

Anh ta lắp bắp :

- Thừa... thừa... nữ chúa...

Tôi liệng điều thuốc cháy đang dở vô góc phòng, rồi cười tàn nhẫn.

- Anh Dũng !

- Dạ.

- Anh đừng dạ nữa. Sao anh hèn thế ?

- Thưa nữ chúa !

- Tôi không là nữ chúa, nữ hoàng gì cả. Anh không nhớ tôi à ?

Không để Dũng kịp trả lời, tôi mỉa mai :

- Giáo sư quên em rồi à ? Em là Châu, Trần thị Diễm Châu đây...

Dũng sững sờ. Anh ta cố mở căng mắt :

- Châu hả ?

- Vâng, Châu Kool, là kẻ vừa gây sôi nổi trong vụ án bố giết con vì tranh một gái nhảy.

Tôi định cười thật lớn. Vở kịch đời tôi đã sang một màn mới. Màn này là màn khôi hài rẻ tiền nhất. Nhà viết tiểu thuyết «tải đạo» có thể cho chuyện đời tôi kết thúc ở đây. Dũng hồi hận. Tôi hết thù hận. Dũng ôm

chặt lấy tôi. Tôi ôm chặt lấy Dũng, ôm chặt lấy cái thể xác nứt rạn vì đòn ghen của Tony Phước. Dũng hôn tôi. Đôi môi rướm máu của chàng dính đầy trên mặt tôi. Chúng tôi khóc suốt suốt. Chàng lôi tôi ra khỏi cuộc sống hiện tại. Tôi để mặc chàng kéo tới phòng lập hôn thú. Thế là hết chuyện,

Nhưng tiểu thuyết và cuộc đời khác xa nhau lắm ở những mối tình éo le. Một người chuyên gỡ rối tơ lòng, dạy dỗ giả cách giữ gìn hạnh phúc thường là người mất hạnh phúc. Hoặc sống ly thân với chồng hoặc chồng nghiện ngập bê tha. Đó là cuộc đời. Tiểu thuyết thì khác, thì người gỡ rối tơ lòng là người có bí quyết tìm và giữ toàn vẹn hạnh phúc, tình yêu.

Dũng rướn người lên. Tôi bảo anh ta ngồi im. Và hỏi:

- Anh có đau lắm không ?

Dũng gật đầu :

- Đau lắm.

Tôi lại hỏi :

- Nếu hàng chục đứa đánh anh, chắc là đau hơn chứ ?

Dũng nhăn nhó :

- Chắc đau chết mất.

Tôi cười khẩy;

- Thái Anh đã chết đau đớn như thế.

Tôi dần giọng.

- Vì anh cả. Anh là một thằng khốn nạn, một thằng chó đẻ. Anh dụ dỗ nữ sinh, o bế nữ sinh, ngủ chán chê với nó. Rồi anh bỏ rơi nó, để nó bơ vơ mang nỗi nhục vào đời. Khi nó tìm được một chỗ nương thân, anh vẫn chưa tha nó, anh xúc xiểm, dựng chuyện, đặt điều để chứng tỏ tài «chim gái» của anh trước mặt chồng nó. Kết quả, hạnh phúc nó đã tan vỡ. Chồng nó tự tìm cái chết. Và anh đã thuê người đánh chết chồng nó. Tôi tự hỏi, anh đã «chim» bao nhiêu đứa nữ sinh của anh và anh đã đẩy bao nhiêu đứa vào bùn nhơ ? Tôi đi làm gái nhảy không phải để kiếm cơm ăn đâu. Mà để trả thù những thằng đàn ông đê tiện như anh, trả thù giùm những cô nữ sinh bị bọn giáo sư tán tỉnh đến mang thai và phải phá thai để bảo vệ danh dự gia đình. Anh biết tôi sẽ xử anh như thế nào chưa ?

Dũng cúi gằm mặt. Tay chân run lẩy bẩy.

- Anh biết cái thai anh «tặng» tôi, muốn tổng nó ra khỏi đời tôi, tôi đã khổ sở thế nào không ?

Dững câm nín. Tôi giận phát điên lên khi nhớ tới nhà con mụ phá thai ở ngõ hẻm ngoại ô Hoà Hưng và lần nạo sót nhau.

- Thừa sống thiếu chết ! Vậy tôi sẽ bắt anh chịu cực hình thừa sống thiếu chết. Bây giờ, tôi là nữ chúa rần rần, anh nghe cho rõ. Tôi muốn giết đứa nào tôi ghét, có kẻ xách dao, xách súng đi giết nó ngay. Anh biết thằng bắt anh là đứa nào không ? Thằng Tony Phước, con ông bộ trưởng L. đấy. Nó dám gọt đầu bôi vôi anh giữa sân trường Văn Minh lắm à... .

Tôi đứng lên :

- Nhưng anh là thằng vừa đều vừa hèn, không đáng giết. Để anh sống với bản án treo. Để anh bơ vơ thất nghiệp mang nỗi nhục mà làm lại đời anh.

Tôi ra mở cửa phòng, búng ngón tay tách một cái. Giống hệt con chó săn, Tony Phước chạy vào. Nó hớn hở :

- Em bằng lòng chưa ?

- Chưa.

Tony Phước định rút dây lưng ra. Tôi xoa tay :

- Dẫn nó tới lớp học nó đang dạy, nói cho tụi học trò biết nó dụ dỗ nữ sinh khiến nhiều nữ sinh mang bầu tự tử.

Tony Phước xoa tay :

- Thế thôi à ?

Tôi đáp :

- Thế thôi, nó sẽ đau hơn là đòn du đặng. Và nếu nó không hèn nó sẽ đập đầu chết luôn.

Tony Phước dẫn Dũng rời khỏi phòng tôi. Lần này, nó chở Dũng vô trường bằng chiếc xe thể thao Mercedes của nó. Tôi lấy rượu mạnh ngồi uống và hút thuốc lá chờ Tony Phước về.

Đêm nay còn nhiều chuyện gây căng hơn. Cho đỡ buồn mà. Đời sống cứ ăn, ngủ, nhảy và nghe bọn con trai tán tỉnh mãi cũng chán. Phải xem chúng nó căng xé nhau, đâm chém nhau mới vui.

Mười Bảy

Tôi hơi thất vọng. Tối hôm đó, George Tạo không đến «châu» Mỹ Lệ. Nó bị bắn què trong cuộc tranh gái ngoài bãi biển Vũng Tàu ngay buổi sáng. Hình như, bọn con ông cháu cha địa phương đã hạ George Tạo. Tuần lễ nữa, báo chí sẽ đăng tải vài tin liên quan tới vụ George Tạo bị bắn què cho mà coi. George Tạo không đến «châu», Tony Phước lỡ dịp «búng» con trai út phó tổng thống. Và tôi mất dịp vui. Thành thử, tôi từ chối, không đi Đà Lạt chơi với Tony Phước.

Hồ Hải khoá cửa phòng, vắng mặt hai tuần rồi. Chẳng biết nàng đi đâu. Tôi đoán chừng Hồ Hải về sống tạm bợ với Thanh Triều. Điều này làm tôi đau nhói, tuy tôi không hề yêu Thanh Triều. Tony Phước thấy tôi buồn, nó dẫn tôi đi khắp chỗ. Một buổi chiều, Tony Phước hỏi tôi :

- Tớ sòng thuốc phiện «chơi» không, nữ chúa ?

Tôi mỉm cười :

- Đi thì đi.

Tony Phước lái xe đưa tôi đến một sòng hút thuốc phiện mà nó bảo là sòng quen thuộc của nó. Sòng hút này của một người Tàu nằm giữa khu vực Chợ Cũ. Sòng

tôi om, dơ bẩn nhưng có nhiều bàn đèn. Tony Phước vừa bước vô, đã lớn tiếng :

- Có gì lạ không ?

Ở những xó tối chỉ leo lét những ngọn đèn dầu lạc, rất nhiều tiếng trả lời. Tony Phước giới thiệu tôi với những thằng bạn của nó :

- Đây là thằng Nghiêm Quân, bố nó vừa là luật sư, vừa là văn sĩ.

Tôi mím môi suy nghĩ. Phải bố thằng Nghiêm Quân là bộ trưởng Nghiêm Xuân không ? Bố nó viết văn xây dựng tư tưởng con người, nổi tiếng là nhà... lập thuyết, danh vọng tràn trề mà con trai nghiện ngập, bê tha thế này ư ? Nghiêm Quân đặt dọc tẩu xuống bàn đèn, ngồi nhồm dậy, bắt tay tôi.

- Rất hân hạnh quen nữ hoàng Châu Kool.

Tôi hỏi :

- Anh là con ông bộ trưởng Nghiêm Xuân hả ?

Nghiêm Quân cười lớn :

- Ôi cái ông bố cù lần đó, chả hiểu tí mẹ gì về tuổi trẻ hôm nay. Nữ hoàng Châu Kool hiểu gì về tuổi trẻ hôm

nay không ?

Một thằng đùa :

- Sức mấy !

Thằng khác cãi nhải :

- Ông bố chúng mình còn cóc hiểu, nữ hoàng Châu Kool hiểu thế chó nào nổi.

Nghiêm Quân mời tôi ngồi xuống cái divan có kê mâm bàn đèn. Nó lên án bố nó :

- Ông cụ cũng đớp hít, nham nhở như tụi này chứ hơn chó gì mà lập thuyết.

Người bồi đã tiêm xong điều thuốc. Nghiêm Quân lại nằm gối đầu lên chiếc gối mây đen bản. Người bồi đẩy cái dọc tàu sang phía nó và cầm nâng cái nồi thuốc cho điều thuốc đứng giữa ngọn lửa. Nghiêm Quân ngậm tàu, gân cổ hít. Thuốc phiện cháy xèo xèo, kêu ro ro trong ống tàu.

Khi điều thuốc cháy hết, Nghiêm Quân nuốt khói, nhồm đầu chiêu sạch ly nước trà nóng. Rồi mới nhả khói ra. Nó «chơi» như một dân sành điệu. Tuổi trẻ của nó, nó đã đốt cháy cơ hồ thuốc phiện cháy bằng lửa đèn dầu lạc. Nó nhếch mép cười :

- Chơi chứ, Tony ?

Tony Phước lắc đầu :

- Lát nữa.

Nghiêm Quân bảo tôi :

- Hít mãi hết cảm hứng, tôi sắp chích «đô lô đan» nữ hoàng ạ !

Chúng nó văng tục luôn miệng, nói năng thật mất dạy Tony Phước dắt tôi sang cái bàn đèn khác :

- Lương con đâu ?

Một thằng ranh con, tuổi chừng mười bảy, đang thiêu thiêu ngủ, giật mình :

- Ai đấy ?

- Tao, Tony đây !

- À, anh, có em đây. Hít đã rồi.

- Ngồi dậy chào chị Châu Kool đi em.

Lương con ngồi dậy. Nó lễ phép chào tôi. Lương con, theo Tony Phước kể, là con trai lớn của một ông giám đốc Nha nọ. Nó là nạn nhân của bố mẹ nó. Mẹ nó lấy

bố nó vì cơm áo của gia đình nên vẫn khinh ngẫm bố nó. Bố nó hiểu thế và bất lực trước sự khinh khi của vợ. Bố nó không dám dạy nó để nó trốn học, kết bè kết đảng với bọn du đãng. Nó tung hoành cư xá công chức. Thoạt đầu thì đánh lộn. Sau đó, nhảy vào con đường ăn chơi nên đã leo nóc nhà ăn trộm, gác sòng bài. Bố nó từ bỏ nó. Nó lại mon men về khóc lóc. Và mẹ nó thương nó, dung túng nó. Nó bị cảnh sát bắt, bố nó không thêm can thiệp. Chính mẹ nó chạy chọt lấy nó ra khỏi các phòng tạm giữ. Nó được mẹ che chở, coi đời không ra gì nữa. Lương con nhận Tony Phước làm đàn anh, ngày rúc vào sòng hít, đêm chui vào tiệm nhậu.

- Nghe nói mày «chích» rồi hả ?

- Vâng.

- «Chích» sướng chứ ?

- Bằng hai mươi lần hít.

Không ai tưởng tượng nổi một thằng ranh con đã dám chích «đô lô đan» vào thịt nó. Tôi rùng mình. Triết lý sống «coi như chị đã sang sông đấm đòn» được khai thác triệt để ở các sòng hút này. Những kẻ khai thác, toàn là bọn trẻ hoặc chưa tới tuổi trưởng thành hoặc vừa tới tuổi trưởng thành. Chúng nó đều tự làm băng hoại cái

tuổi đẹp của chúng nó. Chúng nó ung thư tâm hồn cả rồi. Tôi có nhiều tri kỷ. Thì ra, trên đời này không riêng gì mình sa ngã. Và mình chẳng cần trả thù bọn con trai, tự chúng, chúng đã chịu tội bằng thuốc phiện.

Tony Phước dắt tôi sang chiếc divan khác. Nó giới thiệu tôi với con trai bà chủ báo nổi tiếng có tài làm báo đông độc giả nhất Việt Nam. Thằng này nghiện nặng. Nó bỏ sở, bỏ nhà. Thỉnh thoảng về cạy tủ ăn cắp món tiền, đi biệt tích hàng tháng rồi lại trở về ăn cắp món tiền khác. Không ai đày đoạ chúng nó cả. Chúng nó đã a dua, lao vào cuộc sống thác loạn. Đây là những «bít ních» địa phương, sống chui rúc nham nhở, đê tiện. Thằng này tên là Nguyễn Đức. Nó có vẻ hào hoa. Ngồi một lát thì lại thấy nó là thứ du đảng tập sự. Chúng nó văng tục, tán nhảm và gây sự với bất cứ một dân nghiện nào chúng ghé. Hai ông già nằm một bàn đèn thủ thủ tâm sự, chúng tưởng nói gì chúng. Và chúng chửi bới hai ông già thậm tệ, còn thách thức đánh nhau nữa. Hình ảnh bọn du đảng con ông cháu cha đây. Chúng nó hèn, bất tài. Tư cách chúng nó kém cả một du đảng Cầu Muối.

Tony Phước tháo giày nằm ở bàn đèn Nguyễn Đức. Nó rít thuốc phiện say sưa như nó tán tỉnh tôi.

- Có gì lạ không, Tony ?

- Đếch có gì lạ cả.
- Mà đã hạ thằng George chưa ?
- Đợi nó hết què đã.
- Ông bồ còn chạm trán mày ở nhà con Hồng Hảo không ?
- Có điều kiện rồi.
- Điều kiện gì ?
- Bồ vừa cung cấp tiền cho tao hít. Tao nhả con Hồng Hảo để bồ vừa độc quyền.
- Còn bà già ?
- Mãi lo áp phe. Hình như bà già tao hồi xuân. Bà đang tính tặng bồ vừa vài cặp sừng. Tao theo dõi vụ này. Hễ tóm cổ được cặp gian phu dâm phụ là có áp-phe bỏ, tha hồ ăn hít. Còn bà già mày ?
- Vẫn coi độc giả là thứ cá tra và câu bằng cửt !

Hai đứa phá ra cười. Nguyễn Đức không thèm chú ý tôi. Nó thản nhiên rít thuốc, nhả khói và hiếp dâm ngôn ngữ. Thái Anh đã viết một cuốn tiểu thuyết về tuổi trẻ hôm nay. Bây giờ, lạc vào cái sông thuốc phiện này,

mắt trông rõ những người tuổi trẻ, tai nghe rõ tâm sự họ, tôi mới thấy cuốn tiểu thuyết của Thái Anh thiếu sót một khía cạnh. Khía cạnh ấy là bọn thanh niên con ông cháu cha.

Mùi thuốc phiện thơm nả nùng. Những ngọn đèn dầu trông thật đẹp mắt. Tiếng thuốc cháy trên ánh lửa nghe mới quyến rũ làm sao. Chẳng trách người ta đã nghiện ngập. Tôi ngồi quan sát sinh hoạt ở đây. Cũng đỡ buồn.

- Hồi này kệt tiền quá, Tony ạ !

- Xoay sở đi.

- Có cách nào ?

- Tổng tiền.

- Ý kiến hay đây.

- Tao xách súng đi xe của bố via càn quét bọn Tàu Chợ Lớn chắc bọn bạc. Mà dám làm ăn không ?

- Sợ gì ?

- Tao tính lụm một mớ, tụi mình chuồn qua Nam Vang ăn hít.

- Nên lắm.

Tony Phước đẩy dọc tàu sang phía gã bồi tiêm, hỏi tôi :

- Nên không, nữ chúa ?

Tôi mỉm cười :

- Nên chứ.

Bây giờ, Nguyễn Đức mới chịu ngó tôi. Nó búng tay :

- Em hít không ? (bỏ 38 chữ)

Tony Phước đưa tay gạt phẳng bàn đèn. Chụp đèn, chai lọ rớt xuống sàn nhà, vỡ nát. Sinh hoạt sông hút không thay đổi. Dân nghiện thừa bình tĩnh để coi vụ này chỉ là một tai nạn... nghề nghiệp.

Tony Phước ngồi dậy. Tôi gây sóng gió :

- Tony, cho anh hay, tôi sẽ bỏ anh.

Tony Phước chụp lấy cái dọc tàu. Nó vung tay đập mạnh vào đầu Nguyễn Đức. Nguyễn Đức «ôi» một tiếng rồi nằm bất tỉnh. Nó nhăn nhó :

- Anh xin lỗi em, anh xin lỗi nữ chúa của lòng anh.

Tôi hỏi :

- Còn trò gì vui hơn không ?

Tony Phước hớn hở :

- Còn nhiều.

Nó gọi Lương con, Nghiêm Quân và bọn nhãi khác đến :

- Nữ chúa Châu Kool của tao muốn giải trí.

Lương con đáp lớn :

- Có ngay trò giải trí.

Tony Phước trao khẩu súng lục cho Lương con. Nó chạy nhanh ra cửa sòng trần giữ. Tony Phước đập cái dọc tẩu nát bầy xuống divan, sang sảng ra lệnh :

- Cấm hít từ nay. Đứa nào còn hít, chết sẽ không được về nước Thiên Đàng hay tiêu diêu miền Cực Lạc.

Vẫn nhiều người gân cổ kéo khói, Tony Phước quát tháo :

- Bài trừ thuốc phiện ! Đứa nào hít thêm tao bắn bỏ mẹ. Gom hết bàn đèn dọc tẩu lại một chỗ, lệnh của ông bộ trưởng L.

Chủ sòng không chiều ý Tony Phước. Nó đích thân tới từng bàn đèn, nhảy lên divan, đá tung đèn và thuốc. Nó cười ha hả, chạy đến ôm chầm lấy tôi :

- Vui chưa em ?

- Vui lắm.

Tôi gỡ tay nó ra. Và chúng tôi rời khỏi sòng hít. Rồi bọn nó sẽ tìm một sòng khác để đốt tuổi trẻ của chúng nó. Nỗi buồn của tôi chỉ đùn cao thêm. Lòng tôi mở rộng một khoảng trống vắng. Giá ngồi nói chuyện với Thanh Triều, có lẽ, còn thú vị hơn là đi xem bọn du đảng công tử phá phách. Tôi không nghĩ được trò chơi gì vui thích để bắt Tony Phước diễn xuất. Nó đúng là một thằng hề trong vở cải lương đời tôi. Lâm ly, nảo nuột mãi, khán giả đâm chán. Thằng hề Tony Phước sẽ chọc cười sau những «xen» thâm hiểm.

- Mình đi đâu giờ, hả em ?

- Anh muốn đi đâu ?

- Đi Vũng Tàu nhé !

- Không đi tổng tiền à ?

- Đi Vũng Tàu về anh sẽ đi tổng tiền tặng em.

- Thì mình đi Vũng Tàu.

Tony Phước bỏ rơi bọn Lương con, Nghiêm Quân, nó chở tôi đi Vũng Tàu trên chiếc xe thể thao Mercedes của nó.

Mười Tám

Hôm nay, tôi nhất định không tiếp ai, không đi đâu. Tôi khóa trái cửa, nằm đọc tiểu thuyết diễm tình. Đạo này, tôi đi làm thất thường. Đi làm kiêu tài tử. Buồn thì lai vãng tới vũ trường. Vui thì ở nhà nghe bọn ranh con tán tỉnh. Tôi đã gặp bọn du đãng ở sông hít. Không thể tưởng tượng nổi sự suy đồi của một giai cấp nhiều hy vọng tiếp nối sự nghiệp của cha anh chúng. Những Lương con, Nghiêm Quân, Nguyễn Đức, George Tạo, Tony Phước mà sau này nắm chính quyền, không biết vận mệnh của đất nước sẽ được chúng để chỗ nào.

Có tiếng gõ cửa. Tôi nằm im. Nhìn khói thuốc Kool, tôi nghĩ được nhiều chuyện. Tony Phước buột miệng gọi tôi là nữ chúa. Tôi chắc Dũng tưởng tôi là nữ chúa thứ dữ lắm. Chẳng sao. Tôi gấp cuốn tiểu thuyết, đập vội điếu thuốc khi chợt bắt gặp hình ảnh con mụ phá thai. Và rồi một vùng trời thù hận dày kín mây đen. Mây đen, chụp lấy linh hồn tôi.

Tôi nhảy ra khỏi giường bước nhẹ ra cửa. George Tạo càu nhàu. Nó đập cửa mạnh hơn. Tôi nhếch mép cười, xoay chiếc chìa khoá. George Tạo tròn xoe mắt. Nó ôm bó hoa hồng nhung, tung tăng bước vào phòng tôi.

Nó đặt bó hoa lên bàn, ôm tôi hôn nhẹ lên tóc :

- Em tu à ?

Tôi khẽ đẩy nó ra :

- Không muốn tiếp ai nữa.

George Tạo cắm hoa vào bình. Nó vui vẻ như con nít được quà chợ của mẹ :

- Thế mà em lại tiếp anh.

Nó hỏi tôi :

- Em yêu anh nhất, hả Châu Kool ?

Tôi gật đầu :

- Hỏi mãi câu này, sốt ruột quá. Anh bỏ rơi em liên mấy tuần, đi đâu ?

- Anh nằm nhà thương.

Tôi vờ :

- Sao thế ?

George Tạo chỉ vào đùi :

- Tụi khốn ở Vũng Tàu cho anh ăn đạn. Giá của viên

đạn hơi đất.

Tôi trách nó :

- Anh làm em chờ suốt đêm đó.

Nó móc túi lấy ra chiếc hộp nhỏ, trình trọng mở nắp. Một chiếc nhẫn kim cương. Nó nâng tay tôi, đeo vào ngón tay út của tôi :

- Anh đền cung đây...

Tôi mím môi làm bộ bực bội :

- Anh tưởng em cần thứ này à ?

Nó vội rút tám ngàn phiếu đã ghi sẵn số tiền và ký tên :

- Thì đây nữa, năm trăm ngàn.

Tôi đỡ tám ngàn phiếu, coi như có bốn phen phải nhận «quà tặng» của chúng nó kéo chúng nó «tủi thân». George Tạo lại ôm tôi. Lần này, tôi thí hủi nó một chiếc hôn nồng cháy mà Hồ Hải bảo là «chúng nó hôn trên miếng thịt trâu chết».

- Em muốn không ?

- Muốn gì ?

- Muốn anh làm bất cứ cái gì cho em sung sướng.

- Em muốn lắm.

Tôi nói nhanh để George Tạo biết điều tôi muốn không phải là điều nó ao ước.

- Em muốn nhờ anh giúp vài việc được không ?

George Tạo hơi thất vọng. Nhưng nó vẫn tươi cười :

- Em sai việc gì chẳng được. Xong xuôi có thưởng anh không ?

- Thưởng chứ,

- Cho anh ngủ với em nhé !

Tôi quên mất, không còn nhớ đã bao nhiêu lần Tony Phước, George Tạo năn nỉ câu trên. Tôi khôn rồi, không dễ gì cho chúng thưởng thức cái thú yêu đương đó. Khi một đứa con trai được ngủ với một đứa con gái tức là nó đã qua ngưỡng cửa khó nhất của cuộc đời người con gái. Nó không còn thần phục đứa con gái. Tôi sẽ hết uy quyền với Tony Phước, George Tạo nếu tôi chiều chúng. Tôi không phải là nhà tu, không phải là Sơ Joséphine. Những đêm lạnh, đắp chiếc chăn mỏng, nằm một mình, tôi cũng thèm muốn lắm. Và tôi đã vùng dậy, uống một ly nước lạnh kèm theo hai viên thuốc an thần. Để ngủ

mà quên đi.

- Em hứa.

- Nào, em sai gì anh ?

- Anh dám làm không đã ?

- Giết người là cùng chứ gì ?

- Dễ hơn.

- Làm gì ?

- Anh tìm cách ngủ với vợ thằng Trần Thức Thời đi !

- Thằng Thời vụ Thu Hồng hả ?

- Đúng rồi.

George Tạo cười ha hả :

- Em muốn cho nó mấy cặp sừng ?

Tôi đáp :

- Tùy ý anh.

George Tạo búng tay tách một cái.

- Anh sợ thằng Trần Thức Thời nó đem vợ dâng anh.

Ngủ với gái sẽ còn thú vị gì. Thôi, anh chiều em, chỉ vì em đây nhé !

Tôi khích nó :

- Đi xa thêm một chút.

George Tạo hát đầu :

- Cho thiên hạ quay phim hả ?

Tôi khẽ gật đầu :

- Gần gần như vậy, anh phải cho vài thằng nhà báo nó chứng kiến thì anh mới nổi tiếng.

George Tạo tự phụ :

- Việc ấy khó gì.

Tôi hỏi nó :

- Bao giờ anh ra tay ?

George Tạo suy nghĩ giây lát, rồi trả lời :

- Nội tuần này.

Tôi dặn nó :

- Khi sắp sửa hành động, anh nhớ báo trước để em

gọi nhà báo nhé, cưng nhé !

George Tạo bỏ đi. Tôi lại khoá trái cửa, nằm đọc tiểu thuyết. Những hàng chữ không chịu đứng yên trên trang giấy. Chúng nhảy múa làm tôi hoa mắt. Tôi nghĩ vẩn vơ. Và trong ý nghĩ vơ vẩn, tôi gặp Sơ Joséphine. Gặp cuốn sách, vắt xuống sàn phòng, tôi ngồi dậy, lấy whisky uống và hút thuốc. Giờ này mà đánh xì thì tuyệt thú. Những con bạc mấy bữa nay lẫn trốn ở đâu ? Có lẽ, vắng Hồ Hải, sòng bạc không thành. Đời vũ nữ còn lạ gì ngoài sàn nhảy, sòng bài, rượu, thuốc lá và trăm ngàn mối tình phù phiếm, thứ ái tình «nhận rất nhiều nhưng cho chẳng là bao». Tôi không là nhà báo, không là nhà văn nên không cần tìm hiểu cái thế giới vũ nữ. Tôi rất ít bạn. Thân nhất tôi là Hồ Hải. Những điều tôi nhận xét về gái nhảy là những điều nhận xét về Hồ Hải, về tôi, những đứa gái nhảy nhiều ưu tư. Tôi biết, vô khối gái nhảy sống cũng như nhảy. Nghĩa là lúc nào họ cũng như một đồng thịt chỉ biết cử động, và ăn và uống và cười và ngủ... Muốn cuộc sống của gái nhảy éo le, đầy nước mắt với một mối tình «nửa chừng xuân», hãy tìm đọc tiểu thuyết của những nhà văn chuyên viết về phòng trà, vũ trường.

Tôi ghéch chân lên mặt bàn nhỏ, dựa lưng thoải mái vào thành ghế xa-lông. Lôi ngồi này, tôi bắt chước Hồ

Hải. Ngồi như thế này mà hút thuốc lá, không còn gì sung sướng hơn. Càng sung sướng khi người ta gạt tàn bừa bãi. Tôi nhìn khói thuốc bay, cảm giác linh hồn mình vương trong khói thuốc. Linh hồn ở đây, ở đâu khói thuốc Kool từ ngày Hồ Hải tập cho tôi hút thuốc lá. Linh hồn tôi còn chơi với trong từng ly rượu mạnh. Ôi, linh hồn tôi, sao mà tội nghiệp, nó thế ! Tôi hút thuốc liên miên. Hút để học cách thở khói tròn mà chưa bao giờ nó tròn cả. Tony Phước thổi khói tròn thật đẹp. Có lần nó rủ tôi vào Givral ăn kem. Nó đã thổi một vòng khói thuốc từ miệng nó bay xuống ly kem của tôi. Chắt kem lạnh thu lấy vòng khói thuốc. Nó mỉm cười, giục tôi ăn kem đi. Nhiều người nhìn Tony Phước, chiêm ngưỡng nó. Con trai ông Bộ trưởng L. chỉ có mỗi cái tài đó.

Tôi vất mẫu thuốc đi. Hơn mười mấy điều thuốc đã làm người tôi choáng váng. Tôi úp hai tay vào mặt. Lại gặp Sơ Joséphine. Trời ơi, tại sao Sơ Joséphine không cứu rồi tôi ? Tại sao Mẹ Bề Trên không tìm đến bìn-đinh Núi Trắng nói tiếng «Chúa» thiên thần để linh hồn tôi được gần Chúa. Để tôi được trở về nội trú nghe Sơ Joséphine kéo vĩ cầm bản Lettres à Elise và nhìn Sơ sám hối, chiêm ngưỡng Chúa, thả hồn vào thánh nhạc ? Chắc chắn sứ giả của Chúa chê con bồ câu trắng ngуп lặn trong bùn nhơ rồi. Tôi buồn quá, muốn khóc quá.

Nhưng, bây giờ, suối nước mắt của tôi đã khô cạn. Dẫu buồn đến chết tôi biết cũng không khóc nổi. Tôi muốn có một trò giải trí. Chẳng hạn theo Tony Phước lạc vào xã hội đảng điểm của bọn con ông cháu cha. Thấy chúng nó huỷ hoại thể xác, nghe chúng nó ăn nói mất dậy, chửi bới cha anh kẻ cũng đỡ buồn. Lại có tiếng gõ cửa.

Tôi đang buồn, cần có bạn nói chuyện nên ra mở khoá ngay. Tony Phước đến. Vừa nhắc đến nó thì nó dẫn xác tới.

- Có gì lạ không, nữ chúa ?

- Đừng gọi em là nữ chúa nữa.

- Ô, anh báo động cho cả Sài Gòn biết Châu Kool là nữ chúa rần rỉ rồi. Em nổi tiếng hơn tài tử màn bạc đấy nhé !

Tony Phước khoác vai tôi, dìu tôi trở vào. Nó gio chân đạp cánh cửa đánh rầm một cái. Nó tụt giày nằm dài trên giường tôi.

- Trời lạnh ghê, Châu Kool nhỉ ?

- Lạnh thật.

- Nằm cạnh anh đi...

Tôi ngó nó, nhếch mép cười :

- Nằm cạnh anh không hết buồn. Em đang buồn quá, cung ơi !

Tony Phước ngồi nhồm dậy :

- Đứa nào làm em buồn.

Tôi thở dài :

- George Tạo !

Tony Phước chửi thề :

- Mẹ kiếp, thằng bé con dám làm người yêu của anh buồn à ?

Tôi đứng lên :

- Đi chơi chẳng ?

Tony Phước hỏi :

- Anh dẫn em tới sông hít sang nhất Sài Gòn, nằm hít vài điều cho đỡ buồn, nghe cung. Sông hít này toàn bộ trưởng và tổng giám đốc «chơi bời». Có thằng soạn diễn văn và quốc sách ở đây, cung ạ ! Đi nhé ?

Tôi đáp :

- Con gái ai lại đi hít ? Em không đi đâu.

Tony Phước phá ra cười :

- Rõn hoài cung, vô số mệnh phụ phu nhân buồn việc chồng lấy vợ lẽ, đi hít giải sầu. Em muốn quen các bà bộ trưởng không ?

Tôi gật gù cái đầu :

- Đi đánh bạc đi. Đánh bạc với các bà bộ trưởng chắc khoái hơn.

Tony Phước rạng rỡ khuôn mặt :

- Ô kê, anh dẫn em tới sòng bạc ở vi-la của con mẹ bộ trưởng. rất thân với bà vía anh. Em biết đánh tứ sắc không ?

- Không.

- Đánh phé thôi à ?

- Đánh phé thôi.

- Vậy anh dẫn em tới sòng phé của con mẹ tổng giám đốc V. mà sát phạt. Em có tiền không ?

- Ra băng lấy.

- Khởi cần, anh mang «sếch» theo đây. Đồi «sếch» tại chỗ. Anh cho em biết trước, mục V. rất thích cây, mục X. xi-măng cốt sắt, khi nó tổ mà bài em nhỏ hơn lại tối tò mò thì quay ngay, mục N. ưa chơi bài hoa, mục R, quạt bài hình. Chịu khó quay, rình vò chúng nó một vó rồi ăn non nghe cưng.

Tôi sửa soạn một lát rồi theo Tony Phước đi đến sòng bài của bà tổng giám đốc V. Trái với ý muốn của Tony Phước, sòng bài phé bữa nay không có những mục X, N, R. Mà rất bọn choai choai con các ông lớn trong chính phủ hội họp sát phạt nhau. Chúng nó coi tiền như rác. Mỗi ván bài hàng trăm ngàn. Bà tổng giám đốc V. ra tay lầy xâu. Tiền của nhà nước vào hết cái hộp xâu của bà V. Tôi choáng mắt, đành ngồi chầu rìa xem Tony Phước đánh bài. Trò giải trí này làm tôi phát tởm. Tôi không hiểu tại sao tôi tởm bọn con ông cháu cha thế.

Càng đi sâu vào thế giới của chúng nó, tôi càng thấy chúng nó đáng phỉ nhổ. Vậy mà xã hội vẫn trọng vọng chúng nó, sẽ trọng vọng chúng nó như đã trọng vọng ông cha chúng nó. Nếu một mai, những địa vị cao quý của xã hội lọt vô tay bọn đàn điểm mắt dạy này, chẳng biết xã hội sẽ ra sao ! Thái Anh đã nhiều lần phàn nàn với tôi rằng : «Niềm đau xót của chúng ta là số phận chúng ta đành gửi gọn trong tay những thằng đôn mạt».

Những thằng đốn mạt lấy vợ sinh con. Rồi con chúng lớn lên nối tiếp sự nghiệp đốn mạt của cha chúng. Và chả bao giờ xã hội tốt đẹp cả. Tội ác chúng gây nên, hình phạt chúng xử xét. Dưới ánh sáng mặt trời, bi kịch đó đang diễn tiến.

Tôi vỗ vai Tony Phước thật mạnh :

- Về chứ ?

- Anh phải chiều em chứ sao.

Nó đưa tôi về. Ngồi cạnh nó trong chiếc xe thể thao Mercedes, tôi thấy cuộc đời nhỏ, thật nhỏ. Thật nhỏ vì Tony Phước tung hoành ngang dọc khi nó chỉ là thằng oắt, con ông bộ trưởng L.

- Đông lên Đà Lạt nhé !

- Tuần sau.

- Chắc không ?

- Chắc mà.

- Hay giờ đi hít ? Em thử làm một điều coi, mê ly lắm. Em sẽ thấy đời hết u ám.

Tôi không đáp. Tony Phước lái xe tới một sông hít

sang trọng mà muốn vô phải có thể do chủ sòng cấp. Tôi gặp ở sòng này những mẫu người khác. Họ lớn hơn bọn du đảng con ông cháu cha loại Nghiêm Quân, Lương con, Nguyễn Đức, George Tạo. Nhưng cũng mất dậy, khôn nặn như con em họ.

Tôi chán nản bắt Tony Phước chở về bin-đỉnh Núi Trắng.

Mười Chín

Hồ Hải đã trở về sau mấy tuần vắng mặt. Nàng đem tặng tôi một món quà mà nàng bảo là «quà Nha Trang».

- Mày đi Nha Trang hong âm tâm hồn đấy à ?

- Không, đi phơi nỗi buồn.

- Lại buồn.

- Vẫn buồn.

- Đi với ai ?

- Đi một mình

- Tưởng mày đi...

- Tưởng tao đi với kếp à ?

Hồ Hải nuốt khói thuốc vừa nhả ra. Nàng nâng ly rượu, uống một hơi đầy đà như con nít uống nước ngọt. Ly rượu chưa đặt xuống bàn, Hồ Hải thở dài :

- Vẫn buồn quá. Có gì làm cho mình bớt buồn không, hả mày ?

- Có một thứ.

- Gì vậy ?

- Hút thuốc phiện.

Hồ Hải đập điều thuốc «Con Mèo» vài cái gạt tàn thuốc :

- Cha chả, mày tiến bộ ghê. Mới có mấy tuần xa nhau đã thấy em nhỏ mọc thừa lông cánh.

- Tao còn tiến bộ hơn mày tưởng.

- Những gì nữa !

- Tao đã đến các sòng hút, tao đã tỏ uy quyền của nữ chúa rần rì.

Hồ Hải tròn xoe mắt :

- Gì nữa ?

Tôi thúc gót chân xuống sàn phòng :

- Chờ đi, mày sẽ biết. Tao làm theo lời chỉ dẫn của mày mà.

- Hay đây.

- Mày đừng vờ.

- Vờ gì ?

- Mà mày đâu thích trả thù đời nữa, vì mày đã yêu.

- Tao mà yêu được ư, hồi trời !

- Thế mà mày đã yêu đấy !

- Tại sao tao không biết nhỉ ?

- Vậy mới khôi hài.

Tôi ghéch chân lên bàn, nhìn Hồ Hải, ranh mãnh;

- À, mấy tuần nay mày có gặp anh nhà báo của tao không ?

Hồ Hải phá ra cười :

- Cái thằng «cù lằn» đó hả ? Mày yêu nó rồi à ?

Tôi khó chịu :

- Đừng nói giọng đó nữa.

Hồ Hải uống cạn ly rượu trên tay. Nàng đặt ly xuống bàn, rồi nhăn nhó :

- Không yêu nó thì thắc mắc chi chuyện tao gặp nó hay không.

Hồ Hải mỉm cười :

- Chớ giận vội, tao sắp nói cho mày nghe một sự lạ.

- Nói đi !

- Mày phải hứa nói thật như mày giờ tay thề nói thật trước tòa nhé ?

- Tao hứa.

- Mày có yêu tên Thanh Triều không ?

Tôi rút điều thuốc khác, cắn lên môi, quên cả môi lửa. Hồ Hải bật lửa cho tôi môi thuốc. Câu hỏi thật khó trả lời. Tôi có yêu Thanh Triều không ? Hồi còn Thái Anh, tôi coi Thanh Triều như đàn em Thái Anh. Thái Anh chết, tôi quý mến Thanh Triều vì anh ta săn sóc tôi chu đáo và dám bộc lộ ngay thẳng tài năng của anh ta. Tôi thấy mình có bổn phận khuyến khích Thanh Triều. Thế thôi. Chưa khi nào tôi nghĩ chuyện yêu Thanh Triều. Tôi cũng tin rằng không đời nào Thanh Triều dám nghĩ đến chuyện yêu tôi.

- Tao hỏi làm mày buồn hả ?

Tôi gượng cười :

- Buồn gì đâu.

Hồ Hải ngó tôi chăm chăm :

- Sao mà nghĩ ngợi thế ?

Tôi ném mẩu thuốc lá, xoa tay :

- Nghĩ cái gì nhỉ ?

- Cái câu tao hỏi mà ầy mà.

- À...

Tôi vươn vai :

- Làm gì có chuyện yêu đương.

Hồ Hải gật gù :

- Mà không yêu Thanh Triều chứ ?

Tôi đáp gọn :

- Không.

Chẳng có gì dối lòng cả. Tôi đã yêu Thanh Triều đâu.
Yêu là khổ. Câu cũ rích này bao giờ cũng đúng.

- Này, Châu Kool !

- Gì ?

- Thật mà mày không yêu Thanh Triều à ?
- Tao nói dối mày lần nào chưa nhỉ ?
- Chưa.
- Vậy thì mày phải tin tao chứ.
- Tao tin rồi.

Hai chúng tôi lại hút thuốc lá. Mỗi đứa đuổi theo một ý nghĩ. Tôi không biết Hồ Hải đang nghĩ gì. Nhưng tôi thì nghĩ rằng chả hiểu Hồ Hải hỏi mình đã yêu Thanh Triều chưa để làm chi. Căn phòng im lặng. Tiếng cháy của điếu thuốc nghe rõ ràng.

Tôi mong mỏi, giữa lúc này Tony Phước hay George Tạo đến rủ tôi đi chơi. Đi chơi sẽ hết phải suy nghĩ, đỡ mệt óc biết mấy.

- Này, Châu Kool !
- Gì ?
- Tao có một chuyện muốn nói với mày.
- Thì cứ nói đi.
- Nếu mày không yêu Thanh Triều mà có kẻ khác yêu hấn ta, mày có buồn không ?

Tôi cảm thấy bây giờ là mùa đông, mùa đông lạnh chưa từng có, tuyết đang vây quanh căn phòng tôi. Và một nắm tuyết tạt vào mặt tôi. Tôi kẹp điều thuốc vào hai ngón tay, cắn chặt môi dưới.

- Sao mà lại hỏi tao thế ?

- Mà buồn à ?

- Hơi đâu buồn chuyện vớ vẩn. Nhưng ai yêu Thanh Triều ? Mà hả ?

- Không.

- Tưởng mà.

- Tao yêu Thanh Triều thì nói thẳng tao yêu, sợ gì mà buồn.

- Mà không yêu hần à ?

- Nhỡ tao yêu hần thì sao ?

- Chả sao !

- Thật chả sao chứ ?

- Ừ, chả sao cả.

- Này, Châu Kool !

- Gì.

- Nhiều lúc mình tưởng mình trầy trụa lắm rồi, trái tim mình sắt đá lắm rồi, mình không thể rung động nổi trước ái tình. Ấy thế mà lại có phút giây mình nao nức chuyện tình ái mảy ả !

- Thay đổi triết lý «Coi như chị đã qua sông đắm đò» rồi hả ?

- Thay đổi hết.

- Mà lại yêu ?

- Ừ.

- Yêu Thanh Triều, yêu thằng viết báo mà mảy miệt thị ?

Hồ Hải cười thành tiếng :

- Ghét của nào trời trao của ấy !

Tôi cũng cười :

- Hạnh phúc quá nhỉ !

Nụ cười của tôi đầy mai mĩ, Hồ Hải không thềm để ý.

- Này,Châu Kool !

- Gì ?

- Tao yêu Thanh Triều nhưng chưa được hấn yêu. Tao nhờ mày tán hấn dùm tao nhé ?

- Sao mày không tán lấy ?

- Tao ngưng.

- Mày ngưng ?

- Ủ, ngưng thật, chỉ có một tiếng «em» mà bao ngày rồi, tao vẫn chưa dám xưng với hấn. Trong khi tao xưng với khắp thiên hạ, tỉnh bơ đi. Động đến cái gì có chút lý tưởng là mình rụt rè, ngần ngại.

Hồ Hải dừng lại, rót thêm rượu vào ly :

- Máy tuần nay, tao xa Sài Gòn để tập nếp sống yên lặng.

Tôi nâng ly rượu, hóp một ngụm :

- Tập được chưa ?

Hồ Hải buồn bã :

- Tập một mình khó quá. Tao chán làm ngựa hoang

rồi. Tao muốn có chủ, có chuồng. Tao muốn được một bộ yên đóng trên lưng tao. Làm gì thì làm, rớt cuộc, mình vẫn là đàn bà.

Tôi chớp mắt :

- Chắc cảnh già ám ảnh mày ?

Hồ Hải gật đầu :

- Già nua, tứ cố vô thân, không chồng con, buồn biết mấy.

- Còn tao, mày tưởng không biết buồn à ?

- Mày đẹp, có em, có con. Mày còn tung hoành lâu. Chứ tao, hết thời rồi.

Lời than vãn đó ray rứt lòng tôi. Tự nhiên, tôi thấy Hồ Hải càng tội nghiệp quá. Tôi an ủi nàng :

- Tao sẽ làm mối Thanh Triều cho mày. Mà sao mày không nói xa gần ?

- Thanh Triều nhà quê lắm. Nói xa gần hấn chẳng hiểu gì cả.

Tôi cười như nắc nẻ;

- Thanh Triều nhà quê thật.

Nhìn khuôn mặt dịu hiền của Hồ Hải, nghe nàng than vãn, khối băng trong trái tim tan rã. Trong khoảnh khắc, tôi nhớ lời Sơ Joséphine, Mẹ Bề Trên đã dạy tôi biết mọi sự hy sinh của Chúa. Và chị Hồng, chị Hồng đã chắt hy sinh cho tôi đây ư ? Tôi muốn bắt chước chị Hồng, muốn theo triết lý của đại văn hào Leo Tolstoi. Niềm sung sướng nhất trên đời là tạo được hạnh phúc cho người khác.

- Nhưng tao yêu Thanh Triều, tao yêu gã nhà quê ấy. Chỉ có gã nhà quê ấy mới làm tâm hồn tao xao xuyến. Tao nói mày đừng cười nhé ?

- Cười gì đâu...

- Gã nhà quê ấy mới được phép đặt yên lên lưng tao. Tao thù ghét bọn đàn ông sành điệu.

- Rồi mày có bỏ hút thuốc không ?

- Tao sẽ bỏ.

- Có bỏ uống rượu không ?

- Tao sẽ bỏ.

- Làm mẹ, làm vợ là làm nô lệ cho hạnh phúc của chồng, tương lai của con cái, mày chịu đựng nổi không?

- Tao khổ quen rồi.

- Nhưng tay chân mày sung sướng. Rửa bát giặt quần áo hồng hết da tay. Đi chợ bán chân. Làm đồ ăn tóc ướp mùi dầu mỡ.

- Tao chịu nổi hết, miễn là Thanh Triều yêu tao hết lòng.

Không ai dám ngờ một gái nhảy lý lợm như Hồ Hải, coi đôi môi mình không hơn gì miếng thịt trâu toi khi để cho đàn ông hôn say đắm lại có thể đắm chiêu ngồi đánh cá với hạnh phúc. Hồ Hải rót rượu đầy ly. Rồi nàng đổ vào chai không sót một giọt. Nàng rút điều thuốc, bật lửa. Rồi tắt lửa và quăng điều thuốc đi. Hồ Hải bỏ kiêu ngồi bó gối trên chiếc xa-lông y hết con mèo. Tự nhiên, tôi cũng muốn có một gã nhà quê đi vào tâm hồn mình. Dường như, ở tâm hồn mỗi người đàn bà từng trải, đều thiếu một gã nhà quê.

- Năm nay lạnh sớm quá, mày nhỉ ?

Hồ Hải hỏi băng quơ. Ánh mắt nàng ngơ ngác cơ hồ ánh mắt nai con. Tôi xuýt xoa :

- Ừ, năm nay lạnh sớm.

- Tối nay mày đi làm không ?

- Tao định nghỉ.

- Có chương trình gì chưa ?

- Chưa.

- Vậy tao mời đi ăn cơm. Tao đã gọi giầy nói tới báo Hy Vọng.

- Gặp Thanh Triều chứ ?

- Không, tao nhần. bây giờ tao đích thân lại mời Thanh Triều. Mà có chiếc áo nào đỡ sặc sỡ không ?

- Có.

- Cho tao mượn nhé ! Tao chưa may kịp. Tao về phòng sửa soạn một lát tao qua.

Hồ Hải bỏ về. Tôi bỗng lạc vào một sa mạc mới của cuộc đời. Quỷ Sa Tăng muốn trở thành thần thánh. Tôi ngồi im lặng. Điệu nhạc buồn từ cõi nào mơ hồ vô tai tôi. Tôi lên giường, đắp chăn kín mít.

Hai Mươi

Báo chí khai thác vụ George Tạo cho ông giám đốc Trần Thức Thời mọc sừng một cách sôi nổi. Cả nước hả hê tin này. George Tạo đã trở thành anh hùng. Ông Trần Thức Thời xấu hổ quá, uống thuốc ngủ tự tử. Báo có đủ hình ảnh vụ điểm nhục này. Nhờ Phủ tổng thống can thiệp, báo chí đành nhượng bộ sau một tuần đăng tải cuộc đời ái tình và sự nghiệp của ông Trần Thức Thời. Vụ ghen tạt át-xít hủy hoại nhan sắc chị Hồng sống dậy.

Vài tờ báo rẽ tiền lồng thuyết nhân quả vô những cái sừng trên đầu xác chết Trần Thức Thời. Rồi kết luận Trời, Phật ở gần ta lắm. Vài tờ báo rẽ tiền khác quả quyết George Tạo là nhân tình cũ của chị Hồng đã âm thầm trả thù người yêu dấu. Chai át-xít được trả giá xứng đáng. Tôi đứng ngoài cuộc. George Tạo không bị phiền phức gì, vì bố nó làm lớn, bố nó đau khổ chuyện đồn mật này lắm nhưng nghĩ đến chức tước, danh dự và thể diện quốc gia, bố nó đã im lặng. Cái tên George Tạo được nhà báo «nể tình» viết tắt. Dù sao, dư luận cũng biết con cụ Phó chủ mưu cấm sừng để giết ông Trần Thức Thời. Vợ ông ta bây giờ sống như chết. Chị Hồng hẳn bằng lòng rồi. George Tạo bắt tôi giữ lời hứa. Tôi chiều nó, nhận lời đi Đà Lạt, quên cả việc làm mỗi

Thanh Triều cho Hồ Hải.

George Tạo lái chiếc xe thể thao Simca đỏ. Nó mang theo một bó bạc giấy năm trăm. Nó lái xe bạt mạng. Tôi linh cảm có chuyện gì ghê gớm sắp xảy ra. Tony Phước đã dọa sẽ bắn chết George Tạo. Nếu nó biết chúng tôi du hý ở Đà Lạt, thế nào nó cũng kéo cả «băng» của nó lên cái thành phố thơ mộng này, gây náo loạn cho mà xem. Lũ ngựa non háu đá lắm. Chỉ cần một tiếng mái xùy, chúng nó sẽ hả hê đâm chém nhau.

Hai ngày vùng tiền ở Đà Lạt trôi đi rất vội vã. Sang ngày thứ ba hết cả trò giải trí. Tôi đã sống những ngày thật đẹp với Thái anh trên mảnh đất này. Tôi nghĩ những gì tôi có, tôi đã cho hết Thái Anh. Nên chẳng còn gì để cho kẻ khác. Tony Phước hay George Tạo hay bất cứ đứa nào đến sau Thái Anh đều được thưởng thức «miếng thịt trâu toi» nói theo giọng điệu của Hồ Hải. George Tạo say mê «miếng thịt trâu toi». Nhưng vẫn chưa được. Tôi mới chỉ cho nó ôm ấp, hôn hít. Và, vì chỉ cho nó có thể, nó càng thêm khát, càng gần bó với tôi. Ngày thứ tư, Tony Phước xuất hiện ở Đà Lạt. Tôi thoáng trông thấy chiếc xe Mercedes của nó đậu trước một quán cà-phê, vội bảo George Tạo quay về khách sạn ngay. Tôi không thương George Tạo nhưng không muốn ra toà. Đã ra toà một lần, tôi ngán cái quang cảnh

cổ kính gần như cổ hủ của toà án. Tôi ngán ngẩm những ông luật sư với những lời biện hộ ngây ngô của các ông ấy. Tôi là thủ phạm giết con lão già Lê Văn, nhưng luật sư khăng khăng cải chính Lê Văn giết con lão. Và công lý thiếu quang tuyến X rọi vào tim phổi Hồ Hải và tôi. Mà chúng tôi vô tội.

George Tạo lái xe về khách sạn, nó hỏi tôi :

- Sao em đổi ý nhanh thế ?

Tôi thản nhiên :

- Tony Phước tìm anh.

Nó cười :

- Ô, tưởng gì, anh sẽ đi tìm Tony Phước, tổng cổ nó về Sài Gòn.

Nó chửi thề, văng tục một hồi. Rồi rút khẩu súng xem xét đạn dược :

- Thăng L. con phá đám hả ? Cuộc vui đang hào hứng. Tiên sư cha nó, anh sẽ đẩy xe của nó xuống vực. Em đi xem anh giết nó không ?

Tôi lắc đầu :

- Em sợ lắm.

George Tạo hăm hăm đẩy cửa phòng bước ra. Tôi nhìn theo, mỉm cười. Chúng nó sắp chém giết nhau. Lý tưởng của bọn thanh niên nay là vậy. Cờ bạc, đàn đấm, đâm chém. Cái người ta gọi là «nổi loạn vô duyên cớ» không tìm thấy ở bất cứ một tầng lớp thanh thiếu niên nào, trừ bọn con ông cháu cha, no cơm rủng mỡ, thừa tiền vung vãi. Sự mục nát bắt nguồn từ gia đình chúng. Cha anh chúng đàn đấm, ăn cắp; mẹ chúng cờ bạc, ngoại tình. Thì dĩ nhiên, chúng nó phải «nổi loạn vô duyên cớ» để trở thành những con ngựa hoang. Những con ngựa hoang dẫm nát cánh đồng cỏ xanh tốt, chạy vào sa mạc cát bỏng. Bầy ngựa nhà thiếu cỏ bèn phần nộ, đuổi theo những con ngựa hoang. Và cả một thế hệ lạc loài sa mạc, chết khát trong cát cháy.

Tôi biết rõ cái xã hội của chúng ta hôm nay. Đó là cái xã hội đạo đức giả. Con nhà lập thuyết nằm bẹp ở sòng hút thuốc phiện. Con nhà mô phạm chuyện trèo tường trỏ nóc ăn trộm vặt. Con ông luật sư làm sếp sòng gác cửa nhà chứa. Vợ ông tổng giám đốc kiếm thêm nghề đồ hồ. Các nhà tu hành nhảy vô ngành kinh tài, xoay áp phe giỏi giang hơn dân áp-phe chuyên nghiệp.

Xã hội chúng ta đấy. Máy tháng trước có thằng sinh viên khoa tán tỉnh tôi. Tên nó là Diệp Sơn. Hồ Hải kể

lai lịch thẳng này vanh vách. Nó đã có vợ con. Hồi mới di cư, nó đang học lớp đệ nhị. Nó đói dài người ra, bỏ vợ con, o bế con một bà chủ hàng vàng. Con bé nghe nó tán tỉnh, lấy nó làm vợ. Bà mẹ thấy cậu Diệp Sơn «mồ côi», lại có chí và con người trông sạch sẽ, bèn cho con gái chút của hồi môn tức là mở cho hai trẻ một tiệm vàng nhỏ ở đường Lý Thái Tổ. Cậu Diệp Sơn có vợ nhà giàu, khỏi lo đói rách miệt mài học. Khi đã đậu xong hai cái bằng tú tài, cậu Diệp Sơn lên học trường thuốc và bắt đầu phá nát cái tiệm vàng. Rồi, dù đã có hôn thú, và đã có con với cô hàng vàng, sinh viên y khoa Diệp Sơn vẫn bỏ rơi cô hàng vàng, chạy đi tán tỉnh một cô nữ sinh con nhà giàu khác. Cô hàng vàng, sau này gửi con nhờ mẹ nuôi và đi lấy Mỹ. Sinh viên Diệp Sơn đào mỏ vàng mới rông rã bảy năm. Khi tốt nghiệp bác sĩ, chàng ta «đá» luôn con vợ mới. Và, đem cái bằng bác sĩ cò mồi những cô gái khác. Chàng ta đánh hơi, biết tôi có tiền, gạ cưới tôi. Tôi đã sai Tony Phước đón chàng ta ở trường thuốc, đánh chàng ta một trận thừa sống thiếu chết. Tony Phước còn quay sẵn ro-nê-ô một bài «lý lịch» của bác sĩ Diệp Sơn, phát tặng các sinh viên y khoa. Tâm hồn những thẳng thanh niên trí thức nham nhở thế đấy. Thế nhưng, xã hội vẫn dành cho chúng nó những chỗ ngồi xứng đáng.

Tôi có thể kính trọng George Tạo, Tony Phước, Nghiêm Quân, Nguyễn Đức được ư ? Tôi có thể kính trọng giáo sư Dũng được ư ? Bước xuống cuộc đời mới biết cuộc đời bản thủ. Hèn chi Chế Lan Viên đã sợ con chim bồ câu trắng ra khỏi tổ. Phải chi, tôi giống con chim bồ câu trắng, suốt đời sống trong cái tổ của mình. Đã bị vấy bùn nhơ, tôi thản nhiên chấp nhận cuộc đời. Và thản nhiên nhìn chúng nó giết chóc nhau. Cái chức tước nữ chúa rần rì của tôi chỉ có bọn Tony Phước, George Tạo biết. Tôi muốn đừng ai biết nữa. Để đứng trong bóng tối xem vở kịch đời đẫm máu và nước mắt.

George Tạo đi kiếm đàn em của nó ở Đà Lạt. Địa vị của bố nó cho phép nó làm loạn tại cái mảnh đất hiền lành này. Nó đã đi tìm Tony Phước. Thị xã Đà Lạt náo động một buổi. Bọn chúng đụng độ quyết liệt giữa con phố chính. Cảnh sát bắt lực. Cảnh sát tỉnh nhỏ vốn đã hiền khô, lại có lệnh không được can thiệp, thì ai cần đối phó. Những lưỡi dao rút khỏi túi, bật sáng ngời, đâm nhau túi bụi. Báo chí đã tường thuật thế. Tony Phước thoát khỏi vòng vây, nhảy lên chiếc xe thể thao Mercedes của nó. George Tạo phóng chiếc Simca rượt theo. Hai chiếc xe chạy đua với tử thần. George Tạo bắn đuổi. Tony Phước bắn trả lại. Súng nổ vang. Xe lên dốc, xuống dốc vun vút. Y hết một pha «mồ hôi lạnh» trên màn ảnh. Phố xá đóng cửa rầm rập, sợ ăn đạn lạc.

Dân chúng tìm chỗ nấp. Tony Phước yếu thế rút hết ga trên đường về Sài Gòn. George Tạo cũng rút hết ga cố đuổi bằng được kẻ thù.

Nó nhắm bánh xe Tony Phước khạc đạn. Viên đạn trúng bánh xe sau của Tony Phước. Chiếc xe phóng nhanh, mất thăng bằng. Nó ngoằn ngoèo trên mặt đường như trò ảo thuật một quãng ngắn rồi lao xuống vực sâu trên đoạn đường đèo. George Tạo đã thanh toán Tony Phước. George Tạo thắng xe lại, ngó «tác phẩm» của nó, rồi về khách sạn. Nó không may mắn xúc động hay bàng hoàng. Tuổi trẻ đã trở nên tàn nhẫn thế đấy. Những nhà xã hội học kết luận rất vội vàng rằng sự tàn nhẫn của tuổi trẻ hôm nay là hậu quả của chiến tranh hôm qua. Cứ sau một trận giặc lớn lại có một thế hệ thanh niên suy sụp. Những Teddy Boys, Blousons Noirs, Demi Sels, Beatnik... là những «tác phẩm» thai nghén trong trận đại chiến thứ hai. Người tuổi trẻ trưởng thành nhờ tiếng bom, tiếng đạn nổ. Muốn tham dự nhưng chưa đến tuổi. Khi bom đạn ngừng thì lỡ cơ hội chém giết và chỉ nhìn thấy đổ vỡ. Kẻ thua trận không ăn giải gì. Mà kẻ thắng trận cũng chẳng vẻ vang. «The winner takes nothing». Và rồi, tuổi trẻ đâm ra hoài nghi, chán nản, muốn vượt khuôn khổ xã hội, sống cho riêng mình, muốn đặt riêng một triết lý sống. Đây là tâm sự của những thanh niên trên thế giới, tâm sự của những thanh niên sống trong

những hoàn cảnh đầy đủ vật chất. Tâm sự này chẳng khi nào đúng với tâm sự người thanh niên Việt Nam. Nhưng khi nói về tâm sự tuổi trẻ, hình như, các nhà xã hội học ở đây cứ lồng trái tim thanh niên Việt Nam vào trái tim thanh niên Mỹ, thanh niên Pháp. Sự tàn nhẫn, nỗi đau thương, cảnh đi hoang của lớp thanh niên thành phố bắt nguồn từ những hoàn cảnh tối tăm hơn nhiều. Những George Tạo, Tony Phước, Nghiêm Quân, Nguyễn Đức... chỉ là những con vật hy sinh sớm nhất vì chúng gần ánh đèn nhất.

Không phải vì chiến tranh mà thanh niên bất mãn. Không phải vì nghèo khổ, dốt nát mà thanh niên tàn nhẫn. Nguyên nhân chính là tại lớp cha anh đón mặt, lớp lãnh tụ giả hình. Những tên đạo diễn mù này đã vất hy vọng của tuổi trẻ trong sa mạc. Một khi niềm tin cháy lụi, một khi người tuổi trẻ khinh bỉ đàn anh, một mình tìm hướng đi thì chắc chắn phải có sự đổ vỡ. Bởi vì họ đã thành những con ngựa hoang không yên cương, dẫm nát cả cánh đồng cỏ xanh tươi, cây tung cả cát bỏng giữa sa mạc.

Con ngựa hoang không tin tưởng cuộc đời, nó cần gì cuộc đời tin tưởng nó. Và do đấy nó trở nên tàn nhẫn.

George Tạo rút khẩu súng, đưa nòng lên sát miệng, thổi nhẹ như thổi làm cho nòng súng nguội đi. Nó lạnh

lòng bảo tôi :

-Xong rồi.

-Tony Phước về Sài Gòn chưa ?

- Nó đã về âm phủ.

George Tạo thuật chuyện «mồ hôi lạnh» của nó. Nó say sưa kể tựa hồ một người vừa làm được một việc phi thường.

- Em hài lòng không ?

- Sắp rắc rồi to.

- Em sợ gì ?

- Lại ra tòa.

- Anh bảo đảm với em không có chuyện gì rắc rối cả. Đứa nào đòi xử em, anh sẽ bắn nát cả nhà nó. Chưa thằng nào dám đốt toà án. Anh sẽ đốt toà án để làm anh hùng.

Quả đúng lời George Tạo nói, cái chết của Tony Phước không rầm rộ như cái chết của con trai lão già Lê Văn. Báo chí đăng tin nó chết vào mục «từ thành đến tỉnh». Họ biết hết mọi chi tiết. Nhưng không được

khai thác. Tờ Đồi Lập chỉ tường thuật hai xe rượt nhau và viết tên tắt mà bị đóng cửa hai ngày. Dân chúng Đà Lạt đã chứng kiến cảnh rượt đuổi này. Và, dù báo chí không thuật, cả thị xã đều biết hết nội vụ. Tôi bị cảnh sát gọi tới dọa dẫm rằng không được tiết lộ bất cứ một chi tiết nào cho bất cứ ai. Người nhà Tony Phước đến thăm hỏi tôi. Người nhà George Tạo đến căn dặn tôi. Người của nhà báo, người của nhà nước đến rình rập, và canh chừng nhau. Tôi biến thành một nhân vật nổi tiếng. Nhật báo Chiến Đấu cho đăng một tiểu thuyết nó về cuộc đời và sự nghiệp của Ngọc Salem nữ chúa rần rĩ nổi tiếng. Người viết truyện «Ngọc Salem» đã khôn khéo nhét những vụ án tình của tôi vào tiểu thuyết của ông ta. Nên độc giả tưởng đó là chuyện đời tôi.

Hai Mươi Một

Giữa lúc bị cầm chân, tôi nhận được một bức thư của Thanh Triều. Lâu lắm, tôi không gặp Thanh Triều. Anh ta không tới thăm tôi. Và tôi hơi ngạc nhiên thấy vắng mặt anh vụ này. Cửa phòng tôi luôn luôn đóng kín. Hai nhân viên an ninh thường trực gác cửa phòng tôi. Cửa chỉ hé mở khi tôi lách tay lôi cái gà-men com và khi tiếp người nhà Tony Phước và George Tạo. Tôi thận trọng vô cùng. Ông bộ trưởng L. và ông Phó đang hằm hè nhau trong cuộc chiến tranh lạnh. Tổng thống Diệm làm trung gian, xử hoà. Mặc dù, tổng thống đã đền ông bộ trưởng L. một số tiền đáng kể, ông bộ trưởng L. vẫn cay cú. Ông âm mưu lật đổ ông Phó trong kỳ tranh cử này.

Bức thư của Thanh Triều làm tôi thất vọng. Vì anh ta chỉ hỏi thăm sức khoẻ và cho biết mấy tuần nay anh ta vắng mặt ở Sài Gòn. Hồ Hải cũng đã lại biệt tích. Tôi đúng là con chim bị nhốt trong lồng.

Nhưng rồi mọi việc đều qua đi êm ái. Người ta vội vàng quên hết câu chuyện không đẹp đẽ gì. Tôi trở thành nữ chúa rần rì ngoài đời. Ngọc Salem đã thoát xác tiêu thuyết nhường ngôi vị cho tôi. Nhiều nhà báo trả giá tiền khá lớn để nhờ tôi viết hồi ký. Viết bất cứ gì thì

viết, miễn là do chính tôi viết. Tôi từ chối. Nại có mình không biết viết. Nhà báo đề nghị tôi kể họ viết. Tôi từ chối luôn. Hai tháng sau, cái chết của Tony Phước bị quên lãng như những cái chết của chó bị xe cán. George Tạo tưởng đã hoàn toàn chinh phục tôi, tương đã đọc quyền tôi. Nó đến với tôi khi không còn ai canh gác giữ gìn tôi nữa. Nó vẫn thèm khát tôi. Đạo này tôi tạm giải nghệ. Đi nhảy làm gì nữa. Tôi còn khá nhiều tiền gửi băng. Ăn tiêu hết đời tôi chưa để gì đã hết tiền. George Tạo cung phụng tôi đầy đủ hơn mấy tháng trước. Chiều nay, tôi định bố thí cho nó. Thì nó đã xui xẻo.

Bọn Nghiêm Quân, Nguyễn Đức, Lương con đã rình nó từ lâu. George Tạo vừa bước vào phòng tôi là bọn Nghiêm Quân ủa vào theo. George Tạo rút súng. Nhanh gấp mười lần nó, Lương con đã chụp tay George Tạo, dùng một thế khoá mạnh đến nỗi khẩu súng từ tay George Tạo rớt xuống sàn phòng. Tôi ngồi bất động. Để tỏ vẻ bình tĩnh, tôi rút thuốc, châm lửa hút.

Lương con lễ phép hỏi tôi :

- Chị cho phép chúng em xử thẳng khôn nạn này.

Tôi nhả khói thuốc :

- Tùy chú.

Lương con thoi một trái vào bụng George Tạo. George Tạo ôm bụng, lao đao.

- Mày sẽ chết bằng tai nạn xe hơi. Chết ngay ở Sài Gòn, gần dinh của bố mày, chứ không cần chết ở Đà Lạt.

George Tạo nghiêng răng ken két :

- Sau đó, các con sẽ bị xử tử.

Lương con bồi thêm trái nữa trúng hàm George Tạo :

- Còn khuya. Cùng lắm các cha ra Côn Đảo, chờ ngày ân xá là cùng.

George Tạo vùng chạy. Lương con nhanh chân. Nó ngã sấp mặt. Lương con đè giầy lên gáy George Tạo :

- Mày chạy đâu ?

Tôi vội đeo kính đen để nhìn cho sự tàn nhẫn dịu đi đôi chút. Lương con hỏi tôi :

- Chị có sợ phiền gì không ?

- Không. Tôi muốn chú đừng để tôi phiền.

- Chị yên tâm. Nó sẽ chết giữa lộ. Em thanh toán nó để trả thù cho đàn anh Tony Phước.

- Thật thế chứ ?

- Nói thật chị đừng cười nhé !

- Chú cứ nói.

- Tony Phước chết thì kệ cha nó. Nó chết tức là hết người bao mình ăn hít. Tụi này giết George Tạo lấy món tiền còm. Lão bộ L. thuê. Tụi này vừa được tiền vừa được tiếng vì bạn rửa hận. Chính nghĩa chán.

Thằng nhãi chưa quá mười tám tuổi đã có những toan tính động trời như vậy. Nó nhìn tôi mỉm cười :

- Biết đâu lại chẳng được chị yêu thêm !

Tôi quát :

- Im mồm !

Tôi biết sự doạ nạt của tôi vô vọng đối với bọn mất dạy này. Nhưng lạ thay, Lương con đã nín thính. Tôi áp đảo chúng nó :

- Các chú đừng có hỗn. Chỉ cần một cái búng tay, sẽ có đũa sắt gân chúng mày.

Lương con gật đầu :

- Em biết.

Tôi dập điều thuốc, đứng dậy :

- Hạ thằng Tony hay thằng George đâu có khó khăn gì. Các chú hãy biểu diễn một pha bay bướm khỏi phiền điều chi cho tôi, coi nào.

Lương con hăng hái :

- Chị sẽ vừa lòng.

Tôi đánh một đòn cân não :

- Tôi ra toà, các chú sẽ khôn nạn hết. Nhưng rủi tôi có ra toà, các chú yên chí, tôi biết bốn phận của một đàn chị.

Lương con hát đầu, Nghiêm Quân dựng George Tạo dậy. Nó dìu George Tạo tới tường. Rồi Nguyễn Đức khoá một tay, Nghiêm Quân khoá một tay để Lương con thoi tới tấp vào bụng, vào ngực George Tạo. Kẻ sa cơ nhìn tôi bằng ánh mắt cầu cứu. Luật đòi dạy con người không được cứu vớt kẻ tàn nhẫn. Nó chết đi, đòi loại trừ tên tàn nhẫn. Nó sống sót, đòi sẽ thêm nhiều tên tàn nhẫn khác. George Tạo rống lên :

- Châu Kool !

Tôi mơ hồ nghe tiếng kêu đau đớn của chính mình khi nằm trên giường để cho bác sĩ nạo nhau. Nghe rõ

tiếng kêu đau đớn của mình, tôi bỗng quên hết, quên hết. Chỉ còn nhớ khối cảm hờn đang sôi sục như những cục vôi vừa vát xuống nước.

- Châu Kool ơi, em thương anh.

Tôi khoanh tay, lạnh lùng :

- Lương con, tôi không hề thương thằng này. Bắt nó phải nhận nó là Trần Thức Thời, là giáo sư Dũng, là cha dượng của Trần thị Diễm Châu.

Lương con tát George Tạo đến ứa máu mồm :

- Nhận đi.

George Tạo đau đớn quá, nhận nó là Trần Thức Thời, là giáo sư Dũng, là cha dượng của tôi. Tôi cười man dại, tiếng cười cơ hồ tiếng trống thúc dục Lương con giáng đòn thù.

Trận mưa đòn đã làm George Tạo rũ gục. Lương con chạy ra mở cửa, ngó phải ngó trái rồi ra hiệu cho Nghiêm Quân, Nguyễn Đức, vác George Tạo xuống sân. Lương con hỏi tôi :

- Chị đi không ?

- Tôi muốn coi như đi xa từ mấy hôm nay. Chú xuống chờ tôi.

Lương con khép cửa. Tôi lấy cái xách của Air France, bỏ vài bộ quần áo vào. Nghĩ sao, tôi lại chạy ra hé cửa :

- Thôi chú đi đi.

Tôi nằm nhà, chờ Lương con về báo kết quả.

Hai Mươi Hai

Nhưng cái chết của George Tạo không giản dị như cái chết của Tony Phước dù bọn Lương con đã khôn khéo tạo ra một cảnh say rượu đụng xe vào cột đèn. Tôi bị bắt trước tiên. Người ta khai thác sự thật bằng ánh đèn cực mạnh, bằng đủ lời dọa dẫm. Tôi nhớ rõ ràng tôi chỉ được thưởng thức một cái tát. Ông phó quận trưởng cảnh sát đã vung tay tát tôi. Tôi nghĩ thầm rằng vụ này chấm dứt, kẻ tát tôi sẽ bị trả giá rất đắt. Phe nhà George Tạo chủ trương khai thác tôi để biết đích danh hung thủ giết George Tạo. Phe nhà Tony Phước sợ tôi không chịu nổi đòn tra tấn, đổ thừa cho họ nên ráo riết vận động để tôi khỏi bị tổng giam vào Chí Hoà. Hai phe ngầm ngầm hại nhau.

Cuối cùng, tôi vẫn bị còng tay, đẩy lên xe cây từ cảnh sát cuộc ra toà án rồi từ toà án vô khám Chí Hoà với cái tội hết sức ngô nghê «Nữ chúa rần rì sa lưới chính quyền trong khi đang chỉ huy đàn em cướp giật ở Gia Định». Báo chí rầm rập đăng tin này với hình ảnh tôi do cảnh sát cung cấp.

Tôi được giam chung với bọn đàn bà giết chồng và bọn tú bà, dĩ điểm. Một tháng trời sống ê chề khổn khổ, tôi nhận nhiều đồ tiếp tế của Huy và của rất nhiều người

tôi không biết. Huy tìm cách vào thăm tôi. Giữa hàng rào sắt mắt cáo, chị em tôi nhìn nhau. Tôi không khóc. Nhưng Huy khóc. Nó biết rõ tội của tôi không phải là tội cướp giật. Nó đau khổ vì cuộc đời chính thức công nhận tôi là nữ chúa rần rì.

Rồi tôi cũng thoát khỏi bốn bức tường nhor bản của nhà tù. Ông bộ trưởng L. can thiệp cho tôi ra, không bị tòa xử án. Trên mặt pháp lý, tôi vẫn là công dân lương thiện có quyền bầu cử và ứng cử quốc hội. Ông bộ trưởng L. tặng tôi cho tôi một số tiền. Tôi lấy. Ông ta cảm ơn tôi đã thương yêu Tony Phước. Tôi trở về căn phòng trên lầu nhì bin-đinh Núi Trắng sống những ngày tháng nối tiếp.

Lương con tìm đến tôi trước nhất. Nó ngưỡng mộ tôi:

- Chị xứng đáng là đàn chị.

Tôi hỏi nó :

- Các chú đã tiếp tế cho tôi ?

Lương con hãnh diện :

- Đi «tắt» cho chị là bốn phạt của chúng em. Chị không can đảm chịu đòn, chị không thương chúng em thì đời chúng em xuống dốc rồi.

Tôi nghĩ tới cái tát, tới sự đối xử ở phòng tạm và một tháng sống trong tù ngục. Mà xót xa. Nhưng tất cả đến với tôi đều vô nghĩa. Lần chịu đựng cha dựng tôi thỏa mãn thú tính, lần nạo nhau sau khi phá thai còn đau đớn gấp nghìn lần. Cái chết của Lê Vũ, của Tony Phước, của George Tạo nào có thấm thía gì. Nhiều đứa khác cần chết theo Tony Phước, George Tạo.

- Bây giờ, em tình nguyện làm đàn em của chị.

- Để làm gì ?

- Để chị sai bảo. Ăn hít mãi cũng buồn. Đấm đá, đâm chém cho vui.

- Chú không học hành à ?

- Tỏm học rồi.

- Sao lại tỏm ?

- Em dậy thằng thầy của em nhảy đầm, hướng dẫn nó đi ăn chơi thì thuốc nào ngồi nghe nó giảng bài !

- Còn những thằng thầy khác chứ ?

- Ôi dào, hình như chúng nó giống nhau tuốt tuốt. Ở lớp đạo đức ra rít. Về nhà chứa bạc, đánh xì, vợ lấy râu, con đứng hóng để được khứa sai vật.

- Bố chú không nói gì chú hả ?

- Ông bố mãi lập sự nghiệp để đời đời. Bà cô lo áp phe mần xìn. Mình rần lo thân mình đi ăn hít.

Lương con ăn nói như vậy. Sự sa ngã của nó khác sự sa ngã của tôi. Tôi đi làm vũ nữ, đi làm nữ chúa rần ri vì bị cuộc đời xô đẩy. Lương con tự nhảy vào sa mạc để tự thiêu. Nó đồ vạ gia đình, học đường khiến nó phát tởm. Nó sung sướng hơn tôi. Bởi vì, nó tởm cuộc đời, đâm ghét bỏ cuộc đời. Còn tôi, tôi bị cuộc đời ghét bỏ mới đâm tởm cuộc đời.

-Những ngày chị nằm «ấp», báo chí viết về chị khiếp quá.

- Viết những gì ?

- Như một giặc cái.

Tôi phá ra cười. Lương con cũng cười.

- Chị thật sự nổi tiếng rồi... Du đang Sài Gòn tôn chị làm thần tượng. Nội cái vụ chị không khai tui này, chúng phục lẫn.

- Thế hả ?

- Dạ. Những dân chì đều khai hết. Chị là đàn bà mà

chịu đòn giời, dân chài nhiều đứa xấu hổ. Có thằng giải nghệ rời khỏi vùng trời giang hồ rồi.

Thật buồn cười. Bọn Lương con đã tưởng tôi bị ăn đòn đau lắm.

- Tụi nó có tra điện không ?

- Có.

- Đi tàu bay không ?

- Có đủ hết.

- Vậy mà chị nín thinh ?

- Tôi còn chửi tụi nó nữa. Này Lương con...

- Dạ !

- Bọn chú đông chứ ?

- Du đăng công tử hay du đăng chuyên nghiệp em đều quen hết. Chị cần làm loạn thành phố chẳng ?

- Hãy làm một việc thôi.

- Việc gì ?

- Thộp cổ tên cò phó quận X, bộp tai nó vài cái trước mặt nhiều người.

Lương con nhận công tác một cách hả hê. Ngày hôm sau, đọc nhật báo Đồi Lập, tôi thấy ngay kết quả. Trong mục «Từ thành đến tỉnh», nhà báo loan tin ông cò phó bị hành hung với cái tíit khá mỉa mai «Du đảng đùa bỡn cả cò lớn». Chẳng bao lâu, tiếng tăm tôi lầy lừng. Châu Kool ! Hai tiếng này được nhắc nhở bằng đủ ý nghĩa. Dân dao búa : kính phục. Dân lương thiện : khinh bỉ. Nhà báo : hài hước. Nhà nước : miệt thị. Thế giới nhỏ của Trần thị Diễm Châu đã bị xoá mờ. Bây giờ, chỉ còn thế giới lớn của Châu Kool. Chẳng hiểu lịch sử của những người rời bỏ vùng tăm tối bước ra ánh sáng vinh quang có nổi bất ngờ như nổi bất ngờ của tôi hay không?

Một đứa con gái hiền lành nhảy lên địa vị nữ chúa rần rì. Ngồi mà nghĩ mới thấy cuộc đời y hệt một vở cải lương hạng bét. Phải đóng trọn vẹn vai trò của mình. Tôi đã lên sân khấu rồi. Thì chịu khó múa may chứ sao. Đồi lần, nhớ Thanh Triều ghê gớm. Muốn gặp anh ta để hỏi rõ tại sao anh ta cố tình tránh tôi. Hồ Hải đã thật sự rời cuộc sống bin-định.

Hôm qua, nàng viết thư cho tôi, kể lể nhiều tâm sự :

« Châu ạ, tao thuê một căn nhà nhỏ sống âm thầm với một người giúp việc đứng tuổi. Tao bỏ vũ trường rồi. Chưa biết nên làm nghề gì vì tao còn nhiều tiền dành

dụm. Gái nhảy có học là gái nhảy biết tính con đường từ biệt ánh đèn màu trước khi ánh đèn màu ché bỏ mình. Chúng ta không thể trở thành điểm già được. Tao rất vui khi biết mày có nhiều tiền gửi băng. À, Châu ơi, tao và Thanh Triều thân nhau lắm nhưng vẫn chưa có chuyện gì. Tao không thể nói yêu Thanh Triều được. Tao sẵn sàng ngã vào lòng Thanh Triều sau một lời ngán ngủi «Anh yêu em». Tại sao gã nhà quê ấy cứ cam như hén? Tao chờ đợi. Đợi chờ. Nhiều lúc, mang tâm sự của anh chàng Linh trong «Đợi Chờ» của Khái Hưng. Và tao đã ứa nước mắt. Mày ngạc nhiên thấy tao khóc hả ? Chỉ nghĩ đến tình yêu và người ta tuyệt vọng người ta mới có thể khóc được. Mày nổi tiếng quá. Tao biết có ngày mày nổi tiếng như hôm nay. Nhưng Châu ơi, mày thương tao, mày đừng ruồng rẫy tao, mày hãy nói với Thanh Triều giùm tao là tao yêu Thanh Triều, tao muốn làm vợ Thanh Triều.

Chiều chiều, nhìn bếp lửa, tao cảm thấy tâm hồn tao ấm áp vô cùng. Bao nhiêu năm, thò bàn tay lười biếng qua cái cửa hé mở, lôi chiếc gà men cơm canh nguội, nay mới biết hương vị nồi cơm nóng hổi. Tao thèm nghe con nít khóc, thèm tiếng nồi đưa kéo kẹt, thèm ru con ngủ. Mày thương tao, giúp tao đi. Châu ơi, tao sẽ ra sao nếu Thanh Triều yêu một người con gái khác ?

Mày sẽ nghĩ gì nếu Thanh Triều không yêu tao ? Mà dùng quyền uy nữ chúa của mày bắt nó phải lấy tao đi! Tao không cần làm người lý tưởng, chỉ cần làm vợ Thanh Triều thôi... »

Bức thư của Hồ Hải khiến tôi phải băn khoăn suốt tuần. Tôi gọi giây nói cho Thanh Triều. Luôn luôn, anh ta không có ở toà soạn, Hồ Hải nghi ngờ tôi yêu Thanh Triều. Nàng viết thế là tôi thừa hiểu. Tôi phải chứng minh điều này. Tôi sai Lương con tìm Thanh Triều.

Anh ta ra miền Trung làm phóng sự. Tôi đến nhà Hồ Hải, cam kết với Hồ Hải rằng sẽ «bắt» Thanh Triều lấy Hồ Hải. Tôi gửi con tôi cho Hồ Hải trông nom. Thỉnh thoảng tôi tới nghe Hồ Hải ru con nít ngủ, nghe tiếng nôi kêu, ngửi khói bếp và thưởng thức hương vị cơm nóng. Khung đời của Hồ Hải đầy. Khung đời của một gái nhảy nổi tiếng đấy. Đàn bà, dầu làm bất cứ nghề gì, gái nhảy hay thủ tướng, tôi chắc đều có lúc chán tất cả. Để thích một điều duy nhất : làm nội trợ giỏi, hầu hạ, săn sóc chồng con. Đến bao giờ tôi thu hẹp đời tôi trong khung đời mơ ước của Hồ Hải. ? Chắc chẳng bao giờ đâu. Vì chính tôi, tôi cũng không hiểu tôi đã muốn gì. Cuộc đời một người con gái chỉ vấp vúi lạnh sau một trận giông tố. Cuộc đời tôi thì quá nhiều giông tố. Bóng râm trải nhẹ trên mặt đường nhựa nóng bỏng, chưa kịp làm

nhựa đường thôi chảy đã bị cơn nắng khác bóc đi tàn nhẫn. Và gay gắt hơn những cơn nắng trước. Hạnh phúc đến tìm tôi như cơn thiêu thân tìm bóng đèn sáng. Nó đến rồi nó chết. Nó chết vô lý làm tôi hết cả xúc động. Nó làm cho tôi buồn cười. Tôi còn cười được, tôi còn thích nhìn thiêu thân lăn xả vào bóng đèn sáng. Có lẽ, mình còn cười tức là trái sầu đâu chưa chín muối. Hãy đợi trái sầu rụng đi. Khi nó rụng, cuộc đời sẽ hết Tony Phước, George Tạo... Lúc ấy mình vẫn làm nữ chúa rần rĩ thì buồn biết mấy.

Tôi không hiểu làm sao bọn du đãng có hình tôi. Chúng đã thu cái hình thật nhỏ, lồng vào giấy chuyên đeo lưng lẳng trước ngực giống hệt những cô cậu đeo hình các tài tử, ca sĩ ngoại quốc. Một cái «fan» những người ái mộ tôi. Không, một đảng Châu Kool thành hình không cần xin giấy của Bộ Nội Vụ. Báo chí đã bình luận cái hiện tượng»những thanh niên đeo hình nữ chúa rần rĩ Châu Kool».

Tôi không hề biết đầu đuôi cái hiện tượng «Đảng Châu Kool». Nhật báo Đối Lập đã đăng trang nhất loại bài khảo luận về hiện tượng này. Châu Kool bỗng trở thành đề tài ăn khách. Độc giả mua báo, theo dõi tay ký giả đã huyền thoại hoá cuộc đời ái tình và sự nghiệp của tôi. Năm ngàn bạc một cuộc phỏng vấn dài mười phút.

Nhà báo treo giá, tôi chê bỏ. Báo Đối Lập đánh hơi tài tình. Họ biết hết bí mật ba cái chết Lê Vũ, Tony Phước, George Tạo. Chỉ cần tôi xác nhận đúng như nhận xét của họ bằng một câu ngắn để họ thu vào băng nhựa, là tôi có món tiền lớn. Và họ đầy đủ bằng chứng tố cáo sự thối nát của chế độ. Nhật báo Đối Lập dồn tôi vào chân tường. Họ báo trước với độc giả sẽ đăng thiên hồi ký của tôi. Chính tôi sẽ vén màn bí mật hai cái chết «lớn» của con hai ông lớn. Buổi chiều báo phát hành, buổi tối tôi bị bắt nhốt ở cảnh sát cuộc. Chính quyền dọa nạt tôi.

Tôi ngạc nhiên về lý do bị bắt. Tôi giải thích và cam đoan chưa viết gì cho báo Đối Lập, dù báo này hứa trả ngay tôi món tiền lớn. Tôi được trả tự do vào chiều hôm sau và phải viết lời thanh minh để cảnh sát gửi đăng khắp các nhật báo. Dù vậy, báo Đối Lập cứ bịa đặt bài, ký tên tôi. Báo bán chạy như tôm tươi. Tôi bị bắt. Nhật báo Đối Lập bị toà án ra lệnh đình bản vô thời hạn. Tôi là kẻ đứng đơn thưa. Nhà nước lợi dụng tôi, hạ nhật báo Đối Lập. Lý do đã đưa nhật báo Đối Lập xuống dốc một cách thâm hiểm : «Không đóng cửa anh vì anh chống tôi mà đóng cửa anh vì anh không đủ tư cách làm báo»

Nhật báo Đối Lập bị đóng cửa, bị truy tố ra tòa về tội đồng lõa với bọn du đảng cướp giết. Người ta lôi ở đâu ra những thằng đầu trâu mặt ngựa. Chúng đeo giày

chuyện có hình tôi. Trước vành móng ngựa, bọn này khai vanh vách rằng, tôi đã ra lệnh cho chúng đi cướp giết. Công tố viên lên án gay gắt. Ông dẫn chứng những hiện tượng du đang ở u châu, Mỹ châu cùng những hậu quả tai hại của nạn du đang lộng hành rồi xin toà hãy vì xã hội trừng trị gắt gao bọn tôi. Như một vở kịch học thuộc lòng trước khi lên sân khấu diễn xuất, ông chánh án tuyên phạt tôi ba tháng tù ở về tội đồng lõa. Những tên kia, mỗi đứa hai năm. Chủ mưu, ra lệnh mà trở thành đồng lõa. Toà án còn thương tôi lắm. Nhưng tôi biết rõ vì sao các ông thương tôi. Chuyện áo com, địa vị, danh vọng nhiều khi làm đảo tung lương tâm con người. Tôi tội nghiệp những người đã ngồi xử tôi «xuyệc com-măng».

Lương con đứng chờ tôi ngoài hành lang tòa án. Lúc tôi bị còng tay chung một chiếc còng sổ chín với một chú nhỏ can tội móc túi, bước từ xe buýt xuống, tôi đã trông thấy nó. Rồi lúc rời phòng xử, ra xe, leo lên về khám Chí hoà, nó đã «vận động» với cảnh sát, đi cạnh tôi. Nó trao cho tôi gói quà và nói nhỏ : «Chúng nó cố tình hại chị, mấy thằng khốn nạn ở trại Tể Bản nhận việc này để được tha bổng, em sẽ giết chúng nó.» Nước mắt Lương con ứa ra. Lần đầu tiên tôi biết một đứa bị cuộc đời khinh bỉ, thương xót tôi. Lương con chưa hư hỏng. Lương tâm nó còn lành lặn. Nó cao đẹp hơn những kẻ

nhận lệnh lên án tôi và đẩy tôi vào tù ngục. Tôi vỗ vai Lương con, cảm động : «Ba tháng sau, chị sẽ giúp em, chị sẽ cho em nhiều thứ mà chưa ai cho em cả».

May mắn cho tôi là tôi bị xô khảm sau năm ngày nhật báo Đối Lập bị đóng. Thành thử, báo chí, trừ những tờ chính phủ, không loan tin gì có hại cho danh dự của tôi. Dur luận càng nhắc nhở tôi hơn vì tôi dám chống chính phủ. Những đàn em không bao giờ tôi biết mặt chiêm ngưỡng tôi mãnh liệt, cuồng tín hơn. Lương con được bầu làm phó đảng trưởng Đảng Châu Kool, toàn quyền ra lệnh. Chính Lương con đã chỉ huy một bọn thanh toán mấy tên du đảng hèn hạ. Bản án treo trước ngục mấy tên này gồm mấy câu sắt thép : «Du đảng không làm chỉ điểm, du đảng đi chém mướn nhưng không ai thuê nổi du đảng hại anh em trong vùng trời giang hồ. Kẻ hại người cùng nghề sẽ bị xử tử.»

Lương con thuật cho tôi nghe đầy đủ chuyện bên ngoài. Nó ghi cả bản án nhét trong ổ bánh mì tiếp tế cho tôi. Tôi không có ý kiến gì. Những cái chết trong bóng tối của mấy thằng du đảng khốn nạn không được ánh sáng của công lý chiếu rọi. Người ta mong chúng chết đi. Coi như chúng nó bị tù ba năm và đã chết rũ trong tù. Những cái chết ấy rất... cuộc đời. Nó dạy những kẻ sống sót phải thận trọng. Luật đời không có điều

thương xót ân hận. Đứa ngu dại hãy chết cho đứa khôn ngoan khỏi lo lắng.

Lần này, khám Chí Hoà không biệt đãi tôi nữa. Tôi phải cạo đầu, mặc áo tù có số. Bọn giám thị thắng tay đối xử. Phạm nhân đều bình đẳng ở khám, giàu hay nghèo cũng thế. Nhưng đó là câu... cách ngôn đầu lưỡi tương tự câu «người giàu và nghèo đều bình đẳng trước pháp luật». Nếu ta có chút tiền dúi vào túi bọn giám thị ta sẽ sống thanh thoi hơn nhiều. Lương con đã dúi tiền vào túi bọn giám thị.

Tôi dễ thở. Bọn giám thị bỏ quên tôi, không hề sai phái, hạch sách, chửi bới. Khốn nỗi, tôi phải sống chung một với những người cùng số phận. Tôi đau đớn nỗi đau đớn chung. Nghe giám thị chửi bạn tù của mình tôi tưởng chừng chúng nó chửi tôi. Và rồi, dù muốn dù không, tôi vẫn phải chia nỗi nhục nhằn chung với mọi người. Phòng nhốt chúng tôi, toàn là những tội nhân đã có án toà. Được sống ở đây, lòng tôi dịu lại. Nỗi tủi cực của bất cứ một bạn tù nào cũng to lớn hơn tôi. Nhưng họ lại tội nghiệp tôi, họ không biết xã hội hắt hủi họ hơn tôi. Chỉ vì họ ngu dốt. Người có học hay suy tư. Càng suy tư càng thấy khổ. Nếu chấp nhận nỗi khổ sở, có lẽ, mình bớt se sắt. Bạn tù của tôi không hề bất mãn xã hội. Họ đổ vạ tại trời. Trời bắt mình đầy đọa, mình rán

mà chịu. Giản dị thế đó.

Dần dà, tôi quen cảnh sống gần như thú vật ở cái phòng của tôi. Những bi cảnh mở tung đồ tiếp tế khám xét, chuỗi chặt đứt thành những khúc vụn, bánh mì xé nhỏ. Để nữ tù khỏi thủ dâm Một đôi lần, giám thị khám phá ra gói hạt é, bọn họ chửi bới kẻ nhận đồ tiếp tế thậm tệ và đối xử thật khắc nghiệt. Chỉ cần dấm hạt é bọc trong miếng vải nhúng nước, hạt é sẽ nở căng. Và người tù đàn bà có thể thỏa mãn thú tính. Ghê tởm thật đấy, dã man thật đấy, nếu ta sống thanh thoi bên ngoài tường thành của khám lớn. Ta sẽ buồn mưa, sẽ giận tím gan. Và nếu ta là nhà đạo đức, nhà làm luật, ta sẽ lớn tiếng đánh trận giặc dâm tính của bọn tù cấm cố. Nhưng hãy sống trong bóng tối của tù ngục, ăn cơm hẩm và chẳng phải làm gì cả ngoài công việc đếm ngày tháng trôi đi bằng những vết gạch trên tường dơ ta sẽ bị thú tính nó chinh phục, và ta sẽ làm việc đê tiện như bọn tù : Thủ dâm, giao hợp đồng tính. Bấy giờ nhà đạo đức, nhà làm luật sẽ thay đổi quan niệm hoặc cải tạo chế độ ngục tù.

Thoạt đầu, thấy bạn tù hành động súc vật như thế, tôi ngấm ngấm phản đối. Rồi đánh chấp nhận vì tôi biết người ta đã sống «nhàn hạ» ở phòng giam dòng đã mấy năm trời. Con người bị đối xử như con vật thì nó không khác gì con vật cả. Cuộc đời bên ngoài của tôi tuy tôi

cảm thấy nó vô lý, nó nhục nhằn nhưng chưa thấm gì với nỗi nhục nhằn trong này. Nhiều bạn tù kể cho tôi nghe tâm sự của họ. Tôi bỗng muốn làm một cái gì khác hơn là nữ chúa rằn ri. Một phút hiềm hoi, tôi chột nghĩ xã hội thối nát mà mình làm cho nó thối nát hơn, xã hội lung lay mà mình đập cho nó đổ vỡ hẳn rồi đứng vỗ tay cười, có lẽ, mình quá ích kỷ. Nhưng tôi làm được gì ? Mọi người chắc đều nghĩ như tôi, mình cô đơn, lẻ loi, mình làm được gì ? Phút hiềm hoi biến mất. Tôi mới rõ điều mà người ta luôn luôn nhắc trong những bài báo ở đây điều mà người ta gọi là «dấn thân» chỉ là sự dấn thân hảo huyền, dấn thân cửa miệng hoặc dấn thân để đập đổ.

Ba tháng trời sống ray rứt, bần khoản, tôi đâm ra lo lắng cho tương lai. Tôi nhớ con trai tôi vô cùng. Và, tự dưng, nước mắt tôi ứa chảy vào đêm cuối cùng trước khi rời tù ngục.

Hai Mươi Ba

Nữ chúa rần rì, chánh đảng Châu Kool đã trở về cuộc đời. Đó là cái tí sấu cột của nhật báo Rạng Đông báo tin tôi được trả tự do. Người ta đón tiếp tôi long trọng đáo dể. Người ta vẫn nhớ tôi. Cuộc đời phiên muộn, nhớ nhãng, không còn gì đáng nhắc nhở, lưu ý thì nhắc nhở một đứa con gái sống ngoài vòng kiềm tỏa cho đỡ buồn. Lải nhải bình luận ca ngợi chế độ đã phát ớn rồi. Ký giả các báo nói thẳng với tôi vậy. Lần này, tôi bằng lòng biểu không các báo những cuộc phỏng vấn. Cái đầu tóc mọc lởm chởm của tôi in trên trang nhất các nhật báo. Tôi tuyên bố không chịu trách nhiệm những hành động của những gã con trai đeo hình Châu Kool. Tôi nhấn mạnh tôi là Trần Thị Diễm Châu.

Lập tức, có kẻ phản ứng. Kẻ ấy là Lương con. Nó ôm mặt, nhăn nhó :

- Tạo sao chị nói thế ?
- Vì các chú càng ngày càng đi sâu vào tội lỗi.
- Chúng em bị bỏ rơi, miệt thị, chúng em cần gì những lời kết tội.
- Các chú lắm.

- Không lắm.

- Chú đã vào tù chưa ?

- Chưa.

- Chú nên vào tù đi. Ngục tù tàn nhẫn lắm nhưng sự tàn nhẫn dạy chú làm lại cuộc đời. Kẻ ngu xuẩn, không có cơ hội tạo tương lai mới níu mãi sự căm thù để sống. Người thông minh như chú, phải biết nắm lấy cơ hội.

- Cơ hội nào đâu ?

- Tôi giúp chú.

- Chị cho em tiền là cùng chứ gì !

- Hơn chú tưởng.

- Cái gì ?

- Tình thương.

Lương con phá ra cười. Nó lắc đầu :

- Tình thương là cái quái gì, hả chị ?

Tôi đáp :

- Tôi không giải nghĩa nổi tình thương, nhưng thiếu thốn nó, con người suốt đời bất mãn. Chú chưa thêm

tình thương, chú hãy cứ sống hoang dại trong tội lỗi của chú đi. Rồi khi chú thấy chán tất cả, chú mới thấy thiếu một cái gì. Người ta sẽ bảo rằng chú thiếu tình thương. Được yêu thương, một người đê tiện nhất cũng làm nổi một việc tốt đẹp.

Lương con làm lũi bỏ đi. Nó giận tôi ra mặt. Bọn du đảng ái mộ tôi bắt đầu dứt hình tôi vắt đi. Chúng nó coi tôi là thứ đồ bỏ không xứng đáng làm nữ chúa. Chúng nó thù dệt những điều hết sức bỉ ổi để phá bỏ thần tượng của chúng nó. Nhưng đặc biệt một điều, những vụ đánh lộn, cướp giết thanh toán nhau chấm dứt. Báo chí lại thôi phỏng uy tín của tôi. Họ làm như tôi giáo dục nổi bọn đầu trâu mặt ngựa.

Tôi thu hình trong cái vỏ ốc, không muốn nói năng với cuộc đời. Mỗi ngày, tôi đều soi mình trong gương, đo tóc xem nó dài hơn hôm trước bao nhiêu. Tôi sống thâm lặng như một sương phụ đã vơi nỗi nhớ nhung sâu muộn. Thỉnh thoảng, tôi mới ngủ một đêm ở nhà Hồ Hải. Con trai tôi càng lớn càng kháu khỉnh. Đôi mắt đen nhánh hạt nhãn của nó làm cho tôi sợ thời gian. Khi nó lớn khôn, nó hiểu biết mà tôi vẫn sống trôi dạt thế này, nó sẽ nghĩ gì về tôi.

Hồ Hải thì vẫn nóng lòng chuyện chồng con. Nhưng lại không dám ngỏ thẳng với Thanh Triều. Nàng đã đau khổ nên sợ hãi đau khổ. Cứ dầm mình trong ảo tưởng yêu đương để tưởng tượng rằng đang được yêu đương. Bước ra khỏi cái bồng ảo tưởng, biết đâu chẳng tan vỡ cả ảo tưởng. Và người ta sẽ tiếc nuối vô vàn. Hồ Hải đang dầm mình trong ảo tưởng yêu Thanh Triều. Người gái nhảy ấy không còn gì nữa ngoài một chút rung động cuối chiều. Tình yêu của Hồ Hải là thứ tình yêu nắng chiều. Nó bùng lên mãnh liệt, tuyệt vời. Nhưng rồi nó sẽ tắt lịm và đi vào đêm tối nếu Thanh Triều không biết bắt chước Xuân Diệu níu nó lại, thủ thủ bên tai nó :

«Thong thả, chiều vàng thong thả lại.

Rồi đi, đêm xám tối dần dần.

Cứ như thế mà trôi cho đến mãi,

Những ngày những tháng của mùa xuân»

Thong thả, chờ anh tới gần em, ôm chặt em trong vòng tay của anh, uống hương tình trên môi em. Rồi quên tất cả, mùa xuân còn hay mùa xuân mất nào có nghĩa gì. Vì em chưa vượt khỏi vòng tay anh. Tôi thương Hồ Hải vô cùng. Bây giờ, tôi mới thật sự thương nàng. Tôi nói thương Hồ Hải mà không thấy thẹn với lương tâm như mọi lần trước. Trong khám, ở phòng tôi sống ba tháng dài, tôi đã gặp bao nhiêu người đàn bà trở thành kẻ tội

lỗi chỉ vì bị tình yêu ruồng rẫy. Người thì rưới xăng đốt chồng, người thì chém chồng đang nằm trên bụng tình địch, người thì chặt đứt «của quý» của chồng, người thì đâm lòi ruột tình nhân... Hồ Hải đã bị mất cấp hết chuỗi tháng ngày hoa mộng của tuổi trẻ. Nàng cũng giống tôi, chưa được hưởng trọn vẹn thời con gái đã phải làm đàn bà. Niềm rung động cuối cùng của nàng lại bị chết héo, chắc chắn, Hồ Hải sẽ đau đớn lắm. Nàng sẽ đi tu hay sẽ trở về cuộc sống cũ để tàn nhẫn thêm ít tháng ngày, chờ cuộc đời dẫm lên ?

Thanh Triều năng đến nhà Hồ Hải. Nàng bảo «Anh ta để ý tới con mày nhiều hơn là tao». Tôi phải giải thích «Thanh Triều có mối thâm tình với Thái Anh. Anh ấy tự cho mình có bốn phận săn sóc con Thái Anh. Anh ấy có thềm để ý tới tao đâu.»

Tôi kể hết cho Hồ Hải nghe sự liên quan của con tôi với nhật báo Hy Vọng. Để làm Hồ Hải tin lắm, vì suốt thời gian tôi bị tù đầy, Thanh Triều không hề hỏi thăm tôi. Anh ta cố tình tránh mặt tôi. Tôi chẳng hiểu anh ta có ẩn ý gì. Tôi phải gặp Thanh Triều. Và tôi đã gặp anh ta. Chúng tôi kéo nhau đi ăn. Rồi tôi mời Thanh Triều về nhà tôi. Câu đầu tiên của tôi :

- Anh giận tôi điều gì ?

Anh ta không đáp câu hỏi của tôi, mà nhìn thẳng vào mắt tôi :

- Chị đã chán hoạt động chưa ?

Tôi cười gượng gạo :

- Hoạt động gì ?

Thanh Triều đập nhịp đế giày trên sàn nhà :

- Trả thù đời, xui bọn con ông cháu cha giết nhau, nữ chúa rắn rì cầm đầu du đảng.

Tôi đưa tay xoa mái tóc cắt ngắn kiểu Jean Seberg :

- Anh tin rằng tôi cầm đầu bọn du đảng hả ?

Thanh Triều gật đầu;

- Tôi tin chứ, tin tưởng chị còn làm được những việc ngoại khổ hơn nữa.

- Anh không bao giờ tin rằng cuộc đời nó xô đẩy tôi vào những việc vô lý à ?

- Không.

- Anh ngây thơ thật.

- Vâng, tôi ngây thơ. À, nghe nói chị còn hoạt động chính trị ?

- Ai bảo anh vậy ?

- Tôi được mấy ông chính khách cho biết. Họ sẽ mời chị tham gia chuyện đảng phái. Tên chị có một sức hấp dẫn mãnh liệt. Người ta bảo, chị chỉ cần búng tay một cái là bọn du đảng làm loạn như chúng đã giải nghệ mấy tuần nay. Nếu chị làm lãnh tụ, chỉ huy bọn tuổi trẻ chống chính phủ, chị sẽ thành công.

- Anh mỉa mai tôi hả ?

- Đâu dám.

- Tôi đã sống trong những giấc chiêm bao vô tận. Cuộc đời đầy đọa tôi, cuộc đời đưa tôi vào vùng sương mù huyền thoại. Tôi đã vẫy vùng để ra khỏi vùng sương mù đó. Cuối cùng, tôi vẫn là tôi, là Trần Thị Diễm Châu. Tôi quên chuyện chiêm bao. Tôi quên hết những việc tôi đã làm, quên hết những cái gọi là căm thù. Anh biết rồi đấy, tôi đã bước xuống địa ngục của đời sống, tôi đã khóc trước những nỗi khổ của bao nhiêu người bạn tù dưới địa ngục. Tôi thấy, nỗi khổ của tôi như một hạt cát mà người người khác thì có nỗi khổ rộng bằng sa mạc. Điều đó làm tôi quên hết dĩ vãng... Nếu tôi làm gì được,

tôi sẽ làm bớt nỗi khổ đau cho mọi người hơn là phá phách, gieo rắc mầm mống căm thù cuộc đời.

Thanh Triều chớp mắt lia lia. Khuôn mặt anh ta rạng rỡ một niềm kinh ngạc :

- Chị đã lột xác ?

Tôi nhún vai :

- Phải nói tôi đã bị gọt đầu. Đến tuyệt đỉnh của đau thương, hoặc người ta muốn tự tử hoặc muốn ham sống. Tôi muốn sống, muốn tận hưởng cuộc sống làm vợ, làm mẹ. Không thể đi xa hơn được vì tôi chỉ là đàn bà.

- Tôi đã nghĩ thế, chị chỉ là đàn bà. Tôi chờ ngày chị nói câu này từ sau cái chết của con trai gã trọc phú trong phòng chị.

- Anh giận tôi ?

- Vì tôi lo cho chú nhỏ. Xin chị làm ơn ban tặng tôi cái ân huệ được lo lắng giùm tương lai của chú.

- Luôn luôn tôi nghĩ tốt về anh. Nay anh Thanh Triều, anh vẫn ôm mộng viết văn đấy chứ ?

- Vâng.

- Có một người đàn bà thương yêu anh, ngày đêm hướng tâm hồn về anh, anh biết không ?

- Tôi biết.

Câu trả lời gọn ghẽ của Thanh Triều làm tôi choáng váng. Anh ta không «nhà quê» như Hồ Hải và tôi đã lầm tưởng. Thanh Triều hỏi một câu vu vơ :

- Chị Châu bỏ thuốc lá Kool rồi à ?

Câu hỏi giống cái sào của người đứng trên bờ đưa xuống cho người đang chơi với dưới ao sâu tình cảm níu với mà ngoi lên. Tôi muốn ứa nước mắt. Thương Hồ Hải. Nếu Hồ Hải biết Thanh Triều hờ hững với tình yêu của nàng, nàng sẽ ra sao ? Nàng sẽ ra sao ? Người gái nhảy từ giã vũ trường, giã từ mọi cám dỗ, cố tình làm lại đời mình, cố tình thêm khát cuộc sống bình thường như mọi người đàn bà có chồng con, sẽ ra sao ?

- Vâng, tôi bỏ hút rồi. Hồ Hải đã bỏ hút, bỏ uống rượu, anh biết chứ ?

- Nàng có khoe tôi.

Tôi cảm thấy bầu không khí khó thở quá. Và tôi bỗng ghét cái thái độ dửng dưng của Thanh Triều.

- Nếu một người đàn ông muốn lấy vợ, tôi khuyên

anh ta nên lấy Hồ Hải.

- Tại sao thế ?

- Vì Hồ Hải sẽ không làm chồng con điều đúng. Nàng đã chán hết rồi, chỉ thích làm nô lệ cho chồng con. Nàng sẽ không biết so sánh hạnh phúc, nàng an phận, nàng thu hẹp đất trời, hoa mộng trong căn nhà êm ấm. Tôi mà là nhà văn, tôi sẽ lấy Hồ Hải.

- Chỉ tiếc chị không là nhà văn và chị lại là đàn bà. Nhà văn như tôi, muốn luôn luôn có sự phiền lụy.

- Tôi tưởng các anh cần yên ổn sáng tác.

- Anh Thái Anh có cần yên ổn đâu.

- Anh nhầm rồi.

- Tôi không nhầm đâu. Thái Anh hay phàn nàn chuyện vợ con với tôi lắm.

Tôi hơi xấu hổ. Quả thật, tôi đã làm phiền Thái Anh rất nhiều, tuy tôi biết người làm văn nghệ bị bức mình thì không sáng tác nổi. Tôi đã tự dối lòng tôi, tôi chỉ nói cái hay, cái đẹp mà quên cái xấu những ngày làm vợ Thái Anh. Tôi hành hạ Thái Anh đủ điều. Đến nỗi Thái Anh đã xé nát cả tác phẩm viết dang dở.

Nhưng đây chỉ là những cơn mưa nhỏ mà thiếu nó, nắng không đẹp. Sau mỗi trận cãi nhau, chửi nhau, đánh đấm nhau, vợ chồng thương yêu nhau tha thiết hơn. Thái Anh bảo tôi thế, tuy chúng tôi chưa hề chửi nhau, đánh đấm nhau. Mà mới chỉ dần vặt nhau.

- Tôi hỏi thật, anh phải trả lời thật nhé !

- Chị cứ hỏi.

- Hồ Hải yêu anh lắm, nàng không dám nói thẳng với anh, nàng nhờ tôi... làm mối anh cho nàng. Anh nghĩ sao ?

- Tôi không thể lấy Hồ Hải được !

Tự nhiên, máu trong cơ thể tôi nóng ran. Chết tàn nhẫn tưởng đã mất lại mon men tìm về. Tôi thấy tôi là Hồ Hải đang bị chê bỏ. Tôi thấy Thanh Triều là Dũng đang lắc đầu từ chối cái thai trong bụng tôi.

Tôi xằng giọng :

- Anh là cái gì mà chê Hồ Hải ?

Thanh Triều hơi thay đổi nét mặt :

- Tôi không là cái gì cả. Nhưng yêu ai là quyền của tôi. Tôi không chê Hồ Hải vì không rung động nổi khi

nghĩ về Hồ Hải. Hồ Hải có thể là người vợ tốt. Chỉ tiếc, tôi không yêu nàng. Tôi ao ước lấy được một người tôi yêu dấu từ nhiều tháng ngày. Người đó sẽ khuyến khích tôi trở thành nhà văn nổi tiếng. Hồ Hải chắc chắn chỉ làm tàn lụi văn chương của tôi. Chị Châu, chị biết rồi đó, khi đã trót mang lớp da văn sĩ, tôi khó mà dứt bỏ nổi. Tôi sẽ cố gắng, sẽ cố gắng... tập nghề như chị nói.

Tôi đứng dậy :

- Tôi bắt anh phải lấy Hồ Hải.

Thanh Triều cười, lần đầu tiên, tôi biết sự cương quyết ẩn trong nụ cười của anh ta.

- Chỉ có Trời mới bắt được người này yêu người kia. Nhưng với tôi, khi tôi yêu một người thì Trời bắt tôi yêu người khác, sợ bắt cũng không nổi, nữa là chị.

- Anh không sợ du đặng đánh anh à ?

- Tôi không sợ gì cả.

- Thật chứ ?

- Chị thử dõ tài nữ chúa rắn ri của chị xem sao. Tôi chưa nói đâu, song nếu đàn em của chị đánh tôi, tôi sẽ hét lớn...

Thanh Triều đứng lên, bước gần chỗ tôi, không hét lớn như anh ta dọa. Mà nói thật ngọt bùi :

-Tôi yêu chị, tôi yêu Châu, tôi yêu em...

Tai tôi ù đi. Mắt tôi hoa lên. Thanh Triều đã tới cạnh tôi. Anh ta đặt tay trên vai tôi :

- Anh yêu em, anh yêu em...

Nhưng tôi đứng bất động như một pho tượng. Thanh Triều mơn man bàn tay của anh ta trên da thịt tôi. Sự mơn man của Thanh Triều làm cho pho tượng cựa quậy. Tôi nhìn anh ta. Xót xa. Tình yêu thương, nỗi đau khổ là những thứ của muôn đời. Ở không gian và thời gian nào cũng vậy thôi, chẳng bao giờ có thay đổi trong yêu thương, đau khổ, dù thời đại có đổi thay. Niềm rung động của con người nghìn xưa cho đến nghìn sau vẫn thế. Không phải siêu thực hoặc hiện sinh là cười khi ta đau đớn. Không phải duy vật là nôn mửa vào tình yêu. Loài người sẽ tồn tại chính nhờ sự bất di bất dịch của tình yêu thương, nỗi đau khổ. Triết thuyết này, triết thuyết nọ chỉ là son phấn. Khi còn biết yêu còn biết đau khổ. Yêu và đau khổ là mặt trời của cuộc sống. Thiếu êm dịu của mặt trăng, con người sẽ không biết gay gắt của mặt trời. Chịu gay gắt của mặt trời, con người sẽ thêm êm dịu của mặt trăng.

Thanh Triều yêu tôi. Tôi không yêu anh ta. Hồ Hải yêu Thanh Triều, anh ta lại không yêu Hồ Hải, sự bắt đầu lần quần này đã là đề tài sáng tác của hàng triệu văn nghệ sĩ trên thế gian !

Tôi xót xa cho thân phận của tôi. Và thương hại Thanh Triều. Anh ta cần tôi lắm, anh ta khao khát sự êm dịu của mặt trăng. Tôi đã hứa với Hồ Hải, vả lại, tôi chưa hề yêu Thanh Triều. Đôi bạn, tôi nhớ anh ta. Thì niềm nhớ nhung đó chỉ là niềm nhớ nhung một người bạn thân. Thanh Triều cảm lạnh như Hồ Hải. Yêu mà không dám tỏ tình. Ôi, tình yêu !

Thanh Triều đã ôm chặt tôi trong vòng tay của anh ta. Như lần Thái Anh ôm tôi, tôi đã mềm yếu, thúc thủ. Vẻ cương quyết, tàn nhẫn biến đâu mất. Thanh Triều đưa tay phải luồn qua gáy tôi. Anh ta níu khuôn mặt tôi sát khuôn mặt anh ta. Anh ta rướn người, tìm môi tôi. Đôi tay tôi đã ôm gọn thân hình Thanh Triều trong cảm giác mê mẩn, ngây ngất... .

Hai Mươi Bốn

Hai chúng tôi ngồi đối diện nhau. Ngót nửa tiếng đồng hồ, không ai nói với ai một lời. Đôi mắt Hồ Hải đỏ hoe. Đến khi không cảm được sự yếu đuối của mình, nước mắt nàng ứa ra. Tôi để mặc Hồ Hải khóc. Nhưng nàng khóc không lâu. Nàng lấy khăn thấm khô nước mắt nhìn tôi :

- Làm lại cuộc đời khó quá nhỉ ?

- Tại mày chọn Thanh Triều.

- Tao còn quen biết một người tử tế nào nữa. Lấy chồng, dễ lắm, song chúng nó lấy tao, chúng nó bòn rút hết tiền của tao rồi bỏ rơi tao. Này Châu...

- Gì ?

- Hãy còn may mắn cho tao là tao chưa tỏ tình với thằng khốn đó. Giá nó chê tao trước mặt tao, chắc tao sẽ đâm nó nhầu mình. Tao đã đeo kính đen khi ngủ nên giấc mơ nó không lọt vào mắt tao. Thôi chả cần. Số phận nó bắt mình lên đêngh thì cũng đành chịu vậy. Mày nhất định bỏ ngôi vị nữ chúa rần rì à ?

- Ừ ?

- Rồi mày làm gì ?

- Tao sẽ lấy chồng.

- Mà may mắn hơn tao nhiều, làm gì cũng thành công. Bao giờ mà lấy chồng ?

- Chưa biết.

- Mà giúp tao việc cuối cùng nhé ?

- Việc gì ?

- Nhường ngôi vị và tên Châu Kool cho tao.

- Làm loạn à ?

- Chứ sao !

- Sẽ cô đơn, sẽ tủi cực nào nề gấp bội. Trả thù đời không nổi đâu. Làm đẹp cho đời, tao nghĩ, là trả thù đời xứng đáng, nếu mà muốn trả thù đời.

- Mà nhân nghĩa quá ! Giết người chán rồi đi tu hả ?

- Không phải đâu. Tao thấy nhiều người còn khổ nạn hơn trăm lần tao. Tao bị tình nhân bỏ rơi khi cái bầu được một tháng. Người khác, tình nhân đưa tới bảo sanh viện rồi để mặc nằm đó, không tiền trả, phải bóp cổ con chết và vào tù ! Sống với nỗi căm thù, riết rồi mình sẽ điên. Và cuộc đời nhốt mình vào cũi như chó

dại.

- Mày thành tu sĩ mau ghê. Tao muốn thành chó dại. Tao muốn cắn nát chân chúng nó, bắt chúng nó thành chó dại hết cả lũ.

- Thì mày đi làm loạn đời đi !

- Mày khỏi thách.

- Ngày nào đó, mày sẽ «tu sĩ» hơn cả tao.

- Trước hết, tao cắn thẳng Thanh Triều !

Hồ Hải đập tung cái bàn nhỏ, đứng dậy. Nàng tìm rượu, nốc ừng ực. Rồi nàng bỏ đi. Tôi ngồi một lát, dặn dò người giúp việc của tôi, vuốt ve cháu bé rồi cũng bỏ về bin-đỉnh Núi Trắng. Lương con ghim mẩu giấy hẹn gặp tôi. Nó đã đến tìm tôi. Nó ghét bỏ tôi, nay còn đến làm gì ? Tôi tự hỏi thế. Lột mẩu giấy xé vụn nát, tôi mở cửa phòng, bước vào. Khóa trái cửa lại, tôi để nguyên quần áo, nằm dài trên giường, suy nghĩ vớ vẩn. Lương con không đến. Trọn buổi chiều, tôi cố tình đợi nó, nhưng nó cho tôi leo cây.

Con ngựa hoang về chuồng cũ, hẳn có nhiều chuyện lạ. Nghĩ mà thương Hồ Hải. Nàng bắt chước con nít, dùng ống rau muống thổi nước xà phòng. Cái bong

bóng đẹp đã vỡ. Hồ Hải lớn rồi, nàng không tiếc ngần ngại. Nàng đã thù hận hơi thở mạnh của số phận. Hơi thở của số phận đã vùi dập giấc mơ khiêm tốn của nàng. Thôi, để nàng đi rửa nhục. rồi đến tuyệt đỉnh của đau thương, nàng sẽ cô đơn, sẽ giống tôi, không muốn thù hận nữa. Tôi đã dọn cho đời tôi một đoạn kết. Tôi phải trở lại nội trú.

Tôi muốn đắp linh hồn rét mướt của tôi bằng tấm mền-ấm-Sơ Joséphine. Tôi muốn tiếng «Chúa» thiên thần của Mẹ Bề Trên đuổi Châu Kool ra khỏi Trần Thị Diễm Châu. Tôi phải trở lại nội trú đã, rồi mới thấy rõ đoạn kết của mình. Tôi bình thản lắm. Chưa bao giờ tôi bình thản như bây giờ. Bỏ bữa cơm chiều, tôi đã ngủ một giấc dài không mộng mị.

Sáng sau, thức dậy, rửa mặt, trang điểm xong, tôi định xuống phố thì Thanh Triều tới. Anh ta ôm một bó hoa hồng tặng tôi. Tôi không muốn gặp Thanh Triều nữa. Tôi đã quên cái cảm giác mê mẩn, ngây ngất khi đôi tay tôi ôm gọn Thanh Triều. Lúc ấy, lúc linh hồn đi vắng, xác thịt tự do tung hoành. Nhưng lúc này...

Thanh Triều đặt bó hoa trên bàn, bước đến cạnh tôi. Tôi nhìn anh ta, nghiêm nghị :

- Mời anh ngồi xuống ghế.

Thanh Triều bẽn lễn :

- Tôi đã mê ngủ ?

Tôi nói :

- Vâng, anh đã mê ngủ, anh đã làm lần một lần. Tôi hy vọng anh đừng làm lần hai lần. Tôi không nhận hoa tặng của anh đâu.

Thanh Triều mím môi :

- Châu chê tôi chưa nổi tiếng ?

Tôi đáp :

- Không phải thế.

Thanh Triều hỏi :

- Thế vì lý do gì ? Em đã yêu anh mà...

Tôi nhún vai :

- Anh tưởng hễ hôn được tôi là yêu được tôi à ?

Tôi trắng trợn :

- Anh hôn tôi, tôi mê thật đấy, nhưng sau đó tôi quên ngay.

Tôi xấu hổ vì câu nói đó. Khốn nỗi, với Thanh Triều, tôi muốn tàn nhẫn để anh tuyệt vọng, buông tôi ra, gần Hồ Hải hơn.

- Tôi không yêu anh như anh không yêu Hồ Hải. Ái tình là vậy đây ! Người yêu anh, anh chê bỏ, người anh yêu chê bỏ anh. Tôi sẽ lấy chồng nhưng không lấy anh đâu.

Thanh Triều cúi đầu, úp mặt vào đôi bàn tay :

- Anh đã khóc khi biết em gửi đơn em vào vũ trường nhưng anh cảm thấy anh quá bé nhỏ đối với em, nên anh đành đứng nhìn em quay cuồng trong gió lốc. Anh hiểu, với chồng cũ của em, anh chẳng là cái gì cả. Với Thái Anh, em còn dứt khoát vì nhận ra điểm hèn hạ của Thái Anh. Thì anh nào có nghĩa chi. Anh đã đau khổ ngấm ngấm. Anh thấy vòng tay mình quá nhỏ mà giấc mộng của anh quá lớn. Nhưng ngày anh được siết chặt em trong vòng tay anh, anh tin chắc rằng anh có thể cưới em làm vợ. Anh lại hồ đồ. Gió lốc mạnh gấp ngàn lần tình yêu của anh. Nó đã thổi tung tình anh xa em hàng trăm thế kỷ. Anh xin lỗi em, anh xin lỗi Châu, tôi xin lỗi chị...

Thanh Triều ngẩng mặt lên và buông đôi bàn tay ra. Khuôn mặt anh ta nhể nhại nước mắt. Tôi đã phì cười

khi thấy những nam diễn viên màn ảnh khóc nức nở vì bị tình phụ hay hối hận dưới chân tình nhân. Những mối tình già càng đáng cười dài. Tôi nhớ, tôi đã cười nức nở lần coi phim của Cary Grant và Ingrid Bergman. Cary Grant khóc sụt sùi, tôi lại tưởng Fernandel chọc cười. Đàn ông mà khóc trước mặt đàn bà thì khôi hài thật. Nhưng Thanh Triều đã không làm tôi cười. Vì tôi biết chắc, anh ta khóc vì yêu tôi.

Tôi chớp mắt dịu giọng :

- Anh không có lỗi gì cả. Ai bắt lỗi một người có tội... yêu.

Thanh Triều rút khăn thấm nước mắt :

- Năm nay, tôi ngoài ba mươi tuổi rồi. Tôi chưa yêu ai, chưa biết đàn bà là gì. Tôi mới dám yêu chị âm thầm. Tôi hiểu nỗi sự thật nó phũ phàng như vậy, tôi sẽ yêu chị bằng mối tình cam trồn đời tôi. Chị đã làm tôi biết tuyệt vọng vì tình.

Tôi thở dài :

- Anh Thanh Triều ạ, tôi hư hỏng rồi, không xứng đáng được anh yêu tha thiết vậy. Tình yêu của anh trao gửi không đúng chỗ.

Thanh Triều nghiêng răng ken kết :

- Chị nói dối lòng chị. Chị cứ nói thẳng tôi không xứng đáng được chị yêu có lẽ tôi đỡ khổ sở.

Tôi gật đầu :

-Vâng, anh muốn tôi nói thẳng thì tôi nói thẳng : tôi không yêu anh !

Thanh Triều nhăn nhuc :

- Chị vẫn nói dối lòng chị. Tôi biết chị không quá tàn nhẫn như chị đang đối xử với tôi. Tôi biết chị không còn thiết gì sự cao sang nữa. Chuyện đời, dưới mắt chị, thế là đủ rồi. Chị cần yên ổn như một người bệnh cần yên ổn để lấy lại sức. Tôi có thể là nơi chị dưỡng bệnh. Chị sẵn sàng chấp nhận điều này. Khôn nỗi, thêm Hồ Hải pha rối toan tính của chị, của tôi.

Thanh Triều đứng dậy :

- Tôi là kẻ kiên nhẫn. Tôi sẽ chờ đợi ngày chị nói thật với lòng chị. Và khi ấy, chỉ một cái búng tay khẽ, tôi sẽ chạy tới chị, giống con chó ngoan ngoãn, trung thành với chủ.

Tôi bóp đầu, suy nghĩ :

- Anh Thanh Triều...

Thanh Triều cúi nhìn giầy giày đã thắt chặt :

- Tôi nghe đây.

- Anh đừng phiền tôi nhé !

- Đầu dằm.

- Ở đời không có gì quý giá bằng được yêu. Một người như tôi mà còn được anh yêu bằng cả tấm lòng, tôi xúc động muốn khóc. Tôi đã nghĩ, tôi chỉ có thể làm lại đời tôi trong vòng đai âu yếm của thương yêu. Những kẻ bị cuộc đời khừ trừ, nếu họ được lừa vào khu đất thương yêu, tôi tin rằng, xã hội sẽ bớt giảm nhiều ung nhọt. Tôi đã sống với bọn du đảng, tôi hiểu chúng nó nhiều. Chúng nó là những đứa cô đơn nhất đời. Chúng nó thừa thãi vật chất nhưng thiếu thốn tinh thần.

Xã hội không cho chúng những gì chúng thèm khát mà lại cứ dọa nạt, hắt hủi chúng, làm sao chúng chẳng tự hủy đời chúng. Không phải bất cứ thằng du đảng nào cũng biết suy tư đâu. Chúng nó rỗng óc và ngu xuẩn. Tôi muốn giúp chúng nó bớt ngu xuẩn, muốn chích sự hiểu biết phải trái vào óc chúng. Tôi muốn lừa chúng

vào khu đất thương yêu. Tôi hứa với anh, tôi sẽ thực hiện nổi ý định của tôi. Mọi người sẽ tiếp tay tôi. Tôi cần ra tay ngay vì Hồ Hải đã ra tay. Anh chớ bỏ nàng, nàng điên khùng nhảy vào con đường cùng khôn. Bọn du đảng khổ sở lắm, tôi cần cứu vớt chúng. Nếu anh thương yêu tôi, anh hãy giúp tôi giải quyết việc này hơn là đòi lấy tôi làm vợ.

Tôi ngừng lại. Thanh Triều đã ngồi xuống ghế. Anh ta không muốn về nữa. Thanh Triều nhìn tôi :

- Rồi sau đó ?

- Tôi chưa biết sau đó tôi sẽ làm gì. Chắc chắn, tôi không phải về nội trú nghe Sơ Joséphine kể chuyện Chúa. Anh Thanh Triều ạ...

- Tôi nghe đây.

- Ý nghĩ của tôi, theo anh, có phải là ý nghĩ của kẻ giả đạo đức không ?

- Không đâu !

- Cám ơn anh. Tôi cứ sợ người nghe mình nói miệt thị việc làm quá tầm tay với của mình. Có lẽ, tôi sẽ tham gia vào một đoàn thể chính trị. Tôi đã từng đau khổ, tôi đã từng gặp những người đau khổ gấp vạn phần tôi. Tôi

có quyền nói chuyện nhân nghĩa mà không sợ ai khinh bỉ. Tôi cũng có quyền mơ mộng làm cho xã hội vui dân nổi thống khổ mà không sợ ai cười cợt, cho mình đang đóng tuồng cải lương trên sân khấu. Nghe một gái nhảy, một nữ chúa rần rĩ bắt đầu dĩ muốn làm đẹp cho xã hội, anh có lợm giọng không ?

-Tôi yêu chị, tôi yêu tất cả. Tôi sẽ chờ chị.

- Anh đừng chờ đợi. Anh cứ lấy vợ và cứ yêu tôi bằng mối tình câm của anh. Tôi nghĩ rằng, mối tình của chúng ta không câm nữa. Vì anh đã nói anh yêu tôi. Và... anh...

Đôi mắt Thanh Triều rực sáng. Anh ta vươn đôi tay thẳng về phía tôi. Đôi tay ấy đã một lần ôm chặt thân hình tôi. Đôi tay ấy đang chờ ôm tôi một lần nữa. Thanh Triều đã đứng dậy. Bây giờ, tôi có cảm tưởng đôi mắt sáng rực kia chỉ là đôi mắt mù lòa. Và Thanh Triều là hiện thân của một người mẹ già có đứa con trai duy nhất xông pha ngoài trận tuyến. Người mẹ thương nhớ con, ngày đêm khóc lóc đã thành mù lòa. Nhưng hôm nay, đứa con trở về, người mẹ nghe tiếng con, đang dựa lưng vào tường ử rữ, vụt đứng lên, dang đôi tay, chờ ôm ấp con trong vòng tay chờ đợi

- Em...

- Anh...

Tôi chạy bổ vào vòng tay Thanh Triều cơ hồ miếng sắt nhỏ bị khối nam châm hút. Thanh Triều ôm ghì tôi. Nước mắt tôi ứa ra.

- Và... anh đã yêu em..

- Và em đã yêu anh ?

- Em yêu anh..

- Anh yêu em...

Đôi môi Thanh Triều không tìm đôi môi tôi. Tôi gục đầu xuống vai anh ta. Chúng tôi ôm chặt lấy nhau và, dường như, cả hai đều nghĩ rằng, phải ôm chặt lấy nhau hơn nữa để giữ lấy những gì còn lại sau cơn lốc của cuộc đời.

- Em !

- Dạ...

Thanh Triều không nói thêm. Người tôi rạo rức. Tôi nghe rõ tiếng bước êm ái của linh hồn, tình yêu trở về đôi môi tôi. «Miếng thịt toi» đã biến mất của chuỗi ngày thù hận, thác loạn của tôi. Ngực tôi căng no nhựa sống. Tôi ghì mạnh Thanh Triều, thôi không gục đầu xuống

vai anh ta nữa. Tôi khép mắt dâng hiến người yêu đôi môi mọng ướm ân ái. Nhưng Thanh Triều đã nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra. Và chúng tôi buông rời nhau trong tiếc nuối... .

Hai Mươi Lăm

Một tuần sau, tôi nhận được hồng thiệp gửi qua bưu điện kèm theo cả giấy mời đi dự đám cưới. Tin mừng của Hồ Hải đầy. Nàng không làm nữ chúa rần rĩ vì Thanh Triều đã cưới nàng làm vợ. Hồ Hải sung sướng đến khóc sung cả mắt. Thanh Triều cưới Hồ Hải với tâm sự «Rồi một ngày kia em lấy chồng. Anh về lấy vợ thế là xong. Vợ anh không đẹp bằng em mấy, anh lấy cho đỡ lạnh lòng.» Chỉ riêng tôi biết tâm sự Thanh Triều. Tôi thú thật, tôi cũng đã khóc. Tin mừng của Hồ Hải là tin buồn của tôi. Những kẻ tạo hạnh phúc cho người khác, luôn luôn bị thiệt thòi. Tôi chợt nhớ mấy câu thơ của Hàn Mặc Tử :

«Mỗi độ trong vườn cam ửng chín,
 Mỗi lần em nhớ người trai tơ.
 Trưa hè năm ấy mùa cam ngọt,
 Nhưng thấy cam xanh lại chối từ.
 Cam chín lòng em cũng héo hon,
 Đến nay em đã có chồng con.
 Tình cờ hôm đó chàng qua lại,
 Cam trái mùa rồi hết chất ngon»

Tôi đã chê Thanh Triều «quê mùa». Chính tôi mới là đứa nhà quê. Phải chi tôi hiểu nổi rằng Thanh Triều đã yêu tôi tự hôm anh đưa tôi tới bảo sanh viện ? Phải chi tôi bằng lòng hái trái cam xanh ? Thì đâu có buồn hôm nay.

Tôi đành an ủi tôi bằng câu nói của Saint Exupéry vậy. Yêu nhau không phải ngồi nhìn nhau mà là nhìn về một hướng. Chúng tôi đã cùng nhìn về hướng đẹp của xã hội. Thanh Triều lấy Hồ Hải, xã hội loại trừ được một gái nhảy có tương lai trở thành điểm già, loại trừ được một nữ chúa du đăng có triển vọng kéo theo hàng trăm thanh niên rơi xuống vực thẳm. Thanh Triều bằng lòng lắm vì anh đã được tôi yêu. Khi đã được yêu, người ta dám làm những việc người ta không dám, không thích làm.

Ngày cưới của Thanh Triều - Hồ Hải, tôi gửi tặng họ mỗi người một món quà. Cái máy giặt cho Hồ Hải với giòng chữ «Để đôi tay nàng đẹp mãi vuốt ve chàng», cái máy đánh chữ cho Thanh Triều với giòng chữ «Để chàng sáng tác một thiên tiểu thuyết bất hủ tặng cuộc đời». Giòng chữ đề tặng Thanh Triều có một ẩn ý. Chắc chắn, Thanh Triều sẽ hiểu.

Tôi không dự đám cưới. Vì tôi yêu Thanh Triều. Trước đám cưới của Thanh Triều - Hồ Hải vài hôm, tôi đã gửi cháu nhỏ về sống với vợ chồng em Huy. Chúng nó đã cưới nhau, hồi tôi ở trong khám. Từ đó, tôi cố tình tránh mặt Thanh Triều. Tôi dọn nhà tới một bin-đình khác và gặp bọn Lương con ở đây. Chúng nó sa đoạ đến độ thâm khổ tưởng tượng. Đứa nào đứa ấy chích «đô lô đan» nát cả cánh tay. Lương con đã thay đổi. Cái vẻ hào hoa của một du đảng công tử biến mất, nhường chỗ cho vẻ mặt ti tiện của một kẻ đói rách bất tài vô tướng. Chúng nó không còn đủ sức để tham dự những vụ cướp giết kiếm tiền còm. Gia đình chúng thật sự sa thải chúng. Chúng nó chờ chết, chờ chết trong những cơn vật vã của sự thiếu ma túy.

Tôi trách Lương con :

- Tại sao chú viết giấy hẹn gặp tôi rồi chú cho tôi ăn thịt thỏ ?

Lương con nhăn nhó :

- Em sợ chị gớm ghiếc.

Tôi hỏi :

- Chú kiếm tôi định nhờ việc gì ?

Lương con thân nhiên đáp :

- Xin tiền chị.

Tôi nhớ lần tôi bị giải tòa, Lương con đã nhìn tôi ứa nước mắt. Tôi hứa, được trả tự do, tôi sẽ cho nó nhiều thứ. Thứ đầu tiên tôi cho nó là tình thương yêu để làm lại cuộc đời, nó đã chối từ. Rồi bỏ đi.

Ngày nó trở về tìm tôi, nó đứng trên bờ vực thẳm, đợi một cái đạp xô nó rớt xuống. Lương con là hiện thân của hàng ngàn thanh niên sống hoang ở các thành phố. Nó kể hết cho tôi nghe những nỗi khắc khoải của chúng nó. Và nó gục xuống chân tôi, khóc nức nở.

Không ai hiểu nổi bọn Lương con. Sống tận cùng thác loạn, sống bất cần đời. Đến khi sắp xa lánh cuộc đời, bỗng thềm sống với đời một cách khát khao mãnh liệt. Nhưng lúc này, cánh tay đời thủ chặt trong túi. Đôi mắt đời nghiêm khắc hơn cả lúc nào. Đời chờ đợi chúng nó tắt thở để cười hỉ hả, xoa tay, coi như rũ xong mọi phiền phức. Chỉ cần một cánh tay đời chìa ra, một lời an ủi, khuyến khích, tôi biết, những con ngựa hoang sẽ cúi đầu trở về tàu ngựa cũ làm bốn phận của bầy ngựa nhà. Chúng nó sẽ phục vụ đắc lực, trung thành hơn xưa. Bởi vì, chúng nó không muốn bị cuộc đời khu trừ nữa.

Khôn khổ cánh tay đời rất dài mà lại rất ngắn đôi với ngựa hoang. Không còn chỗ cho ngựa hoang len vào. Bầy ngựa nhà cũng chẳng ưa chúng. Ngựa hoang trở về nhìn tàu ngựa cũ, rớt nước mắt rồi hí những tiếng hờn, tung vó biến đi. Lần này nó oán ghét tàu ngựa thậm tệ. Nó điên khùng. Nó đá bậy bạ. Người ta lừa chúng nó đến một miếng đất chênh vênh giữa biển nước. Chúng nó sẽ chết khốn nạn ở đây. Bọn Lương con sắp chết khốn nạn như thế. Chúng nó sẽ chết ngay trên đất liền, chết trong vòng tay đời. Tay đời không có sự khoan dung. Tôi nghĩ vậy. Tôi phải làm gì cho Lương con khỏi chết chậm.

- Chú xin tiền làm gì ?
- Chích.
- Bỏ hút rồi à ?
- Hút tốn hơn chích. Mà chích mê man hơn.
- Bỏ chích được không ?
- Lại phải hút.
- Làm việc khác thay cho việc nằm bàn đèn.
- Làm việc gì ?

- Chú thích làm việc gì ?

- Em không thích làm việc gì cả. Mà thực ra, chẳng ai cho mình việc làm.

Tôi đã không nhầm. Lương con còn ham sống. Nó còn ham sống thì còn tương lai. Một cái gì vừa kiêu hãnh vừa sung sướng nhóm lửa trong tim tôi. Tôi nghĩ rằng nếu Lương con thoát khỏi hoàn cảnh đen tối này, nó sẽ là kẻ cứu rỗi khá đông bạn bè nó. Tay tôi ngẩn không thể với khắp nơi. Tôi chỉ với được tới Lương con, Nghiêm Quân, Nguyễn Đức. Rồi Lương con, Nghiêm Quân sẽ với tới tay bạn bè chúng và bạn bè chúng sẽ với tới tay những đứa du đãng khốn nạn khác. Tôi lý tưởng thật. Việc tôi sắp thực hiện, không biết nó sẽ đi về đâu. Ước mong nó đi đúng con đường tôi vẽ trong tâm tưởng. Phải đau khổ cùng cực mới xót thương người đau khổ. Trước đây, tôi ghê tởm bọn Lương con thế nào thì nay tôi tội nghiệp chúng thế ấy. Con người sinh ra không phải để gây oan nghiệt cho người khác. Hoàn cảnh xã hội đã đưa đẩy Lương con, George Tạo, Tony Phước và hàng ngàn thanh niên vào vùng trời giang hồ đầm máu và nước mắt. Cũng như hoàn cảnh xã hội đã tạo ra cha dượng tôi, ra Dũng, ra vợ chồng Trần Thức Thời, ra con mụ phá thai để đưa đẩy con bé Trần Thị Diễm Châu vào chỗ ngồi của một nữ chúa rắn ri. Châu Kool có thể kéo

bầy ngựa hoang trở về tàu ngựa cũ. Cánh tay nó sẽ thay cánh tay đời.

- Chú Lương.

- Dạ

- «Băng» chú có bao nhiêu mạng ?

- Em rời cái thế giới đâm chém rồi.

- Chú đang ở thế giới nào ?

- Em trụ lạc hơn một du đấng. Chị hãy vắt tiền xuống đất khạc nhổ lên, chị bảo em liếm bãi đờm của chị, em cũng liếm ngay. Để có tiền chích thuốc ! Một du đấng hết thời, nó vẫn còn nhân phẩm của nó, em thì chẳng còn gì.

Lương con úp mặt khóc. Tuyệt nhiên, nó không oán trách gia đình, xã hội, tổ quốc.

- Chú Lương !

- Dạ.

- Nếu chú được mơ ước, chú sẽ mơ ước điều gì ?

Lương con ngược đôi mắt đăm lệ nhìn tôi :

- Em đã mơ ước nhiều. Mà có được điều gì đâu. Đôi khi, mình lạc vào truyện cổ tích, chị ạ !

Con người thật của Lương con đang đứng trước mặt tôi. Mỗi thằng du đảng đều có trái tim rung động được bọc kín bằng lớp màng xang dày của tàn nhẫn khốc liệt. Không ai biết trái tim chúng nó. Người ta chỉ biết lớp màng xang tàn nhẫn, khốc liệt, đê tiện. Xã hội xét đoán con người bất công lắm. Người anh hùng thì cái gì cũng đẹp. Tên du đảng thì cái đẹp của nó bắt buộc phải giống cái bản của nó. Tôi đã biết nhiều «anh hùng» nên càng thương hại bọn du đảng.

- Chắc chú đã ước ao gặp một bà tiên ?

- Vâng.

- Khỏi cần, Lương ạ. Chị đã hứa cho chú mọi thứ, cho chú cả tình thương yêu nữa. Chú còn nhớ chứ ?

- Em còn nhớ.

- Chú sẽ trở về với gia đình chú như một người đi lập lấy đời mình lâu ngày.

- Em muốn thế lắm, muốn bố em gặt đầu và mẹ em khóc nước mắt.

Tôi đưa tiền cho Lương con, dặn nó đi cắt tóc, mua quần áo mới và cứ hút thuốc phiện. Nó hứa sẽ lên Đà Lạt cai một tuần. Tôi bắt Lương con thông tin cho bọn du đảng ngưỡng mộ tôi hay rằng : nữ chúa Châu Kool lại xuất hiện giữa bụi đời. Không lâu gì, hình nữ chúa rần ri Châu Kool được bọn du đảng đeo trước ngực như cũ. Tôi tìm về nội trú Hòa Hưng.

Hai Mươi Sáu

Năm tháng đã làm đổi thay nhiều thứ, làm đổi thay cả lòng người. Nhưng nội trú Hòa Hưng, dường như, không có gì thay đổi cả. Người ngoài xin vào, người trong xin ra. Đó là chút xáo trộn nhỏ của những học sinh nội trú. Chưa có Sơ nào rời khỏi đây. Mẹ Bề Trên vẫn còn làm hiệu trưởng. Đám bạn cũ của tôi đã về với gia đình cả rồi. Tôi đứng ngắm khung cửa nơi tôi thả tầm mắt xuống đường, nghĩ chuyện dĩ vãng, tương lai. Một làn khói nhẹ cơ hồ khói tiếc thương lửa vào mắt tôi. Tôi chớp mắt. Và nước mắt tôi ứa ra.

Sơ Joséphine vỗ nhẹ vai tôi :

- Em vẫn khổ à ?

Tôi lắc đầu. Vẫn như ngày xưa, Sơ Joséphine thấm nước mắt cho tôi. Sơ không cần biết và tôi thì quên rằng mình đã có chồng con, đã trưởng thành trong muôn vàn nỗi cay đắng, trầy trụa của cuộc đời. Tay đời cứng hơn sắt. Tôi tưởng tay tôi mềm bao dung nhưng tay Sơ Joséphine mới chính là cái nôi êm ái của những người đau khổ, của những người bị hắt hủi, xua đuổi bên ngoài. Sơ Joséphine ơi ! Tại sao Sơ không xuất hiện giữa đời ? Sơ mà sống đạo giữa đời, Sơ sẽ an ủi hàng ngàn vạn tâm hồn bơ vơ khốn nạn. Sơ ở trong bức

tường nhà tu, ngoài em ra, ngoài những người biết Sơ, biết bao nhiêu người không được nghe tiếng vĩ cầm của Sơ, không được nghe lời mật ong của Sơ kể lễ cực hình mà Chúa phải chịu thay cho nhân loại. Những con điếm đứng đón khách làng chơi dọc hè phố đường Tự Do với cái bụng đói. Chúng nó không gặp các Sơ tới thăm chúng, cho chúng nó giường ngủ, cho chúng nó việc làm, cho chúng nó hạnh phúc chồng con. Mà chúng nó chỉ gặp những con mẹ tú bà nham nhở dàn xếp chuyện chia tiền. Hoặc chẳng gặp ai để ngủ trắng đêm bụng đói trong các ngõ ngách dơ bẩn.

- Em không còn khổ nữa.

- Sao em lại khóc ?

- Em khóc vì sung sướng.

- Thì em khóc nữa đi...

Tôi gục đầu vào lòng Sơ Joséphine. Sơ vuốt ve mái tóc ngắn của tôi. Sơ nựng nịu :

- Em chả lớn tí nào.

Tôi khóc thành tiếng. Sơ Joséphine dọa yêu :

- Nín ngay, khóc lớn làm ầm, Mẹ Bề Trên phạt đó.

Tôi ngồi ngay ngắn, thấm khô nước mắt;

- Mẹ có ghét em không, hả Sơ.

Sơ Joséphine trợn mắt :

- Mẹ không ghét ai cả.

- Em đã quá dơ bẩn.

- Bậy nào.

- Em gây nhiều oan khổ cho mọi người.

- Thì em đã chịu oan khổ. Sơ biết hết việc em làm. Sơ muốn đi tìm em. Mẹ Bề Trên bảo cứ để em gây khổ và chịu khổ đi. Rồi khi em chán tất cả, em sẽ trở về đây, em sẽ muốn làm đẹp, làm mọi điều đẹp. Bắt một người làm việc thiện, không khi nào họ làm nôi. Phải để họ tình nguyện làm, họ sẽ làm đến nơi đến chốn. Có ai bắt Sơ đi tu đâu. Sơ nghe thấy ý muốn của Chúa và Sơ tình nguyện làm kẻ nô lệ cho Chúa đây chứ. Em muốn gặp Mẹ Bề Trên chưa ?

- Em muốn ngồi bên Sơ thật lâu.

- Sơ đây.

Sơ Joséphine xích gần tôi. Tôi đặt tay tôi vào bàn tay Sơ Joséphine.

- Sơ ạ !

- Gì thế em ?

- Em không về để ở lại đây với Sơ và Mẹ Bê Trên đâu.

- Em lại bỏ đi à ?

- Vâng.

- Em đi đâu ?

- Em nói Sơ đừng cười nhé !

- Ô, Sơ có cười em bao giờ đâu.

- Em muốn đi tìm những người khốn nạn ngoài đời, dẫn họ đến đây gặp Sơ.

Sơ Joséphine tươi hân nét mặt. Chưa lần nào tôi trông rõ sự hân hỉ trên khuôn mặt Sơ như lần này. Có một sự lạ lùng mà không ai giải thích nổi là tại sao khuôn mặt Chúa, của Phật đẹp một cách đáng sợ như vậy. Kẻ giết người không gớm tay khi nhìn tượng Phật, tượng Chúa bỗng rùng mình, cúi đầu lẳng lặng đi. Rồi đi xa, nó có

thể chữ Phật, chữ Chúa, nhưng giáp mặt các Ngài, dù chỉ là một hình vẽ hay đất nặn, nó không dám buông nửa lời xúc phạm. Khuôn mặt Sơ Joséphine lần này thấp thoáng khuôn mặt Chúa. Sơ siết chặt tay tôi, cảm động :

- Thế hử em, rồi Sơ có làm họ thất vọng không ? Sơ sợ Sơ chưa lãnh hết ý Chúa.

Sơ Joséphine có vẻ hốt hoảng. Tôi nắm lấy một cánh tay Sơ :

- Em đã là một người khôn nạn. Và Sơ đã làm em sung sướng.

Sơ Joséphine ôm chầm lấy tôi. Lần đầu tiên tôi thấy Sơ Joséphine biết khóc. Chắc là Sơ vừa hiểu Sơ đã làm việc đắc lực cho Chúa.

- Sơ giúp em nhé ?

- Bỏn phận của Sơ mà.

- Em sẽ trở về sống thật sự với thế giới du đăng. Xã hội không cải thiện nổi cuộc đời của du đăng thì nội trú Hòa Hưng sẽ cải thiện họ.

Sơ Joséphine vụt đứng dậy. Sơ dắt tôi, chạy nhanh vào căn phòng Mẹ Bề Trên. Sơ trình bày những ý nghĩ

của tôi với Mẹ Bề Trên ngay, quên cả việc báo cho Mẹ biết tôi đã trở về nội trú. Mẹ Bề Trên vẫy nhẹ tay. Sơ Joséphine bước ra khỏi căn phòng của Mẹ. Cánh cửa khép kín. Chỉ còn Mẹ Bề Trên và tôi. Chiếc quạt máy chạy vù vù. Mẹ Bề Trên chưa nhìn tôi. Ngay cả lúc Sơ Joséphine trình chuyện với Mẹ, Mẹ cũng vẫn cầm cúi phê học bạ. Và không hề nói nửa lời, chỉ lấy tay làm dấu hiệu. Bây giờ, Mẹ dịu dàng bảo tôi :

- Con tắt giùm Mẹ cái quạt đi.

Tôi ngoan ngoãn tắt quạt. Mẹ Bề Trên đặt bút xuống bàn, xoa tay :

- Gớm, học trò lục cá nguyệt này hư quá.

Mẹ ngẩng lên ngó tôi :

- Châu có khát nước không, hờ con ?

- Dạ, không ạ !

- Năm nay con thi nốt phần hai chứ ?

Mẹ Bề Trên không đợi tôi trả lời dứt câu, đã nói :

- Sang năm chương trình thay đổi, có lẽ, năm nay thi dễ. Con rán đồ ưu hạng làm rạng danh nội trú của Mẹ như năm nào ấy.

Tôi ngẩn ngơ. Ngẩn ngơ như lần đầu tiên đọc bức thư tỏ tình của người con trai xa lạ. Rồi ngẩn ngơ như lần đầu tiên gặp người yêu ở điểm hẹn, chẳng nói được gì. Mẹ Bề Trên là người yêu của tôi, giành phần nói. Tôi chỉ biết nghe và sung sướng.

- Sơ Joséphine còn trẻ lắm, con nhỉ ?

- Dạ.

- Chúa sẽ đoái thương Sơ Joséphine nhiều hơn.

«Chu... u... úa» ! Ôi, tiếng Chúa thiên thần từ miệng Mẹ Bề Trên nở ra, hơn hai năm nay tôi mới lại được nghe.

- Này con...

- Dạ.

- Lâu nay con có đọc kinh không ?

- Dạ không.

- Không đọc kinh mà làm những việc trái ý Chúa, Chúa vẫn thương xót. Đọc kinh mà vẫn làm những việc trái ý Chúa, Chúa buồn lắm. Vì những kẻ miệng nói vâng ý Chúa, lòng dạ trái ý Chúa là những kẻ khiến mọi người xa Chúa. Mọi người xa Chúa thì ghét bỏ nhau,

oán hờn nhau. Chúa dạy mọi người đều là anh em. Biết thương yêu nhau mới là con ngoan của Chúa. Còn oán ghét nhau thì còn xa Chúa. Xa Chúa sẽ khổ sở mãi mãi. Mẹ mừng con đã về gần Chúa.

- Thừa Mẹ...

- Nay con, con có biết cuộc hành trình yêu thương của Chúa không ?

- Dạ không.

- Bây giờ ta gọi là cuộc hành trình yêu thương nhưng ngót hai ngàn năm về trước, cuộc hành trình đó là cuộc hành trình đau thương con ạ ! Chúa tự trải lòng mình trên chông gai. Tấm lòng ấy rướm máu, nhỏ giọt, thấm xuống đất khô cằn, cát sa mạc. Và chông gai mất đi, hoa bác ái đã thắm nở ở những nơi có máu Chúa.

Mẹ Bè Trên ngược nhìn tượng Chúa bị đóng đinh vào thánh giá trên tường, trước mặt Mẹ. Đôi mắt Mẹ không chớp. Nhưng đôi má, đôi môi Mẹ run run :

- Chúa chưa hề kêu khổ, cho tới khi bị hành hình, Chúa cũng không kêu khổ.

Mẹ Bè Trên nhắm mắt. Mẹ nâng cây thánh giá có hình Chúa đóng đinh đeo trước ngực trên tay. Mẹ mân

mê và lằm nhằm cầu nguyện. Rồi Mẹ mở mắt, nhìn tôi. Mẹ mỉm cười tươi như hoa, tươi như hoa bác ái nở trên đất khô cằn, cát sa mạc, nơi đã được vinh hạnh thấm máu Chúa.

- Chúa đã trải lòng Chúa làm một cây cầu dài vô tận. Cây-cầu-lòng-Chúa bắc qua bốn biển, năm châu. Ai đi trên cây cầu đó đều là con Chúa, là anh em. Và...

- Này con...

- Dạ.

- Trên trái đất, chỗ nào có người sống, đều có con của Chúa. Chỗ nào càng khổ sở, khôn đồn, đói khát yêu thương, Chúa càng năng tới. Nhưng Chúa đâu có ồn ào...

Mẹ Bê Trê trên ngừng lại, thở dài :

- Sơ Joséphine vội vàng quá. Vội vàng thì dễ hỏng việc, dễ làm người khác thất vọng. Cứu rồi những người đau khổ là công việc của năm này sang năm khác, là công việc của âm thầm con ạ !

Mẹ Bê Trê nắm hai tay, đặt trước ngực. Mẹ gật gù ra dáng hài lòng :

- Con ạ, ý nghĩ làm đẹp cuộc đời của con tốt lắm. Nhưng con chưa thể thực hiện ý nghĩ của con bằng tấm lòng của con, của Sơ Joséphine hay của mẹ. Nội trú của chúng ta nhỏ bé quá. Mà người đau khổ trong cuộc đời có cả hàng ngàn, hàng vạn.

Mẹ Bê Trê thông thả kể cho tôi nghe những tổ chức như tổ chức AFIC bên Bỉ và Trung Tâm Hướng Thiện ở miền Bretagne bên Pháp. Nhiều Sơ đã bỏ mũ áo nhà tu, tô son đánh phấn, chiều chiều lai vãng ở dọc những con phố có nhiều gái giang hồ đón khách, dùng ngôn ngữ giang hồ để làm quen gái giang hồ rồi mời họ về trung tâm của mình. Nhiều linh mục đã đóng vai khách làng chơi đưa gái giang hồ về trung tâm hướng thiện. Rồi ở trung tâm, các linh mục, các sơ cho những người đau khổ cơm ăn, áo mặc, việc làm, tẩy sạch cái mặc cảm đĩ điểm của họ. Nhiều người đã kết hôn với bác sĩ, kỹ sư và trở thành người vợ, người mẹ gương mẫu. Con người sinh ra vốn tốt lành. Hoàn cảnh đã xô đẩy con người vào đường tội lỗi. Cái hoàn cảnh chính là sự đói rách, thất nghiệp. Hết đói rách, thất nghiệp là hết ma cô, tú bà, hết tội lỗi. Những người đã dầm mình trong bùn nhơ luôn luôn nghĩ tới vết nhơ dính đầy mình. Hướng thiện không phải chỉ cho cơm ăn việc làm mà còn phải làm cho họ dám ngẩng mặt lên, quên hết dĩ vãng tủi nhục. Làm công việc cho những người «lạc nẻo» cơm

ăn, áo mặc, việc làm, dễ quá. Nhà nước đã có nhiều trại giáo hóa hướng nghiệp.

Tôi ngắt lời Mẹ Bê Trên :

- Nhưng ở trong những trại giáo hoá, hướng nghiệp không có tình thương. Chỉ có trừng phạt. Trừng phạt để ra cảm thù.

Mẹ Bê Trên cười :

- Mẹ đang định nói thế. Con ạ, tình thương, đôi khi, vẫn không làm kẻ tội lỗi quên dĩ vãng, tội lỗi của họ. Phải kiên nhẫn và...

Mẹ Bê Trên gõ nhẹ ngón tay vào trán suy nghĩ :

- Và, có nghệ thuật.

Mẹ lấy làm thích thú hai tiếng nghệ thuật, hai tiếng hiếm hoi đối với một nhà tu hành khắc khổ như Mẹ.

- Ở nước ngoài, các vị linh mục đã thành công trong nhiệm vụ dẫn dắt những thanh thiếu niên du đãng trở về con đường sáng sủa. Con biết không, mới đầu, các ngài đều khôn khổ. Họ hành tội các ngài đủ điều. Các ngài nghe họ chửi bới, các ngài bị họ đánh đập để trốn khỏi trại. Ấy vậy mà, cuối cùng, người hung hãn, ít hy vọng làm lại đời nhất lại là người ngoan ngoãn nhất. Và

khi rời trại, họ quên hẳn dĩ vãng du đảng của họ. Điều cốt yếu trong công cuộc cải tạo du đảng là có lý tưởng trao tặng du đảng. Phải làm cho họ tin tưởng mãnh liệt rằng, họ thừa tài đạt tới lý tưởng đó. Họ sẽ trở thành anh hùng, vĩ nhân, nghệ sĩ, ký giả, bác sĩ, kỹ sư, luật sư như mọi tinh hoa của xã hội, dù họ đã là du đảng.

Mẹ Bề Trên lại ngược nhìn tượng Chúa :

- Chỉ có Chúa mới có những người con làm nổi việc này. Con ạ, những du đảng do các linh mục hướng dẫn, sau này vô số người thành nhân. Họ đã làm vẻ vang đời họ, gia đình họ, đất nước họ. Những người khác đều là những công dân tốt, hữu ích cho xã hội.

Tôi ngồi im nghe Mẹ Bề Trên nói. Không ai ngờ nổi bên trong lớp áo tu hành, Mẹ Bề Trên lại biết nhiều chuyện đời đau thương thế. Người ta tưởng, Mẹ chỉ biết kể chuyện Chúa như người ta tưởng tự nhiên Chúa trở thành Chúa

- Này con...

- Dạ.

- Con đã tạo ra được một lý tưởng thích đáng để trao tặng những người con muốn cứu rỗi chưa ?

- Dạ, chưa.

- Con mới chỉ có tình thương và tiền bạc phải không ?

- Vâng.

- Nhưng mẹ biết, con có một đồng bạc, con sẽ phân vân trước hàng vạn người nghèo. Chúa không hài lòng nếu ta cứu rồi anh em ta phù phiếm vậy. Yêu thương Chúa là san bằng mọi bất công, mọi đau khổ trên đời chứ không phải dụ dỗ mọi người đọc kinh đi tu. Đọc kinh chỉ giải thoát sự túng quẫn được một lát. Khi sự túng quẫn trở lại, nó sẽ nổi loạn và, lúc ấy, cơm áo có quyền uy hơn tất cả. Hãy làm cho đời sống mọi người hoàn toàn tốt đẹp rồi hãy bảo rằng đó là nhờ ơn Chúa. Một người đói, đến tìm ta, ta đừng nói Chúa sẽ làm họ hết đói. Chúa đâu muốn ta nói thế. Mà Ngài muốn ta hãy cho anh em ta cơm ăn, áo mặc rồi hãy bảo anh em ta rằng, muốn có cơm ăn áo mặc mãi mãi, hãy làm theo lời Chúa. Con ạ...

- Thưa Mẹ, con đang nghe Mẹ đây.

- Chúng ta phải dọn một lý tưởng đã, đó là lý tưởng cho đám du đãng của con. Phải có một cái gì để họ múa tay thích thú hơn họ đánh giết nhau chứ.

- Mẹ dạy con phải làm gì bây giờ ?

- Theo mẹ, con hãy về đây học hành đi. Rồi chúng ta lo chung việc của con. Này nhé, ta cần có một khu đất chứa nổi hàng ngàn người. Ta cần nhiều Sơ Joséphine, nhiều người như con. Ta cần nhiều tấm lòng phụng vụ Chúa. Và ta cần nhiều tiền nữa. Con cố gắng đạt lấy một địa vị tốt trong xã hội là con sẽ hoàn thành được lý tưởng của con rồi mới hy vọng lo lý tưởng cho người khác. Bây giờ, cô Châu nói chuyện cải tạo du đảng, không ai tin cô Châu cả. Nhưng mai này, luật sư Châu nói chuyện cải tạo du đảng, xã hội sẽ cổ vũ luật sư Châu, ủng hộ việc làm của luật sư Châu, nhà nước sẽ giúp luật sư Châu nhiều phương tiện.

Mẹ Bè Trên xoa tay, buồn rầu :

- Xã hội nào cũng thế cả, con ạ ! Khi Chúa chưa thành Chúa, ít người theo Ngài lắm. Sau này, chính những kẻ miệt thị Chúa lại là những con chiên trung thành nhất của Đấng Chấn Chiên.

Tôi thở dài. Mẹ Bè Trên an ủi tôi đủ điều. Mẹ là một người tu hành cấp tiến. Mẹ cho tôi hay những lý do gì khiến các Sơ không thể sống đạo giữa đời như các Sơ bên u Châu. Tôi mới biết «lòng tôi rộng nhưng lượng trời quá hẹp». Tôi cô đơn rồi. Làm đẹp cho xã hội không dễ dàng như tôi tưởng. Chúa dạy, nhà người chỉ cần có niềm tin bằng hạt bụi, ta bảo đảm, nhà người sẽ xô được

trái núi sang chỗ khác. Niềm tin của tôi, lúc này đây, chắc chắn to bằng trái núi. Chúa ơi, Chúa có hiểu thế không ?

- Con nghe lời mẹ, Châu nhé !

- Vâng.

- Chú nhỏ cũng đem về đây, con nhé !

- Vâng.

- Con muốn sau này, con của con làm gì ?

- Thừa Mẹ, con không biết.

Mẹ Bê Trê rời ghế của mẹ. Mẹ bước tới chỗ tôi, vuốt ve mái tóc ngắn của tôi :

- Chúa thương xót con.

(Gia Định, 7-1-1967)